SOPHIE IRWIN

12 SĂPTĂMÂNI PENTRU A CUCERI UN LORD

ROMAN

BOOKZONE

SOPHIE IRWIN

12 SĂPTĂMÂNI PENTRU A CUCERI UN LORD

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
IRWIN, SOPHIE
12 săptămâni pentru a cuceri un lord / Sophie Irwin;
trad. din limba engleză: Casandra Caia-Facaş. – Bucureşti : Bookzone, 2022
ISBN 978-606-9639-68-9
I. Caia-Facaş, Casandra (trad.)
821.111
Grafician copertă: Maria Stoian
Traducător: Casandra Caia-Facaş
Redactor: Andreea Tudorică
Corector: Ionel Palade
Tehnoredactor: Anca Marisac
A Lady’s Guide to Fortune-Hunting

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429 E-mail: office@bookzone.ro www.bookzone.ro
Bookzone

BUCUREŞTI, 2022

„Fără să-şi închipuie cine ştie ce nici despre bărbaţi, nici despre căsnicie, măritişul fusese totdeauna ţinta ei; era singura soluţie pentru tinerele fete cu educaţie, dar cu avere mică; şi oricât de nesigură, sub raportul fericirii, era mijlocul lor de protecţie, cel mai plăcut, împotriva nevoilor.”

Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*[1]

1 În traducerea Anei Almăgeanu, ed. Eminescu(1970)(n.red.)

1

Netley Cottage, Biddington, Dorsetshire, 1818

— *Nu* mă iei de nevastă? spuse din nou domnişoara Talbot, nevenindu-i să creadă.

— Mi-e teamă că nu, răspunse domnul Charles Linfield, cu chipul contorsionat şi cu răceală, într-o expresie care mima părerea de rău.

O expresie aşa cum te-ai aştepta mai degrabă să vezi la cineva care te anunţă că nu mai puteţi merge împreună la o petrecere aniversară, nicidecum că vrea să pună capăt unei logodne de doi ani.

Kitty se uita la el fără să înţeleagă. Deşi Katherine Talbot – Kitty, în familie şi în cercul de prieteni – nu era deloc obişnuită să nu înţeleagă. Dimpotrivă, era cunoscută nu doar printre rude, ci în tot Biddingtonul pentru isteţimea şi spiritul ei pragmatic. Dar acum, rămăsese pur şi simplu năucă. Ea şi Charles urmau să se căsătorească. O ştia de ani de zile. Şi acum nu se mai întâmpla? Ce-ai putea să spui sau să simţi când ţi se dă aşa o veste? Totul se schimbase. Şi totuşi, Charles *părea* să fie acelaşi dintotdeauna, îmbrăcat cu haine în care-l mai văzuse de atâtea ori până atunci, în stilul acela voit neîngrijit care nu le şedea bine decât bogaţilor: o vestă cu broderie elaborată la care-şi încheiase nasturii greşit şi o cravată lată, în culori ţipătoare, mai degrabă legată la întâmplare decât înnodată cum se cuvine. Ar fi putut măcar să se îmbrace cum trebuie pentru anunţul pe care-l avea de făcut, îşi zise Kitty în sinea ei, uitându-se din ce în ce mai indignată la cravata aia îngrozitoare.

Ceva din furia ei începuse pesemne să i se citească şi pe chip, fiindcă Charles renunţă imediat la grimasa de suferinţă arogantă şi-şi luă un aer de băieţandru îmbufnat.

— Ei, nu-i cazul să te uiţi aşa la mine, răbufni el. Nu e ca şi cum eram făgăduiţi *oficial* unul altuia.

— Făgăduiţi oficial unul altuia?

Kitty îşi regăsi imediat prezenţa de spirit şi descoperi că, de fapt, era chiar furioasă. Ticălosul!

— De doi ani vorbim despre căsătorie. N-am amânat decât din cauza morţii mamei şi a bolii tatălui meu! Mi-ai *promis…* Mi-ai promis atâtea lucruri…

— Doar atunci când am vorbit despre copii, protestă el, după care adăugă cu încăpăţânare: Şi doar nu puteam să rup logodna când taică-tău era cu un picior în groapă. Nu se cade aşa ceva.

— A, şi acum, că-i mort – nu-i în pământ nici măcar de-o lună –, acum poţi în sfârşit să te descotoroseşti de mine? spuse ea mânioasă. Asta „se cade”?

Charles Linfield îşi trecu o mână prin păr şi aruncă o privire spre uşă.

— N-are rost să discutăm când eşti în starea asta, zise el, afectând tonul unui bărbat greu pus la încercare, aflat la capătul răbdării. Poate că ar trebui să plec.

— Să pleci? Nu poţi să-mi trânteşti aşa o veste şi să nu dai nicio explicaţie. Numai săptămâna trecută ne-am văzut şi am discutat să ne căsătorim în mai – nu-s nici trei luni până atunci.

— Poate c-ar fi trebuit să scriu o scrisoare, spuse el, încă uitându-se cu jind la uşă. Mary a zis că-i mai bine aşa, dar cred c-ar fi fost mai simplu cu o scrisoare. Nu pot să-mi adun gândurile dacă stai şi ţipi la mine.

Kitty îşi lăsă deoparte multele motive de supărare şi, cu instinctul unui vânător adevărat, îşi îndreptă atenţia doar spre informaţia esenţială.

— Mary? spuse ea tăios. Mary Spencer? Şi ce legătură are domnişoara Spencer cu povestea asta, mă rog? Nu ştiam că s-a întors în Biddington.

— A, da, da, ei bine, da, s-a întors, se bâlbâi domnul Linfield şi pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Mama a invitat-o să stea la noi o vreme, pentru că le prinde bine surorilor mele să-şi facă nişte cunoştinţe de sex feminin.

— Şi ai discutat cu domnişoara Spencer despre ruperea logodnei noastre?

— A, da, a fost aşa de înţelegătoare faţă de situaţia asta – faţă de situaţia *amândurora* – şi trebuie să recunosc că mi-a făcut foarte bine să pot să... vorbesc cu cineva despre asta.

Preţ de o clipă, se aşternu tăcerea. După care Kitty întrebă, cu aerul cel mai firesc din lume:

— Domnule Linfield, ai de gând să-i ceri mâna domnişoarei Spencer?

— Nu! Bine, de fapt... noi deja... aşa că m-am gândit c-ar fi mai bine să vin aici şi să...

— Înţeleg, zise Kitty.

Şi, da, înţelegea prea bine.

— În cazul ăsta, presupun c-ar trebui să te felicit pentru încrederea pe care o ai în forţele proprii, domnule Linfield. Nu-i puţin lucru să ceri mâna unei femei în timp ce eşti deja logodit cu alta. Felicitările mele.

— Aşa faci tu mereu! se plânse domnul Linfield, adunându-şi în sfârşit o brumă de curaj. Răstălmăceşti totul până nu mai înţelege nimeni nimic. Te-ai gândit că poate am vrut să-ţi cruţ sentimentele? Că poate n-am vrut să-ţi spun adevăratul motiv, şi anume că, dacă vreau să am o carieră în politică, n-o pot face căsătorit cu cineva ca *tine?*

Tonul lui batjocoritor o luă prin surprindere pe Kitty.

— Ce vrei să spui? ceru ea să ştie.

Domnul Linfield îşi depărtă braţele, ca şi cum ar fi invitat-o să se uite în jur. Kitty nu se uită. Ştia foarte bine ce ar vedea, pentru că stătuse în camera asta în fiecare zi a vieţii ei: scaunele ponosite îngrămădite lângă şemineu pentru căldură, covorul din faţa căminului, cândva elegant, dar acum zdrenţuit şi ros de molii, rafturi odinioară pline de cărţi, dar între timp rămase goale.

— Degeaba locuim în acelaşi oraş: suntem din *lumi* cu totul diferite, spuse el, dând din mâini. Sunt fiul moşierului! Iar mama şi domnişoara Spencer m-au ajutat să înţeleg că nu-mi permit să fac o *mésalliance* dacă vreau să-mi fac o reputaţie.

Kitty nu-şi auzise niciodată cu atâta claritate bătăile inimii, care îi duduiau ca o tobă în timpane. O *mésalliance,*

asta era ea?

— Domnule Linfield, începu ea potolit, dar tăios. Nu vreau să existe minciuni între noi. Nu aveai nicio nemulţumire faţă de logodna noastră până n-ai întâlnit-o din nou pe drăguţa domnişoară Spencer. Fiu de moşier, spui! Nu m-aş fi aşteptat ca familia dumitale să tolereze purtări aşa de nedemne de un gentleman. Dar poate c-ar trebui să fiu recunoscătoare că te-ai dovedit aşa de necinstit înainte să fie prea târziu.

Îi dădea loviturile cu o precizie şi cu o forţă demne de Gentleman Jackson[2], iar Charles – de-acum încolo, domnul Linfield – se trase în spate, împleticindu-se.

— Cum poţi să spui aşa ceva? zise el scandalizat. Nu sunt deloc purtări nedemne de un gentleman. Eşti de-a dreptul isterică.

De-acum domnul Linfield transpira din abundenţă şi se foia stânjenit.

— Vreau sincer să rămânem prieteni buni, trebuie să-nţelegi, Kitt…

— *Domnişoara Talbot,* îl corectă ea cu răceală protocolară.

Îi venea să urle de furie, dar se stăpâni şi arătă cu un gest vehement spre uşă.

— Să mă ierţi, domnule Linfield, dar n-o să te mai conduc până la ieşire.

După un gest scurt din cap, domnul Linfield se grăbi să plece şi nici nu se mai uită în urmă.

Kitty rămase nemişcată o clipă, ţinându-şi respiraţia ca pentru a împiedica dezastrul să se dezlănţuie încă şi mai mult. Pe urmă se duse la fereastra pe care pătrundea soarele dimineţii, îşi sprijini fruntea de geam şi răsuflă încetişor. De la fereastra aceea puteai vedea întreaga grădină: narcisele care tocmai începeau să înflorească, răzoarele de legume, încă năpădite de buruieni, şi găinile care umblau liber, ciugulind ici şi colo după râme. Afară, viaţa mergea mai departe, dar dincoace de geam, totul se

---

2 John „Gentleman” Jackson, pugilist englez celebru la sfârşitul secolului al XVIII-lea (n. red.).

destrămase.

Erau singuri. Cu totul singuri, fără să aibă cui să-i ceară o mână de ajutor. Părinţii ei se stinseseră şi, în clipa aceea atât de sumbră, când ar fi vrut mai mult ca oricând să le poată cere sfatul, nu putea s-o facă. Pur şi simplu nu avea cui să-i ceară ajutor. Încet-încet, o cuprindea panica. Ce putea să facă?

Ar fi putut rămâne aşa ore întregi, de n-ar fi întrerupt-o sora ei cea mai mică, Jane, în vârstă de zece ani, care dădu buzna înăuntru doar câteva minute mai târziu, pătrunsă de propria importanţă, ca un mesager al regelui.

— Kitty, *unde* e cartea lui Cecily? întrebă ea.

— Ieri era în bucătărie, răspunse Kitty, fără să-şi ia ochii de la grădină.

Ar trebui să plivească răzoarele de anghinare în după-amiaza asta, fiindcă în curând o să trebuiască sădite. O auzi vag pe Jane strigând, ca să-i transmită cuvintele lui Cecily.

— A căutat deja acolo, veni răspunsul.

— Atunci să se mai uite o dată, spuse Kitty şi, pierzându-şi răbdarea, îi făcu semn să plece, fluturând din mână.

Uşa se deschise şi se trânti cu putere.

— Zice că nu-i acolo şi că dacă i-ai vândut-o, o să se supere foarte tare, pentru că era un cadou de la vicar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, răbufni Kitty, n-ai decât să-i spui lui Cecily că nu pot să stau acum să-i caut cartea aia caraghioasă de la vicar pentru că tocmai am fost părăsită şi am nevoie de câteva clipe de reculegere, dacă nu cer prea mult!

Nici nu-i transmise bine Jane acest mesaj lui Cecily, că toată casa – cele patru surori ale lui Kitty şi câinele Bramble – năvăli în salon, făcând o gălăgie de nedescris.

— Kitty, cum adică te-a părăsit domnul Linfield? Chiar a făcut-o?

— Mie nu mi-a plăcut niciodată, mă mângâia pe creştet ca pe un copil mic.

— Cartea mea *nu* e în bucătărie.

Cu fruntea încă sprijinită de geam, Kitty le povesti cât

mai pe scurt ce s-a întâmplat. Se lăsă tăcerea; surorile se uitau una la alta, neştiind ce să zică. După câteva clipe, Jane, care se plictisise, se duse la pianofortele care scârţâia şi întrerupse liniştea, începând să zdrăngănească la claviatură, cântând o melodie veselă. Nu luase niciodată lecţii de muzică, dar compensa lipsa talentului prin pasiune şi volum.

— Îngrozitor, spuse într-un sfârşit Beatrice, consternată.

Dintre toate surorile, Beatrice, la cei 19 ani ai ei, era cea mai apropiată de Kitty atât ca vârstă, cât şi ca temperament.

— Vai, draga mea Kitty, cred că suferi îngrozitor.

Kitty îşi întoarse imediat capul.

— Să sufăr? Beatrice, asta n-are nicio legătură cu nimic. Dacă nu mă căsătoresc cu domnul Linfield, suntem pierdute. Ne-or fi lăsat mama şi tata casa, dar ne-au lăsat şi incredibil de multe datorii. Speram ca averea familiei Linfield să ne salveze.

— Voiai să te căsătoreşti cu domnul Linfield pentru *averea* lui? întrebă Cecily cu o urmă de reproş în glas.

Deşi avea doar 18 ani, Cecily era intelectuala familiei, iar surorile ei erau de părere că adoptă principii morale cam rigide.

— Doar nu pentru cinstea şi onoarea lui de gentleman! i-o întoarse Kitty cu amărăciune. Îmi pare rău doar că n-am avut minte să ne căsătorim mai devreme. N-ar fi trebuit să amânăm căsătoria când a murit mama, ştiam eu că o logodnă lungă e primejdioasă. Şi când te gândeşti că tata se temea că nu se cuvine!

— Cât de rea e situaţia noastră, Kitty? o întrebă Beatrice.

Câteva clipe, Kitty se uită la ea fără să scoată o vorbă. Cum să le spună? Cum să le explice surorilor ei ce avea să urmeze?

— E… grav, spuse Kitty, cântărindu-şi cuvintele. Când a reipotecat casa, tata s-a îndatorat la nişte oameni cu o reputaţie îndoielnică. Cu lucrurile pe care le-am vândut –

cărţile noastre, argintăria, câteva dintre bijuteriile mamei –, am reuşit să-i ţin la distanţă o vreme, dar se vor întoarce pe 1 iunie. Nu mai sunt nici măcar patru luni până atunci. Şi dacă n-o să avem suficienţi bani sau măcar dovezi c-o să putem începe să le restituim datoria, atunci…

— …O să trebuiască să plecăm? Dar asta-i casa noastră, murmură Harriet, cu buza tremurându-i.

Cu toate că era aproape cea mai mică dintre surori, imediat după Jane, se dovedise totuşi mai sensibilă la ce se întâmpla decât mezina casei. Dar de-acum până şi Jane se oprise din cântat şi urmărea discuţia, aşezată cuminte pe scăunelul de la pian.

Kitty n-avea inimă să le spună că urma să fie mult mai rău de-atât. Că vânzarea proprietăţii Netley Cottage abia putea să le acopere datoriile, fără să le mai lase ceva ca să se întreţină. Neavând unde să se ducă şi nicio sursă de venit la îndemână, le aştepta un viitor sumbru. Nu vor avea de ales şi vor trebui să se despartă, desigur. Ea şi Beatrice şi-ar putea găsi ceva de lucru în Salisbury sau într-unul dintre oraşele mai mari din apropiere, poate ca menajere – sau cameriste, dacă aveau noroc. Cât despre Cecily, Kitty nu-şi imagina c-ar fi dispusă sau măcar în stare să lucreze pentru cineva, dar, cu educaţia ei, putea să încerce să se ducă la o şcoală. Harriet – vai, Harriet era aşa de tânără! – trebuia să facă la fel. Avea nevoie de un loc care să-i asigure casă şi masă. Iar Jane… Doamna Palmer, din oraş, cu toată răutatea ei formidabilă, o avusese mereu la inimă pe fată. Poate că s-ar fi lăsat convinsă s-o ia în grijă până când Jane avea să fie suficient de mare ca să-şi găsească şi ea de lucru.

Kitty îşi imagina cum ar fi ca ele să se despartă, lăsându-se în voia sorţii. Oare aveau să mai fie vreodată împreună ca acum? Şi dacă le aştepta cumva o soartă încă şi mai rea decât acest scenariu deja sumbru? Şi le imaginase pe toate patru, singure, înfometate şi căzute pradă deznădejdii. Kitty nu vărsase nici măcar o lacrimă pentru domnul Linfield – nu-i merita lacrimile –, dar acum i se pusese un nod în gât. Pierduseră deja atât de multe.

Kitty fusese cea care trebuise să le explice că mama nu avea să se mai însănătoşească. Tot ea le dăduse şi vestea morţii tatei. Cum să le explice că, de fapt, ce era mai rău de-abia acum urma? Nu-şi găsea cuvintele. Kitty nu era ca mama lor, care scotea de nicăieri motive de optimism, ca prin magie, nici ca tatăl lor, care ştia să spună că totul va fi bine cu atâta convingere, încât nu puteai să nu-l crezi. Nu, Kitty era spiritul pragmatic al familiei, cea care trebuia să rezolve problemele; dar obstacolul cu care se confrunta acum era mult prea mare pentru ea ca să poată răzbi doar prin forţa voinţei. Îşi dorea nespus să fi avut cu cine să împartă povara asta atât de grea pentru o fată de doar 20 de ani, dar nu avea cu cine. Toate cele patru fete se uitau la Kitty, convinse chiar şi acum că ea o să reuşească să rezolve totul. Aşa cum făcuse întotdeauna.

Aşa cum *avea să facă* întotdeauna.

Trecuse vremea deznădejdii. Nu avea de gând să se lase înfrântă aşa uşor – nu-şi permitea. Îşi înghiţi lacrimile şi-şi îndreptă umerii.

— Mai avem patru luni până pe 1 iunie, spuse Kitty cu hotărâre, plecând de la fereastră. Cred că e exact cât ne trebuie ca să realizăm ceva măreţ. Într-un oraş ca Biddington, am reuşit să prind în mrejele mele un logodnic bogat. Deşi s-a dovedit un ticălos, n-am de ce să cred că n-aş putea repeta mişcarea cu destul de multă uşurinţă.

— Nu cred să mai locuiască vreun bărbat cu stare prin apropiere, îi atrase atenţia Beatrice.

— Ai perfectă dreptate! îi răspunse veselă sora ei, cu o sclipire neobişnuită în ochi. Tocmai de aceea trebuie să mă duc pe un teren mai ofertant. Beatrice, de-acum tu eşti stăpâna casei, fiindcă eu plec la Londra.

2

Nu e deloc neobişnuit să întâlneşti oameni care tind să facă promisiuni neobişnuite. Mai rar e să găseşti oameni

care le şi duc la îndeplinire, iar din această a doua categorie făcea parte şi domnişoara Kitty Talbot.

La nici trei săptămâni de la dimineaţa aceea mohorâtă din salonul din Netley Cottage, ea şi Cecily sporovăiau cu multă animaţie în drum spre Londra. Era o călătorie neplăcută, de trei zile, pe care aveau s-o petreacă hâţânându-se în diligenţă în compania a fel de fel de oameni şi orătănii şi care avea să le poarte din ţinut în ţinut, oferindu-le o privelişte tot mai ştearsă a peisajului rural din Dorsetshire. Kitty îşi petrecea mare parte din timp uitându-se pe geam. La capătul primei zile, ajunsese deja mai departe de casă decât fusese vreodată.

Kitty ştia de multă vreme c-o să trebuiască să-şi găsească un soţ cu avere, dar sperase s-o poată face rămânând în apropiere de Biddington şi de familia ei, motiv pentru care şi pusese la cale măritişul cu Linfield, împreună cu mama sa. În săptămânile şi lunile de după moartea mamei, fusese recunoscătoare că apucase să-şi lege viitorul de al domnului Linfield, care trăia în apropiere. În cele mai sumbre momente, fusese o mare binecuvântare să nu fie nevoită să plece de lângă ai ei nici măcar o clipă. Dar iată că acum îşi lăsase aproape toate surorile la mulţi kilometri depărtare. Cu fiecare kilometru pe care diligenţa îl punea între ele şi Biddington, nodul de griji care i se pusese în piept se făcea tot mai mare. Luase hotărârea corectă pentru surorile ei – singura pe care putea s-o ia, de altfel –, dar fără ele nu se simţea în apele ei.

Ce naivă fusese să se încreadă în cinstea domnului Linfield! Dar tot nu înţelegea cum de se dezbărase aşa de repede de dragostea pe care o nutrise pentru ea. Domnişoara Spencer era frumuşică, nimic de zis, dar teribil de plicticoasă; Kitty nu înţelegea cum de se întâmplase aşa de repede. Ca să nu mai pună la socoteală că nici ceilalţi membri ai clanului Linfield nu păreau s-o aibă prea mult la inimă pe domnişoara Spencer. Ce-i scăpa oare?

— Ce *naivă*! spuse ea, de data asta cu voce tare.

De lângă ea, Cecily îi aruncă o privire ofensată.

— Nu tu, eu, adăugă Kitty. Sau, mai bine zis, domnul

Linfield.

Pufnind, Cecily se întoarse la cartea ei. Odată găsit tomul masiv pe care-l primise de la vicar, fata insistase să-l ia cu ea, în ciuda protestelor lui Kitty, care fusese de părere că o carte de asemenea dimensiuni şi greutate s-ar putea să nu fie tocmai cel mai nimerit tovarăş într-o călătorie de peste o sută cincizeci de kilometri.

— Chiar vrei să n-am nicio bucurie, Kitty? o întrebase teatral Cecily.

În clipa aceea, când stătea, aprinsă la faţă, lângă geamantanul mare şi burduşit al surorii sale, răspunsul sincer era „da”, dar Kitty capitulase şi se resemnase să târască după ea bagajul acela absurd tocmai până la Londra. Blestemă din nou decizia ridicolă şi costisitoare a tatălui ei de a o trimite pe Cecily doi ani la Pensionul pentru Domnişoare din Bath. Singurul motiv fusese dorinţa de a ţine pasul cu nobilimea locală – mai ales cu familia Linfield –, iar Cecily nu părea să se fi ales în urma şederii sale acolo decât cu o opinie exagerat de bună despre propria ei superioritate intelectuală. Şi totuşi, în ciuda pledoariei înfocate pe care o făcuse în favoarea cărţii, Cecily nu-i acordase prea multă atenţie; în schimb, o bătuse la cap pe Kitty cu aceleaşi întrebări care o frământaseră şi pe ea toată călătoria.

— Eşti sigură c-ai înţeles bine scrisoarea mătuşii Dorothy? spuse ea în şoaptă, luând în sfârşit în seamă mustrările repetate ale lui Kitty, care-i tot atrăgea atenţia să nu mai discute chestiuni de familie în gura mare în diligenţă.

— Ce alt înţeles ar fi putut să aibă? îi şuieră Kitty, destul de supărată.

Oftă, îşi stăpâni iritarea din glas şi explică din nou, mimând răbdarea cu destul de mult succes:

— Mătuşa Dorothy a cunoscut-o pe mama pe vremea când lucrau amândouă la Lyceum Theatre. Erau foarte apropiate. Mama obişnuia să ne citească scrisorile de la ea cu voce tare, nu-ţi aminteşti? I-am scris ca să-i cer ajutorul, iar mătuşa Dorothy s-a oferit să ne facă intrarea în lumea

bună din Londra.

Cecily pufni.

— Şi de unde ştii dacă mătuşa Dorothy e o femeie respectabilă, cu purtări creştineşti? Am putea foarte bine să ne pomenim într-un cuib de tâlhari!

— Tare mă tem că timpul pe care-l petreci cu vicarul nu ţi-a făcut niciun bine, îi zise Kitty cu severitate.

Însă în sinea ei, şi Kitty avea unele temeri legate de mătuşa Dorothy, deşi mama lor spusese mereu că e o femeie foarte respectabilă. În orice caz, nu i-ar fi servit la nimic să-i mărturisească lui Cecily aceste îngrijorări, pentru că mătuşa Dorothy era singura lor salvare.

— Dintre toate cunoştinţele noastre, numai mătuşa Dorothy locuieşte la Londra. Rudele tatei sunt toate pe continent acum – nu că ne-ar fi ajutat –, iar ea a fost atât de amabilă încât ne-a plătit şi călătoria. Nu putem să strâmbăm din nas când ea ne ajută.

Cecily tot nu părea convinsă, iar Kitty se rezemă de spătarul locului ei, oftând. Amândouă ar fi preferat ca Beatrice s-o însoţească pe Kitty în această misiune, dar scrisoarea mătuşii Dorothy se încheia cu o dispoziţie cât se poate de clară:, Adu-o cu tine pe cea mai frumoasă soră a ta”. Şi, cum Beatrice nu era, după propria-i mărturisire, nici adult, nici copil, în vreme ce Cecily era înzestrată cu o frumuseţe pe de-a-ntregul străină de firea ei ursuză, alegerea firească era aceasta din urmă. Kitty spera să nu conteze că fata era, pe lângă asta, şi foarte agasantă. Se consola cu gândul că Beatrice era mult mai potrivită decât Cecily să preia frâiele gospodăriei şi supravegherea surorilor mai mici, sub privirea vigilentă a soţiei vicarului. Dacă în locul lui Beatrice ar fi fost Cecily, până se întorcea Kitty din călătorie nici n-ar mai fi existat vreo casă de repus pe picioare.

— Eu, una, tot cred că am fi mai câştigate dacă ne-am căuta ceva de lucru, spunea acum Cecily. Cu educaţia pe care o am, aş fi o guvernantă foarte bună.

Urmă o clipă de tăcere, în care Kitty cântări cu groază posibilitatea de a lăsa finanţele familiei pe mâinile lui

Cecily.

— Chiar şi aşa, răspunse Kitty încet şi cu prudenţă, plata unei guvernante nu trece de treizeci şi cinci de lire pe an. Mi-e teamă că nu e nici pe departe cât ne trebuie. Cea mai rapidă cale de ieşire din situaţia noastră este să mă căsătoresc cu un bărbat bogat.

Cecily deschise gura, gata să facă, pesemne, încă un comentariu critic – dar cu totul inutil –, însă nu mai apucă, pentru că le întrerupse un băieţel de pe locul din faţă, care-i spuse cu voce tare mamei sale:

— Mamă, am ajuns!

Şi, într-adevăr, când se uitară pe geam, văzură în zare întinderea nesfârşită a Londrei, cu lungi fuioare de fum brăzdând cerul de deasupra ei ca nişte semnale de avertisment. Kitty auzise nenumărate poveşti despre Londra, pe care părinţii ei o pomeneau mereu cu dor, ca pe un bun prieten pe care-l pierduseră. Îi spuseseră ce întinsă şi impunătoare era, ce frumoasă şi maiestuoasă, ce plină de forfotă şi de oportunităţi – regină între oraşe, aşa îi ziseseră. Kitty îşi dorea de mult să vadă cu ochii ei acest ţinut străin care părea să fi fost prima dragoste – şi adevăratul cămin – al părinţilor ei. Şi când intrară de-a binelea în oraş, hurducăindu-se în diligenţă, prima ei impresie fu că Londra este... murdară. Era funingine peste tot, fumul se ridica din coşurile înalte, iar străzile erau pline de balegă de cal. Un oraş murdar şi... *şi haotic,* cu străzi care se pierdeau brutal una într-alta, pentru ca apoi s-o ia în lături în zigzag. Clădiri înclinate în unghiuri bizare – clădiri care nu erau întotdeauna în formă pătrată sau dreptunghiulară, ci ridicate după un plan fantezist, ca după desenul unui copil. Şi era, într-adevăr, plin de forfotă, dar zgomotos – atât de zgomotos! Se auzeau întruna roţile şi copitele lovind pavajul, strigătele negustorilor şi pretutindeni domnea un sentiment de grabă. Un oraş zgomotos, haotic şi murdar, care îţi solicita atenţia şi respectul şi care era, într-un cuvânt, pur şi simplu...

— *Magnific,* murmură ea. Cecily, am ajuns, în sfârşit.

La Piccadilly, lăsară diligenţa şi se suiră într-o birjă

care le duse la reşedinţa mătuşii Dorothy de pe Wimpole Street. Kitty încă nu putea deosebi cartierele elegante de cele sordide din Londra, dar fu mulţumită să constate că, deşi strada pe care stătea mătuşa Dorothy nu era nici pe departe la fel de impunătoare precum cele cu vilele fastuoase pe lângă care trecuseră, părea suficient de frumoasă ca să n-o facă de ruşine. Birja trase în faţa unei case înguste, înghesuită între alte două, şi, după ce Kitty se despărţi de una dintre preţioasele ei monede, urcară amândouă treptele abrupte şi bătură la uşă. Le deschise o menajeră cu părul de un roşu aprins – ce încântare pentru Kitty să vadă că mătuşa Dorothy avea servitori – şi fură conduse într-un mic salon în care se afla mătuşa lor onorifică.

În ciuda lejerităţii cu care respinsese îndoielile lui Cecily în timpul călătoriei, Kitty se temuse în sinea ei să nu fie întâmpinate de o femeie machiată strident, cu perucă tare caraghioasă, râs obscen şi jupe umezite de transpiraţie, ceea ce nu s-ar fi potrivit deloc cu planurile lor. Fu uşurată, prin urmare, să găsească înăuntru o femeie cu un desăvârşit simţ al modei, cu forme pline, îmbrăcată cu grijă într-o rochie de zi de un gri-deschis. Pletele castanii îi erau descoperite, dar o prindea acest stil neprotocolar, pentru că avea în ochi o sclipire de viclenie care nu s-ar fi împăcat bine cu o banală bonetă sau cu acoperământul de văduvă. Mătuşa Dorothy se ridică de pe scaun. Rămase pe loc, cântărindu-le o clipă din priviri, pe sub sprâncenele ei izbitor de negre. Kitty şi Cecily îşi ţineau răsuflarea, neobişnuit de emoţionate. Deodată, femeia zâmbi. Le întinse mâinile încărcate de bijuterii.

— Dragile mele, ce mult semănaţi cu mama voastră, spuse ea, iar Kitty şi Cecily fugiră în braţele ei.

*

Mătuşa Dorothy înghesuise multe vieţi şi roluri în cei 48 de ani ai săi. Ca actriţă, se bucurase de o carieră strălucitoare şi bogată în roluri, pe când în afara scenei îşi

petrecuse timpul în compania unora dintre cei mai generoşi gentlemeni londonezi. După ce a adunat astfel o sumă deloc modestă, când a împlinit 41 de ani şi-a vopsit părul roşcat într-un castaniu-închis şi s-a rebotezat atât ca nume, cât şi în conduită, devenind înstărita văduvă Kendall. În această calitate, începu să se bucure de un alt stil de viaţă, la marginea societăţii alese, petrecându-şi zilele în case în care, în tinereţe, nu-şi petrecuse decât serile. Deşi Kitty se temuse că zilele de faimă ale mătuşii Dorothy s-ar putea dovedi mai curând un obstacol decât un atu – la urma urmei, actriţele nu erau tocmai bine văzute –, comportamentul femeii nu lăsa nicio îndoială că metamorfozarea sa într-o doamnă respectabilă fusese fără cusur. Văzând-o, Kitty câştigase încredere că mătuşa Dorothy avea să le poată ghida bine următorii paşi în Londra şi să susţină cu sfaturi înţelepte planurile ei de a pune mâna pe o avere. Însă, cu toate că avea o mulţime de întrebări pentru mătuşa ei, în primele lor ore împreună nu vorbiră decât de mama fetelor.

— Mult aş fi vrut să fi venit la înmormântare, le spuse doamna Kendall cu ardoare. Ştiţi, desigur, că aş fi venit, dar tatăl vostru a fost de părere că… n-ar fi înţelept.

Kitty înţelegea foarte bine această explicaţie vagă. Într-o lume mai bună, ar fi însemnat foarte mult pentru ele s-o aibă alături în clipele acelea pe mătuşa Dorothy, care să depene amintiri despre viaţa mamei lor, dându-le prilejul să afle lucruri noi despre ea chiar dacă nu mai era printre ei. Dar domnul Talbot acţionase în interesul familiei nelăsând-o să vină. Prezenţa ei ar fi putut să ridice întrebări… şi era mai bine ca unele lucruri să rămână în trecut.

— A fost o zi frumoasă, spuse Kitty în chip de răspuns, dregându-şi glasul. Răcoroasă. I-ar fi plăcut foarte mult.

— Dacă era soare afară, nimeni n-o putea ţine în casă, spuse mătuşa Dorothy cu un zâmbet amar, dar sincer. Oricum ar fi fost vremea.

— Am citit o bucată cu voce tare, se băgă Cecily în vorbă. Din *The Book of the Duchess*[3], preferata ei.

---

3 Carte cu primele poezii importante ale lui Geoffrey Chaucer (n. red.).

Nu înţelesese nimeni nicio vorbă, desigur, îşi spuse Kitty în sinea ei, dar Cecily citise clar şi răspicat.

Petrecură multe ore depănând amintiri, aducându-şi scaunele tot mai aproape, ţinându-se uneori de mână, apropiindu-se tot mai mult unele de altele, aşa cum li se întâmplă inevitabil celor care au trecut împreună printr-o asemenea pierdere. Când conversaţia ajunse, într-un târziu, la logodna lui Kitty, afară se făcuse întuneric.

— Aţi făcut bine că aţi venit, o asigură mătuşa Dorothy pe Kitty, turnând lichior din belşug în trei pahare. Londra e locul perfect. Ar fi dezastruos să vă limitaţi la Bath sau Lyme Regis în astfel de împrejurări. Consideraţi-mă ursitoarea voastră cea bună, dragile mele. N-am nicio îndoială că, în doar câteva săptămâni, o să vă facem rost amândurora de nişte partide excelente.

Cecily, care se lăsase distrasă o clipă de la conversaţie, redeveni brusc atentă. Se uită la Kitty cu nişte ochi mari, acuzatori.

— Mătuşă Dorothy, numai eu îmi voi căuta un soţ, spuse Kitty cu fermitate. Cecily e prea tânără.

Mătuşa Dorothy păru surprinsă.

— Eşti sigură? N-ar fi mai înţelept să vă găsim soţi amândurora?

— Sunt sigură, spuse Kitty, iar Cecily oftă uşurată.

Mătuşa Dorothy tot nu părea convinsă, dar se supuse imediat.

— Ei bine, atunci presupun că poate totuşi să ne ajute să prindem muştele în plasă! Dar să ştiţi că avem multe de făcut mai înainte. Trebuie să ne ocupăm de garderoba voastră, de coafuri, de… adăugă ea, făcând un gest vag din mână, ca pentru a le cuprinde din cap până-n picioare. Şi n-avem nicio zi de pierdut. Sezonul[4] e pe cale să înceapă.

4 Este vorba despre perioada tradiţională din an (primăvara şi vara) când membrii maltei societăţi obişnuiau să organizeze baluri şi cine caritabile. În cadrul unora dintre aceste evenimente, fetele tinere aflate la vârsta măritişului îşi făceau intrarea în societate (n. red.).

3

A doua zi dimineaţă, se treziră mai devreme decât gazda lor – Kitty îşi spuse că probabil la oraş lumea respecta alt program –, dar orice impresie de trândăvie fu repede alungată de maniera alertă în care mătuşa Dorothy le organiză ziua.

— N-avem timp de pierdut, zise ea, zorindu-le să-şi pună mantiile, apoi să iasă pe uşă şi să se suie într-o birjă.

La cererea lui Kitty, prima oprire fu în dreptul unei clădiri discrete de pe Bond Street, unde vându ce-i mai rămăsese din bijuteriile mamei sale pentru suma de zece lire, care să le acopere cheltuielile în Londra. Avea să fie ultima lor reglare a balanţei financiare, iar Kitty se cutremură la gândul că numai zece lire – care aveau să dispară foarte repede – stăteau între ele şi închisoarea datornicilor. Numai cu greu reuşi să-şi alunge gândul. Putea să pară nesăbuit să-şi cheltuiască preţioasele monede pe frivolităţi, dar ziua de răsfăţ care le aştepta era la fel de necesară cum fuseseră reparaţiile pe care le făcuseră cu un an în urmă la acoperişul spart al conacului Netley.

— Ţinute de zi, ţinute de seară, pălării, mănuşi, pantofi, jupe – avem nevoie de toate, explică mătuşa Dorothy în timp ce birja le purta bocănind pe caldarâm. Lumea bună se duce la doamna Triaud pentru rochii, la Hoby’s pentru cizmuliţe şi la Lock’s pentru pălării. Dar noi o să trebuiască să ne mulţumim să ni le luăm pe toate din Cheapside[5].

În pofida numelui, Cheapside îi păru lui Kitty plin de splendoare. O mare nesfârşită de negustori de pânzeturi, cofetari, argintari, librari, vânzători de produse de galanterie, modiste, cizmari, prăvălie după prăvălie, stradă după stradă, kilometru după kilometru. Călăuzite de mâna sigură a mătuşii Dorothy, îşi croiră drum prin toate: li se luară măsuri pentru rochii de zi, de plimbare, de seară şi de bal, probară pălării, îşi plimbară mâinile peste ciorapi

5 În traducere liberă, cartierul s-ar putea numi Chilipir (n. red.).

incredibil de fini şi cheltuiră şiling după şiling în numele investiţiei pe care o făceau. După-amiaza era deja pe sfârşite când se întoarseră istovite pe Wimpole Street. Dar mătuşa Dorothy era departe de a-şi fi terminat socotelile cu ele.

— Să faci rost de rochii e uşor, spuse ea cu îngrijorare. Dar să te porţi ca o domnişoară din lumea bună e mult mai greu. Aţi avut ocazia să petreceţi timp în înalta societate?

— Am luat cina deseori la conacul Linfield, răspunse Kitty, fără să fie sigură că aşa ceva contează.

Domnul Talbot şi moşierul fuseseră prieteni buni încă dinainte de logodna copiilor, împărtăşind acelaşi interes pentru coniac scump şi pariuri. Aşa că familia Talbot era deseori invitată să ia cina la reşedinţa grandioasă a familiei Linfield.

— Bun, aprobă mătuşa Dorothy. Pentru început, vreau să vă închipuiţi că de fiecare dată când ieşiţi din casa asta vă duceţi să cinaţi la conacul Linfield. Staţi drepte şi relaxate, mergeţi încet – fără mişcări smucite, fiecare gest trebuie să fie languros şi graţios. Trebuie să vorbiţi suav şi să pronunţaţi cuvintele clar, fără argouri sau vulgarităţi, iar când aveţi îndoieli, e mai bine să nu ziceţi nimic.

Timp de trei zile, mătuşa Dorothy le instrui temeinic, învăţându-le cum să meargă, cum să-şi aranjeze părul după ultima modă, cum să ţină un evantai, o furculiţă, o poşetă. Kitty ajunse în curând la concluzia că, pentru a deveni o domnişoară cu maniere alese, trebuia să te înfrânezi cu atâta stricteţe, încât de-abia mai puteai să respiri. Întregul trup trebuia să devină un corset pentru orice lipsă de delicateţe, de graţie sau orice element de personalitate. Kitty asculta cu atenţie fiecare fărâmă de informaţie şi o constrânse pe Cecily să facă la fel, fiindcă surorii sale îi stătea în obicei să se lase distrasă de alte lucruri de îndată ce constata că o conversaţie anume nu o interesează. Aşa se face că, în momentul în care le sosiră primele rochii, erau deja copleşite de tot ce învăţaseră.

— Slavă Domnului, spuse mătuşa Dorothy când fură

aduseră coletele. Bine măcar că acum puteţi să ieşiţi din casă fără să vă faceţi de ruşine.

Kitty şi Cecily duseră cutiile sus, unde le despachetară cu nu puţină mirare. Moda, după cum descopereau acum, se schimba mult mai repede în Londra decât în Biddington, iar frumoasele rochii din pachete nu semănau decât foarte vag cu cele cu care erau ele obişnuite. Erau rochii de zi în nuanţe plăcute de albastru şi de galben, rochii din muselină, mantii groase, jachete de satin şi, cele mai impresionante dintre toate, două rochii de seară care erau mai elegante decât orice văzuse Kitty vreodată. Cele două surori se ajutară cu grijă să îmbrace cele două rochii de seară. Îşi aranjară părul aşa cum le arătase mătuşa Dorothy, împodobindu-şi-l cu flori proaspete, şi, când terminară, arătau cu totul altfel.

Pe când se admirau în oglinda mare din dormitorul mătuşii Dorothy, Kitty fu uimită de ce văzu. Era obişnuită ca Cecily să arate mereu de parcă tocmai se trezise dintr-un somn adânc, dar acum sora ei arăta ca un înger, rochia înfoiată, de un alb strălucitor, făcând-o să pară că mai avea puţin şi se evapora, iar părul blond, care-i încadra chipul în bucle, îi îndulcea şi mai mult trăsăturile. Şi Kitty era îmbrăcată în alb, aşa cum i se cuvenea unei tinere în primul ei Sezon. Albul rochiei îi scotea în evidenţă ochii închişi la culoare şi părul negru – drept, dar ondulat de data asta, ca să se potrivească cu buclele surorii ei –, precum şi linia fermă a sprâncenelor care îi adumbreau privirea scânteietoare. Kitty îşi spuse că fetele din oglindă arătau impresionant. Arătau ca şi cum locul lor era acolo, în Londra.

— Arătaţi excelent! spuse mătuşa Dorothy, bătând din palme de încântare. Cred că sunteţi gata. Începem diseară.

*

Ajunseră la Theatre Royal din Covent Garden chiar când se lăsa seara. La lumina lumânărilor, teatrul arăta minunat cu sălile sale bogat ornamentate şi cu tavanele

înalte, cu arcadă. Deşi nu era încă aşa de multă lume cum avea să fie în toiul Sezonului, pretutindeni se auzea un murmur de entuziasm.

— Ce de lume, constată mătuşa lui Kitty cu mulţumire. Simţiţi câte ocazii bune plutesc în aer, dragile mele?

— „Semne de slăbiciune, semne de jale”[6], spuse sumbră Cecily, cu vocea pe care o folosea când vorbea în citate.

Mătuşa Dorothy îi aruncă o privire circumspectă. Când trecură în foaier, îi şuieră lui Kitty la ureche, încet, ca să nu audă Cecily:

— E nebună?

— Intelectuală, o lămuri Kitty în şoaptă.

— Exact de ce mă temeam, oftă mătuşa Dorothy.

Îşi croiră încetişor drum până la locurile lor, în timp ce mătuşa Dorothy se uita scrutător înjur şi le făcea cu mâna cunoscuţilor din mulţime.

— Avem mare noroc, spuse ea încet când intrară în lojă. Nu mă aşteptam să văd atâţia bărbaţi eligibili chiar de la deschiderea Sezonului.

Kitty încuviinţă şi luă loc, dar ceva îi reţinu privirea. Zărise cea mai distinsă familie pe care o văzuse vreodată, ceea ce avu darul de a-i monopoliza imediat atenţia, fără drept de apel. Cei trei străini, care stăteau mult deasupra lor într-o lojă, aveau ceva deosebit, chiar şi pentru ochiul neantrenat al lui Kitty. Frumoşi şi frumos îmbrăcaţi, tânărul, tânăra şi femeia nemaivăzut de fermecătoare formau sigur o familie, una care, după cum zâmbeau şi râdeau între ei, nu avea nicio grijă pe lumea asta în afară de propria distracţie. Mătuşa Dorothy urmări privirea lui Kitty şi chicoti dezaprobator.

— N-are rost să-ţi îndrepţi privirea într-acolo, draga mea. Îţi admir ambiţia, desigur, dar să nu ne uităm locul.

— Icar, se băgă Cecily în vorbă, deşi nu era clar dacă o făcuse ca să aprobe vorbele mătuşii sau doar ca să dea conversaţiei un aer mai intelectual.

---

6 Vers din poemul „London” al lui William Blake (n. tr.).

— Cine sunt? întrebă Kitty, încă uitându-se în sus.

Dezaprobarea mătuşii fu repede învinsă de ispita bârfei.

— Familia de Lacy, răspunse ea, aplecându-se spre Kitty. Contesa Lady Radcliffe, văduvă, şi cei mai tineri dintre copiii ei, domnul Archibald de Lacy şi Lady Amelia de Lacy. Este o familie incredibil de bogată. Desigur, partea leului îi aparţine fiului mai mare, contele Radcliffe, dar ceilalţi doi vor primi şi ei o avere frumuşică: cel puţin opt mii pe an, după estimările mele. Despre amândoi se crede că vor face nişte partide excelente.

Mătuşa Dorothy se rezemă la loc de spătar, fiindcă piesa tocmai începea, dar Kitty nu reuşi să-şi ia ochii de la familia de Lacy nici măcar când publicul începu să râdă şi să-şi manifeste uimirea. Cum era oare să ştii de la naştere că viitorul tău e sigur şi fericit? Să domini întreaga societate din loja ta exclusivistă? Kitty trebui totuşi să recunoască în sinea ei că familia de Lacy arăta ca şi cum acolo îi şi era locul: la înălţime. Ar fi putut oare un alt curs al evenimentelor s-o facă să merite şi ea un loc alături de ei? La urma urmei, tatăl ei se născuse în înalta societate şi, înainte să se căsătorească, îşi ducea viaţa în compania unor astfel de lorzi şi lady în cel mai firesc mod. Dacă evenimentele ar fi decurs puţin altfel… Preţ de o clipă, Kitty fu geloasă pe această versiune a sa, care ar fi putut să facă parte din aceeaşi lume ca strălucitoarea familie de Lacy. De-abia când mătuşa Dorothy o înghionti, Kitty îşi îndreptă privirea în altă parte.

În antract, mătuşa Dorothy le ţinu ocupate pe Kitty şi Cecily, făcându-le cunoştinţă cu tot felul de persoane, cu negustori bogaţi şi cu fiii, fiicele şi soţiile lor, cu avocaţi, ofiţeri îmbrăcaţi în culori fermecătoare şi femeile dichisite de la braţul lor. Kitty cunoscuse deja într-o singură seară mai mulţi oameni decât în întreaga ei viaţă de până atunci şi nu putu să nu se simtă întrucâtva descurajată – ca şi cum ar fi fost din nou o fată de 15 ani îndreptându-se spre conacul Linfield, înfricoşată să nu facă vreo greşeală la prima ei serată. Îşi aducea aminte că mama îi şoptise la

ureche vorbe de încurajare în seara aceea, gâdilându-i nasul cu parfumul ei cu apă de trandafiri. „Fii numai ochi şi urechi, draga mea”, îi spusese ea. „Fii atentă şi fă ce fac şi ei, nu e aşa greu.”

Kitty trase aer atât de adânc în piept, încât i se păru că mai are puţin şi simte izul de apă de trandafiri în aer; îşi adună curajul şi se strădui să impresioneze. Aşa cum ai îndoi o pălărie ca s-o faci să fie iar la modă, ea se mula după partenerul de conversaţie: bărbaţilor care se credeau foarte spirituali le punea la dispoziţie râsul ei, faţă de cei vanitoşi se arăta plină de admiraţie, iar celor timizi le zâmbea des şi le vorbea mai mult. Dorothy era în vervă în drum spre casă.

— Domnul Melbury are o mie pe an, le povesti ea în trăsură. Domnul Wilcox părea chiar fermecat de Cecily şi…

— Şi am căzut de acord că Cecily n-o să-şi caute soţ, o întrerupse Kitty.

Lângă ea, Cecily, care se încordase, se destinse din nou.

— Bine, bine, spuse mătuşa Dorothy, dând nepăsătoare din mână. Impresiile domnului Pears au fost mai greu de descifrat, dar la moartea tatălui său îl aşteaptă o frumoasă avere de două mii pe an, din comerţ maritim. Iar domnul Cleaver…

— Se găsesc printre cunoştinţele tale şi bărbaţi cu mai mult de două mii pe an? o întrerupse Kitty din nou.

— Mai mult de două mii pe an? se miră mătuşa ei. La ce te aşteptai, draga mea?

— Domnul Linfield avea o avere de patru mii pe an, spuse Kitty, încreţindu-şi fruntea.

— Patru? repetă Dorothy, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, moşierul trebuie să se fi descurcat remarcabil de bine. Doar nu vă aşteptaţi ca un asemenea miracol să se repete. Nu e deloc uşor să deţii aşa o avere fără pământ, draga mea, iar în cercul meu de cunoştinţe nu veţi găsi prea mulţi domni cu pământ.

Kitty primi greu această veste neplăcută. Ştia că domnul Linfield era bogat, suficient de bogat ca să poată să

le acopere datoriile fără niciun fel de dificultate, dar crezuse că vor mai găsi mulţi ca el în Londra.

— Să nu mă aştept să găsesc bărbaţi cu o avere comparabilă? întrebă Kitty, cu un nod în stomac.

— Nu printre cunoştinţele mele, râse mătuşa Dorothy.

Kitty se aprinse la faţă şi îi era ciudă de propria naivitate. Ce n-ar fi dat să fie din nou în Wimpole Street, ca să aibă la dispoziţie cerneală şi hârtie şi să poată face calculele în linişte. I-ar fi ajuns oare două mii pe an, când trebuia să le întreţină şi pe surorile ei, ca apoi să le ofere şi zestre? Era suficient?

— Cât de mare e datoria? întrebă Dorothy cu viclenie.

Kitty îi spuse. Lui Cecily – deşi Kitty credea că nu e atentă – i se tăie răsuflarea, iar mătuşa Dorothy îşi îngădui să fluiere a pagubă, cu toate că nu era un gest cuvenit unei doamne.

— O, Doamne, spuse ea, făcând ochii mari. Atunci trebuie să-l alegem pe domnul Pears, fără îndoială.

— Da, fu de acord Kitty, deşi avea unele îndoieli.

Un venit de două mii de lire pe an era, cu siguranţă, mai bun decât nimic, dar ea nu trebuia doar să acopere datoria. Era oare de ajuns ca să achite datoria, să păstreze Netley şi apoi să asigure şi viitorul surorilor ei? Dacă avea nevoie vreuna dintre surorile ei de zestre ca să se poată căsători cu bărbatul ales? Dacă aveau toate nevoie? Sau invers, dacă avea nevoie vreuna dintre ele de bani ca să se poată mărita cu un bărbat sărac? Cecily, ce-i drept, ar fi fost mai fericită fără soţ, în schimb ar fi vrut să aibă foarte multe cărţi. Kitty se aşteptase ca domnul Linfield să aibă grijă de toate acestea, dar cu doar două mii pe an, nici măcar cel mai generos bărbat din lume nu i-ar fi putut promite aşa ceva.

— Oare un loc ca... Almack's e frecventat de domni mai înstăriţi? întrebă ea gânditoare.

— Almack's Assembly Rooms? Kitty, ar fi mult prea ambiţios din partea ta, spuse Dorothy în culmea exasperării. E o mare diferenţă între societatea aleasă şi înalta societate. În înalta societate – lumea lorzilor, a

pământului şi a averii – nu-ţi pot face intrarea. Trebuie să te fi născut în ea, pentru că altfel nu ai cum să obţii o invitaţie. Lasă deoparte gândurile astea periculoase şi îndreaptă-ţi în schimb atenţia asupra unor oameni ca domnul Pears, pentru că ai fi foarte norocoasă să pui mâna pe un astfel de soţ.

Ajunseseră în Wimpole Street. Kitty urcă în camera ei şi a lui Cecily fără să mai scoată o vorbă. Cuprinsă de melancolie, cugetă pe îndelete la cuvintele lui Dorothy în timp ce-şi făcea toaleta de seară şi nu terminase nici măcar când Cecily suflă în lumânare, urcându-se în pat lângă ea. Sora ei adormi numaidecât, iar Kitty îi ascultă răsuflarea pe întuneric, invidiind-o pentru uşurinţa cu care îşi putea alunga din minte grijile de peste zi.

Două mii de lire nu aveau să pună capăt supărărilor şi zbuciumului, dar măcar aveau să fie de ajutor. La urma urmei, mama ei se mulţumise cu mult mai puţin de-atât – de fapt, suma era mult mai mare decât cea pe care o primiseră domnul şi doamna Talbot ca să plece împreună din Londra cu atâţia ani în urmă. Sigur, nu le fusese de ajuns, mai ales fiindcă tatăl lui Kitty nu reuşise să renunţe la stilul de viaţă de pe vremea când era un burlac înstărit şi să se adapteze la cel potrivit unui tată cu cinci copii şi cu un venit de cinci sute de lire pe an, care se subţia văzând cu ochii. Kitty nu era o împătimită a jocurilor de noroc şi nici nu avea vreo pasiune pentru sticle de Porto vechi de o sută de ani, dar tot avea patru surori de întreţinut şi, spre deosebire de părinţii ei, nu putea să se bucure de luxul unei căsnicii din iubire, care să-i aducă alinare când banii aveau să se termine.

Kitty regretă – poate pentru a suta, a mia oară – că nu se putea sfătui cu mama ei. Era recunoscătoare s-o aibă pe destoinica mătuşă Dorothy ca ghid prin Londra, dar nu era acelaşi lucru. Îşi dorea nespus să discute cu cineva care o cunoştea bine şi care le iubea pe surorile ei la fel de mult ca ea – care să fie la fel de simţitoare ca ea la posibilitatea ca Jane, Beatrice, Harriet şi Cecily să rămână singure, surghiunite în cine ştie ce colţuri întunecoase şi

neprimitoare ale ţării –, cineva care să înţeleagă, aşa cum ar fi făcut-o mama ei, că nu trebuie precupeţit niciun efort pentru a le asigura fericirea. Kitty era sigură că mama ei ar fi ştiut ce e de făcut şi nu şi-ar pune singură beţe-n roate sinchisindu-se de ierarhii şi ranguri sociale; la urma urmei, ea, şi nu mătuşa Dorothy, avusese îndrăzneala să se îndrăgostească de un bărbat aflat cu mult deasupra ei pe scara socială.

Kitty se răsuci pe partea ei de pat, încercând să-şi cheme la ordine gândurile rebele. N-avea niciun rost să piardă atâta timp gândindu-se la lucruri pe care nu le putea schimba. Mama ei nu mai era, iar Kitty trebuia să ducă singură povara. Mătuşa Dorothy era singurul ei sfetnic, iar ea râsese când Kitty o întrebase de bărbaţi mai avuţi decât domnul Pears. Nu o făcuse cu răutate; i se păruse cu adevărat absurd şi poate că nepoata ei ar fi trebuit să ţină seama de asta.

Somnul veni greu în noaptea aceea şi Kitty se trezi de multe ori în timp ce epuizarea şi grijile îşi disputau întâietatea. Şi chiar şi când era gata să adoarmă, Kitty tot se întreba: era oare chiar aşa de greşit din partea ei să-şi dorească, dacă tot trebuia să se vândă de dragul familiei sale, ca măcar să-şi ofere mâna unui bărbat care să liciteze mai mult decât domnul Pears?

4

A doua zi dimineaţă, Kitty se trezi cu dorinţa de a lua o pauză de la forfota străzilor londoneze. După micul-dejun, o convinse pe Cecily să iasă cu ea la plimbare în Hyde Park. Însoţite, la insistenţele mătuşii Dorothy, de menajera Sally, care le urma la doi paşi distanţă, Kitty şi Cecily găsiră uşor drumul către parc. Îşi începură plimbarea pe Serpentină[7], pasul lor rapid fiind, în ciuda poveţelor mătuşii Dorothy, destul de departe de mersul leneş al celorlalte domnişoare,

7 Lac în Hyde Park, creat în 1730 la porunca reginei Caroline (n. red.).

iar Kitty trase cu uşurare în piept aerul curat şi mirosul proaspăt al ierbii şi al copacilor înverziţi. Deşi mult mai ordonată decât peisajele din Biddington, priveliştea îi aducea lui Kitty aminte de casă mai mult decât orice mai văzuse până atunci în Londra.

Se întrebă dacă părinţii ei se plimbaseră vreodată împreună pe aici. Cu siguranţă nu pe o vreme aşa de frumoasă. Domnul Talbot nu avusese ocazia să-i facă curte viitoarei lui soţii în felul obişnuit: cum familia Talbot se împotrivise cu nespusă înverşunare legăturii lor, întâlnirile trebuie să se fi petrecut departe de văzul lumii, în locuri discrete, de la marginea societăţii. Când era frumos afară şi *lumea bună* lua cu asalt zonele înverzite ale Londrei, ei se adăposteau de mulţimi înăuntru; era mult mai probabil să se fi plimbat prin Hyde Park pe ploaie şi vânt, când puteau fi siguri că n-o să-i vadă nimeni. Kitty ştia că pe mama ei nu a deranjat-o. Deşi se născuse şi crescuse la oraş, nimic nu-i plăcea mai mult decât să fie afară, înfruntând orice fel de vreme, pe când pasiunile domnului Talbot îl ţineau mai degrabă în interior.

Amintirile cele mai dragi pe care i le păstra Kitty tatălui ei erau de când jucau împreună cărţi în salon în fiecare duminică după-amiază, lucru pe care-l făcuseră chiar până cu o zi înainte de moartea lui. O învăţase whist, faro şi multe alte jocuri de cărţi şi jucaseră mereu pe bani adevăraţi – deşi doar pe sume foarte mici, la insistenţa lui Kitty –, fiindcă domnul Talbot credea cu toată convingerea că joci altfel cu bani pe masă. Kitty încă îşi mai aducea aminte cum jucaseră piquet pentru prima dată. După ce învăţase regulile, Kitty alesese să parieze de fiecare dată doar o jumătate de penny.

— De ce aşa de puţin, draga mea? răsese tatăl ei. Ai o mână bună.

— În caz că pierd, spusese ea, de parcă ar fi fost evident.

Tatăl ei pufăise din pipă şi clătinase din deget în chip de mustrare.

— Niciodată să nu începi un joc făcând concesii, o

avertizase el. Joacă numai ca să câştigi, draga mea. Întotdeauna.

— O, se auzi vocea lui Cecily, făcând-o să tresară şi aducând-o din nou în prezent. Cred c-o cunosc.

Kitty îşi ridică privirea. Familia de Lacy de la teatru era chiar în faţa lor, plimbându-se prin parc. Domnişoara Amelia, brunetă, purta o manta cochetă şi era încruntată, iar domul de Lacy, blond, părea nespus de plictisit.

— Cum adică „o cunoşti”? o întrebă Kitty tăios.

— Am fost la şcoală împreună, răspunse vag Cecily, deja gata să-şi piardă interesul. Era doar puţin mai mică decât mine şi ne plăcea amândurora literatura. Lady Amelia de… ceva.

— Şi nu ţi s-a părut că ar fi cazul să-mi spui? şuieră Kitty, apucând-o de umăr cu putere.

— Au, se plânse Cecily. Cum să-ţi fi spus mai devreme, dacă de-abia acum i-am văzut?

Nu mai aveau mult şi urmau să se intersecteze. Kitty spera că Lady Amelia o să-şi ridice privirea şi o s-o recunoască şi ea pe Cecily, dar stătea cu privirea plecată şi erau aproape zece metri între ele – o adevărată prăpastie.

Nu era momentul potrivit.

Când cei doi fraţi erau la zece paşi de ele, Kitty se încordă. Când nu-i mai despărţeau decât trei metri, Kitty s-a prefăcut brusc că s-a împiedicat. Pantoful îi zbură din picior, iar Kitty se sprijini de sora ei, scoţând un strigăt de surpriză.

— O, nu!

Cecily fu luată prin surprindere, dar reuşi să-i susţină greutatea cu uşurinţă.

— Kitty? Ai nevoie să stai jos?

— Domnişoară Talbot? zise şi Sally, grăbindu-se să-i vină în ajutor, dar Kitty o goni cu un gest din mână.

— Mi-am luxat glezna, spuse ea cu un icnet. Dar… Vai, unde mi-e pantoful? Mi-a căzut din picior.

Unu, doi, trei…

— Mă scuzaţi, domnişoară, este al dumneavoastră?

Perfect. Îşi ridică privirea şi-l zări pe tânărul domn de Lacy întinzându-i îmbujorat pantoful şi luminându-se la faţă când îi văzu chipul.

— Mulţumesc, spuse ea recunoscătoare, luându-i-l din mână.

Gândindu-se că ar fi nimerit să roşească şi ea, Kitty se strădui să-şi facă obrajii să se supună, dar în zadar. Se ocări în sinea ei pentru faptul că nu era genul care să se îmbujoreze.

— Cecily? Domnişoara Cecily Talbot?

Lady Amelia se apropiase de ele, recunoscând-o pe Cecily. Măcar de n-ar dezamăgi-o Cecily acum…

— Lady Amelia, spuse Cecily, cu o uşoară plecăciune din cap şi întinzându-i mâna.

— Te-ai mutat în Londra? E sora dumitale?

Lady Amelia nu pierdea vremea cu preţiozităţi de complezenţă. Să se dispenseze de ele era privilegiul celor bogaţi.

— Da, e sora mea, domnişoară Talbot. Kitty, dumnealor sunt Lady Amelia şi…

Cecily se uită întrebător la domnul de Lacy. Se descurca chiar foarte bine. Cea mai bună soră.

— Fratele ei, domnul de Lacy, se grăbi el să se prezinte, iar pe buze îi înflori imediat un zâmbet în timp ce-şi plimba privirea, plin de admiraţie, de la o soră la cealaltă.

— Sper că nu v-aţi lovit prea tare, zise Lady Amelia. Archie, pentru numele lui Dumnezeu, oferă-i braţul tău!

Domnul de Lacy – Archie, se pare – îi aruncă surorii sale o privire urâtă.

— Trebuie să ne daţi voie să vă conducem acasă, propuse el galant. N-ar trebui să mergeţi cu glezna luxată. Putem să vă ducem noi cu trăsura. Vă rog, sprijiniţi-vă de braţul meu.

Kitty acceptă cu graţie, luându-l de braţ şi sprijinindu-se de el în aşa fel încât să-şi pună pantoful în picior pe sub rochie. Domnul de Lacy îşi drese glasul, ferindu-şi privirea. În scurt timp, alaiul lor se îndrepta încet spre un şir de trăsuri din depărtare. Cecily şi Amelia mergeau înainte, cu

frunţile plecate într-o intimitate rapid regăsită, iar Kitty şi domnul de Lacy veneau în urma lor. Kitty îşi dădu seama într-o clipă că şchiopăta cu piciorul greşit, dar remedie eroarea suficient de rapid încât să fie sigură că n-a băgat nimeni de seamă.

O fi mers Kitty încet, dar mintea îi mergea repede. Se ivise un prilej pe care n-ar fi avut cum să-l prezică şi n-avea de gând să-l piardă. Estima că n-aveau la dispoziţie decât douăzeci de minute ca să-i facă pe fraţii de Lacy să le ţină minte: cele şase sau şapte minute până găseau trăsura şi apoi scurtul drum până în Wimpole Street. Kitty nu-l cunoştea deloc pe domnul de Lacy – nu ştia, adică, ce abordare s-ar fi potrivit mai bine cu felul lui de a fi –, dar nu avea cum să fie foarte diferit de alţi bărbaţi.

— Vă consider eroul meu, domnule de Lacy, spuse Kitty, întorcând spre el nişte ochi mari. Ce amabil din partea dumneavoastră să ne salvaţi! Altfel nu ştiu cum ne-am fi descurcat.

Domnul de Lacy îşi plecă fruntea, ruşinându-se de compliment. Da, părea că-l ghicise bine: peştele muşcase şi trăgea de undiţă.

— N-am făcut decât ce-ar fi făcut oricine în locul meu, protestă domnul de Lacy. Doar ce se cuvine să facă un gentleman.

— Sunteţi mult prea modest! insistă Kitty cu toată căldura şi apoi îl întrebă cu un glăscior cristalin: Aţi luptat în Peninsulă[8]? Aveţi alura unui soldat.

Domnul de Lacy se înroşi până în vârful urechilor.

— Nu, nu, se grăbi el s-o corecteze. Eram prea tânăr. Aş fi vrut să merg, dar încă nu-mi terminasem studiile. Fratele meu a luptat la Waterloo. N-ar fi trebuit, desigur, fiind întâiul născut, dar el n-a ţinut niciodată seamă de astfel de lucruri…

Domnul de Lacy se întrerupse, dându-şi seama că începuse să divagheze.

---

8 Este vorba despre Războiul Peninsular, pe care Spania, Portugalia şi Regatul Unit l-au dus în Peninsula Iberică împotriva lui Napoleon (1807-1814) (n. tr.).

— Dar am fost căpitanul echipei de crichet la Eton!

— Încântător! Sunt sigură că sunteţi un sportiv desăvârşit.

Domnului de Lacy complimentul îi făcu prea multă plăcere ca să nu-l primească, chiar dacă roşi din nou. De altfel, în următoarele câteva minute avu plăcerea de a descoperi tot felul de lucruri noi despre sine: că avea o alură de soldat, instincte de erou, un braţ vânjos, desigur, dar şi că avea foarte mult umor şi o minte deosebit de ageră. Părerile lui erau ascultate cu multă atenţie, iar o poveste de pe vremea când mergea la şcoală, faţă de care familia lui arătase doar o politeţe îngăduitoare, se dovedi pentru domnişoara Talbot extraordinar de comică, aşa cum Archie bănuise dintotdeauna că ar fi. I se părea că domnişoara Talbot avea un simţ al umorului foarte dezvoltat. Desigur, nici nu bănuia că, în timpul conversaţiei lor încărcate de complimente, domnişoara Talbot scotea de la el, cu dibăcie, un şir nesfârşit de informaţii: că îl adora pe fratele său mai mare, Lord Radcliffe, capul familiei, dar că acesta din urmă numai rareori trecea prin Londra, sau că domnul de Lacy urma să împlinească în curând douăzeci şi unu de ani, vârstă la care avea să primească o parte consistentă din averea care îi revenea. Nu, domnul de Lacy nu ştia decât un singur lucru, şi anume că nu mai avusese niciodată parte de o plimbare aşa de plăcută. Mai mult, o considera pe domnişoara Talbot cea mai bună parteneră de conversaţie pe care o avusese vreodată.

Nu trecu mult şi ajunseră la trăsuri. Lady Amelia se opri în dreptul unei caleşti elegante, cu acoperitoarea lăsată, ca pavăză în calea vântului de primăvară. La sosirea lor, vizitiul şi valetul luară poziţie de drepţi. După ce-i spuse lui Sally să se întoarcă în Wimpole Street pe jos şi-şi luă o clipă să admire caii – patru armăsari suri –, Kitty fu ajutată să urce. Lady Amelia şi Cecily luară loc una lângă alta pe bancheta din faţă, aşa că domnul de Lacy fu nevoit să se aşeze lângă domnişoara Talbot. Îşi drese glasul, teribil de stânjenit de apropierea lor, şi avu grijă să lase între ei distanţa cuvenită. Cât despre Kitty, ea se uită la domnul de

Lacy dintr-o parte, pe sub gene – lucru care se dovedi mai greu decât crezuse –, şi fu recompensată când el, întâlnindu-i privirea, se îmbujoră din nou.

Caii porniră la trap lin, iar străzile Londrei începură să treacă în viteză pe lângă ei. Kitty îşi refăcu iute socotelile: avansau prin aglomeraţia oraşului mult mai repede decât se aşteptase, ca şi cum caii şi trăsurile se grăbeau să le elibereze drumul la simpla vedere a emblemelor de Lacy; prin urmare, aveau să ajungă în Wimpole Street în doar câteva minute. Kitty suspină teatral, ridicându-şi privirea spre domnul de Lacy.

— Credeţi oare că… începu ea, dar se întrerupse şi-şi coborî privirea, cu un regret calculat.

— Da? întrebă domnul de Lacy cu nerăbdare.

— Nu, nici n-ar fi trebuit să-mi treacă prin minte, spuse Kitty. Aţi fost deja nespus de amabil.

— Vă rog, cereţi-mi orice, domnişoară Talbot, zise el.

Kitty capitulă cu graţie.

— Eu şi sora mea depindem foarte mult de plimbările noastre zilnice, ca să luăm o gură de aer proaspăt. Mi-ar fi foarte greu fără aceste plimbări. Dar mi-e teamă că Cecily n-are suficientă forţă ca să mă sprijine acum, că mi-am luxat glezna…

Se întrerupse cu subînţeles, iar domnul de Lacy se uită la ea cu toată simpatia, gândindu-se profund. Deodată, îi veni o idee.

— Ah, dar am putea să vă însoţim din nou şi dumneavoastră aţi putea să vă sprijiniţi de mine! declară el galant.

— Sunteţi sigur că nu v-ar deranja prea tare? întrebă Kitty. V-am fi profund recunoscătoare.

— Nici vorbă, nu e absolut niciun deranj, nici vorbă, se grăbi el s-o asigure.

Intraseră pe Wimpole Street.

— Atunci să ne întâlnim de dimineaţă, lângă West Gate? propuse Kitty, zâmbindu-i.

— Minunat! izbucni domnul de Lacy, dar apoi, cuprins de îndoială, o întrebă: Sunteţi sigură că glezna

dumneavoastră o să fie mai bine până atunci?

— N-am nicio îndoială, răspunse Kitty cu toată sinceritatea.

Îşi luară la revedere cu multă căldură, iar cele două surori urmăriră cu privirea trăsura aceea strălucitoare – mult mai impunătoare decât strada pe care se afla – pe când cotea pe lângă clădire. Kitty suspină încântată. Părerea ei era că fiecare îşi face singur norocul, iar acum, după toate aparenţele, norocul avea să-i bată la uşă.

*

Wimpole Street, luni, 9 martie

Draga mea Beatrice,

Am ajuns cu bine în Londra, iar mătuşa Dorothy e exact aşa cum speram să fie. Să nu ai nicio grijă în privinţa noastră: eu şi mătuşa Dorothy suntem sigure că-mi voi găsi logodnic înainte de încheierea Sezonului. Să nu ne pierdem curajul, fiindcă în câteva luni, totul o să fie bine, promit.

Cum eşti? Scrie-mi de îndată ce primeşti scrisoarea mea şi dă-mi vesti de acasă. Ai reuşit să umpli cămara? Îţi ajung banii pe care ţi i-am lăsat? Dacă nu, o să mă străduiesc să-ţi mai trimit, aşa că scrie-mi fără înconjur dacă ajungi la strâmtoare. Dacă aveţi necazuri, apelaţi numaidecât la doamna Swift. Sunt sigură că o să vă ajute până reuşiţi să mă contactaţi pe mine.

Încă mai sufăr că nu o să fim acolo pentru aniversarea lui Jane. În săptămâna aia, ar trebui să sosească bâlciul în Petherton şi am pus deoparte câţiva bănuţi anume ca să-l vizitaţi. O să-i găsiţi în sertarul de la biroul tatei. Încercaţi să-i oferiţi lui Jane o aniversare cât mai veselă, în ciuda absentei noastre.

Nu am răgaz să-ţi scriu pe îndelete cum ne petrecem timpul, dar o să-mi dau silinţa să ţin minte toate amănuntele, ca să ţi le povestesc la întoarcere. Vă rog să faceţi la fel şi voi trei pentru mine şi Cecily, ca atunci când

ne vom găsi din nou împreună, să fie ca şi cum nici nu ne-am fi despărţit.

Ne e dor de voi, vă iubim şi ne vom întoarce de îndată ce putem.

Sora ta iubitoare,

Kitty

5

Contesa Lady Radcliffe, văduvită la doar 46 de ani, rămăsese cu o avere frumoasă şi mult mai multe libertăţi decât avusese când era căsătorită. Plânsese amarnic dispariţia soţului, desigur, şi încă o durea absenţa lui. Dar după o vreme începuse să aprecieze distracţiile pe care ţi le oferă viaţa când nu eşti legată de un bărbat a cărui fire austeră nu se pretează la frivolităţi. La câţiva ani de la moartea lui, Lady Radcliffe descoperise că se împacă foarte bine cu viaţa de văduvă înstărită. În acest nou capitol al vieţii sale, preocupările ei principale erau copiii (şi grijile pe care şi le făcea pentru ei), lumea bună (şi distracţiile de care avea parte în sânul ei) şi propria-i sănătate (sau, mai degrabă, propriile boli).

Toate trei laolaltă ar fi fost îndeajuns ca să ţină pe oricine ocupat şi, prin urmare, era de înţeles dacă lui Lady Radcliffe i se mai întâmpla din când în când ca una dintre aceste preocupări s-o oblige, din păcate, s-o neglijeze pe alta. Aşa se face că Lady Radcliffe se smulse din contemplarea tremurului mâinii sale stângi – fără îndoială, un simptom al leşinurilor ei din ultima vreme – ca să se ocupe de fiul său mai mic, pe care-l găsi pradă unei noi obsesii feminine.

— Cine e domnişoara Talbot?

Lady Radcliffe nu-şi amintea să mai fi auzit numele ăsta până atunci. Archie dădu ochii peste cap, uşor iritat.

— Ştii doar, mamă, spuse el. Surorile Talbot. Ne plimbăm cu ele în fiecare zi prin Hyde Park.

— Vă întâlniţi în fiecare zi cu aceleaşi domnişoare? se miră Lady Radcliffe, încruntându-se.

Nu era ieşit din comun ca Archie – sau orice alt tânăr de vârsta lui – să se lase fermecat de câte o nouă cunoştinţă feminină, dar de data asta se întâmplase neaşteptat de repede.

— Da, spuse Archie visător. E cea mai frumoasă fiinţă pe care ai văzut-o vreodată, mamă. Mă consider cel mai norocos bărbat din lume s-o fi întâlnit prin aşa o întâmplare.

Tulburată, Lady Radcliffe vru să ştie cum anume le întâlniseră pe surorile Talbot. Archie dădu un răspuns dezlânat, în care se amestecau un incident cu un pantof, o gleznă luxată şi o descriere foarte amănunţită a culorii ochilor surorii mai mari, ceea ce nu avu deloc darul de a domoli temerile mamei. Când erai aşa de bogat cum erau cei din familia de Lacy şi aveai o obârşie aşa de aleasă, nu-ţi permiteai să nu fii circumspect. În opinia lui Lady Radcliffe, lumea era la fel de plină de primejdii la adresa bunului renume al cuiva cum era şi de primejdii la adresa sănătăţii, şi era absolut necesar să-ţi menţii vigilenţa atât faţă de unele, cât şi faţă de celelalte. Indivizi de obârşie modestă o să încerce mereu să intre în anturajul unor oameni onorabili, cu titluri de nobleţe, ca ei, aşa cum fac paraziţii şi în natură. La urma urmei, influenţa, averea şi locul lor în societate erau toate comori ispititoare, cultivate şi păstrate de secole. Şi când aveai trei copii la vârsta căsătoriei, cum avea ea, pericolul era şi mai mare. Lady Radcliffe ştia prea bine că oricare dintre copiii ei, cu venitul generos care-i revenea, ar fi o pradă minunată pentru un vânător de avere şiret.

— Aş vrea să le cunosc şi eu pe aceste domnişoare, dacă vă sunt prietene aşa de apropiate, spuse ea cu hotărâre, întrerupându-l pe Archie, care tocmai povestea un flecuşteţ amuzant pe care-l zisese cu o zi în urmă şi care o distrase copios pe domnişoara Talbot.

— Serios? zise Archie surprins. Credeam că… nu te simţi în *apele tale* săptămâna asta.

— Dacă te referi la leşinuri, spuse Lady Radcliffe cu

dispreţ, pentru că sesizase în glasul fiului ei o urmă de îndoială care i se păru de-a dreptul necuviincioasă, atunci să ştii că mă simt mult mai bine. Aş vrea să le cunosc pe aceste domnişoare Talbot. Invită-le la noi după ce vă faceţi plimbarea.

Archie acceptă propunerea cu seninătate, fără să bănuiască vreun motiv ascuns din partea mamei sale, şi, mai târziu în dimineaţa aceea, porni cu veselie spre Hyde Park. În schimb, Lady Radcliffe îşi petrecu timpul, până la întoarcerea lor, lăsându-se în voia furiei şi a grijilor. Ce proastă fusese să se lase distrasă într-un astfel de moment! Era clar că Archie se îndrăgostise de această domnişoară, care cu siguranţă avea să se dovedească o partidă cu totul nepotrivită, dacă umbla prin oraş pierzând pantofi. Lady Radcliffe se întrebă dacă ar fi cazul să-i scrie lui James ca să-l pună în gardă, dar până la urmă se hotărî să n-o facă. De când se întorsese de la Waterloo, fiul ei cel mare se retrăsese la Radcliffe Hall din Devonshire şi, cu toate că lui Lady Radcliffe îi plăcea să-l ţină la curent cu toate chestiunile familiale, încerca să nu-l deranjeze decât dacă era cu adevărat nevoie. Atât ea, cât şi tatăl lui James se opuseseră participării lui la Războiul de O Sută de Zile, dar Lady Radcliffe nu-i putea lua acum izolarea în nume de rău. La urma urmei, ce ştia ea despre război?

Timpul trece greu când eşti consumat de griji, iar ei i se păru că trecuse un secol până se întoarseră Archie şi Amelia, cu surorile Talbot după ei. De-acum, Lady Radcliffe ajunsese pe aşa culmi ale neliniştii, încât mai că se aştepta să dea cu ochii de două escroace cu fuste din cârpă şi cu rânjete largi pe buze de un roşu ţipător. Constată însă cu uşurare că domnişoarele Talbot măcar păreau să fie nişte tinere bine-crescute: rochiile lor de plimbare şi mantiile erau după ultima modă – deşi sigur nu erau opera doamnei Triaud, îşi spuse ea cu o privire critică –, părul le era împodobit aşa cum se cuvine, iar mişcările, graţioase şi modeste. Poate că greşise să se sperie de această situaţie ca de ceva mai mult decât una dintre iubirile pasagere ale lui Archie. Se ridică să le întâmpine.

— Bună ziua, domnişoară Talbot, domnişoară Cecily, ce plăcere să vă cunosc, spuse ea cu gingăşie.

Pe urmă tăcu, aşteptându-le pe domnişoarele Talbot să facă o reverenţă – cum Lady Radcliffe avea cel mai înalt rang, ele trebuiau să facă reverenţa primele – şi, după puţin mai mult timp decât se obişnuia, cele două musafire îşi făcură plecăciunea. Una mult mai adâncă decât era corect – de fapt, adâncă aşa cum se face în faţa unei ducese. Lady Radcliffe se crispă. O, Doamne…

Archie bătu din palme, plin de energie.

— Ne aduce Pattson ceai şi gustări? întrebă el, ajungând din câţiva paşi la un fotoliu şi trântindu-se în el, dar se ridică imediat, ruşinat. Vă rog să mă iertaţi. Domnişoară Talbot, domnişoară Cecily, n-aţi vrea să luaţi loc? le pofti el cu o mişcare largă a braţului.

Se aşezară cu toţii. Văduva le măsură din nou din priviri pe cele două domnişoare, cu un ochi şi mai critic, zăbovind asupra tivului rochiilor, care era puţin murdar de noroi, şi asupra vârfului pantofilor, care aveau inconfundabilii nasturi de lemn din Cheapside. Hmm. Pattson intră grăbit, urmat de trei fete în casă cu ceainice aburind, tăvi pline de prăjituri gustoase şi setul de porţelan albastru. Lui Lady Radcliffe i se păru că domnişoara Talbot se uita la gustări cam mirată, de parcă nu mai văzuse niciodată ceva aşa de elegant. *O, Doamne!*

— Domnişoară Talbot, am înţeles de la Archie că staţi la mătuşa dumneavoastră, spuse Lady Radcliffe, încercând măcar să fie amabilă. Locuieşte lângă parc?

— Nu foarte departe, răspunse domnişoara Talbot, bând din ceaşca de ceai. Pe Wimpole Street.

— Ce frumos, zise Lady Radcliffe, fără urmă de sinceritate.

Wimpole Street nu era nici pe departe în vreunul dintre cartierele pe care ea le considera elegante. Se întoarse spre domnişoara Cecily.

— Iar de la Amelia am înţeles că aţi fost împreună la pensionul pentru domnişoare din Bath.

— Da, doi ani, răspunse domnişoara Cecily, tare şi

răspicat.

— Numai doi? întrebă Lady Radcliffe. Aţi fost mutată în altă parte pentru continuarea educaţiei dumneavoastră?

— Nu, familia a rămas fără bani, aşa că m-am întors acasă, îi zise domnişoara Cecily, luând o gură zdravănă dintr-o prăjitură.

Domnişoara Kitty Talbot încremeni cu ceaşca în mână. Lady Radcliffe îşi lăsă jos ceaşca de ceai cu un clinchet ferm. Doamne, era mai rău decât îşi închipuise. Ce *déclassé*[9] să suferi de o lipsă de bani atât de grăitoare! Darămite să mai şi vorbeşti despre asta în public – şi încă în faţa unor străini! Cele două tinere trebuiau scoase din casă imediat.

— Tocmai mi-am adus aminte, anunţă ea cu şiretenie. Suntem aşteptaţi astăzi la reşedinţa Montagu.

— Serios? se miră Archie, care tocmai se pregătea să-şi vâre în gură o felie de prăjitură. Credeam că încă nu s-au întors în Londra.

— Da, ce uitucă sunt, continuă Lady Radcliffe, ridicându-se în picioare. Însă ar fi o mare nepoliteţe din partea noastră să nu mergem. Aveţi scuzele mele sincere, domnişoară Talbot, domnişoară Cecily, dar mi-e teamă că trebuie să încheiem prematur vizita dumneavoastră.

Cu ajutorul indispensabilului Pattson, Lady Radcliffe le dădu afară pe surorile Talbot cu nenumărate înflorituri politicoase care de fapt nu lăsau loc de discuţie – echivalentul şutului în fund în înalta societate. Doar câteva clipe mai târziu, cele două se pomeniră în prag. Archie ieşi în fugă după ele, cerându-şi scuze peste scuze.

— Mamei nu-i stă în obicei să uite astfel de lucruri, îl auzi Lady Radcliffe spunând precipitat. Vă rog să ne iertaţi… Ce ghinion să se întâmple aşa ceva… Foarte nepoliticos din partea noastră să vă invităm pentru o vizită aşa de scurtă.

— Nu e nimic, îl asigură domnişoara Talbot cu căldură. Ne vedem mâine în Hyde Park?

Nu şi dacă avea Lady Radcliffe un cuvânt de spus.

---

9 Care nu mai aparţine clasei sale sociale, ci uneia inferioare (n. red.).

— Da, da, sigur, promise Archie nesăbuit.

— Archie! răsună poruncitor în stradă glasul lui Lady Radcliffe.

Archie dădu fuga înăuntru, după ce îşi mai ceru o dată iertare de la cea pe care o îndrăgea. La semnalul ferm al lui Lady Radcliffe, Pattson le trânti uşa în nas surorilor Talbot.

*

— Fireşte că v-a dat afară, spuse mătuşa Dorothy, răbufnind de exasperare. Mă mir că v-a lăsat să intraţi. Sfinte Doamne, la ce vă aşteptaţi? Zău aşa, Kitty, nu pot să înţeleg nici în ruptul capului de ce eşti aşa de surprinsă!

În urma dezastruoasei lor vizite la Lady Radcliffe, Kitty simţi că e cazul să-i mărturisească mătuşii exact ce anume făceau în timpul plimbărilor zilnice, deşi până atunci păstrase tăcerea, de teamă că ar dezaproba astfel de activităţi. După cum se aştepta, mătuşa Dorothy o făcuse proastă fără înconjur.

— Nu sunt *surprinsă,* zise Kitty supărată, ci frustrată. Dacă n-ar fi luat-o gura pe dinainte pe Cecily când a zis că n-avem bani…

— Lady Radcliffe tot şi-ar fi dat seama ce hram purtaţi, dar cu o secundă mai târziu, îi tăie vorba mătuşa Dorothy. Ştiu eu bine cum sunt cei de felul ei: îşi petrec cea mai mare parte a timpului ferindu-se de vânătorii de avere. Ia aminte la ce-ţi spun, draga mea: n-o să-l mai vezi pe tânărul ăla.

În ciuda predicţiilor mătuşii Dorothy, tinerele se întâlniră a doua zi cu fraţii de Lacy în Hyde Park. Archie părea cam ruşinat, dar se bucura s-o vadă pe Kitty. De îndată ce fură cu toţii suficient de aproape ca să se audă între ei, Lady Amelia le întâmpină pe surori cu veselie, spunând:

— Mama crede că vreţi să puneţi mâna pe averea noastră! E adevărat?

— Amelia! strigă domnul de Lacy, scandalizat. Cum poţi să spui una ca asta?

Se întoarse spre Kitty cu o mină sinceră, cerându-i iertare din priviri:

— Vă rog să ne scuzaţi, fireşte că nu vreţi să ne luaţi averea, numai că mama… e obişnuită să creadă că…

Mai bâigui câteva frânturi de fraze pe subiectul ăsta, pentru ca într-un târziu să încheie neajutorat:

— Vrea doar să ne apere.

Cuvintele lor o ajutară pe Kitty să-şi facă o imagine destul de clară în privinţa acuzaţiilor care le fuseseră aduse după plecarea de la reşedinţa Radcliffe. Kitty de-abia îşi stăpâni un geamăt de frustrare. Se săturase până peste cap de bărbaţi duşi în lesă de alte femei. Venise vremea să treacă la atac.

— Înţeleg pe deplin, îi zise ea lui Archie. E firesc, la urma urmei, să vrea să vă apere. Mi-e limpede că încă vă vede ca pe un băieţaş.

— Dar nu mai sunt un băieţaş, protestă Archie încăpăţânat, cu maxilarul încleştat.

— Nu, îi dădu ea dreptate. Sigur că nu mai sunteţi.

Îşi începură plimbarea.

— Sper… Sper că nu vorbele lui Cecily despre situaţia noastră financiară au pus-o pe gânduri pe mama dumneavoastră, murmură Kitty.

În loc de răspuns, Archie bâigui nişte vorbe fără sens.

— Tata întotdeauna ne-a spus că numai caracterul contează, ce e în inima noastră… zise Kitty cu privirea pierdută în zare, ca şi cum ar fi fost cufundată în amintiri. Dar ştiu bine că nu toată lumea gândeşte la fel. Dacă o deranjează pe mama dumneavoastră, poate ar fi mai bine să nu fim prieteni.

Era o minciună, desigur, dar cacealmaua îţi atinse ţinta.

— Vai, nu spuneţi asta, domnişoară Talbot, o imploră domnul de Lacy, alb la faţă. Să n-o lăsăm pe mama să ne distrugă prietenia. Ştiţi, ea are vederi foarte învechite, dar eu, unul, sunt cu totul de acord cu tatăl dumneavoastră. Mai mult – începu el, îndreptându-se de spate, cât era de lung, ca să se pregătească pentru o declaraţie romantică –,

de-aţi fi prinţ sau cerşetor, pe mine nu m-ar interesa câtuşi de puţin!

Lăsând la o parte greşeala de gen, Kitty fu mulţumită de cuvintele lui. Îi convenea de minune ca domnul de Lacy să se considere un erou romantic, iar pe Lady Radcliffe s-o vadă ca pe dragonul care păzeşte castelul.

— Domnule de Lacy, ce uşurare să vă aud vorbind aşa, îl lăudă ea.

Kitty se opri pe potecă, făcându-l şi pe el să se oprească.

— Sper să nu vi se pară o îndrăzneală prea mare din partea mea, spuse ea cu toată căldura de care era în stare, dar încep să vă consider un prieten preţios.

— Şi eu la fel, domnişoară Talbot, spuse Archie dintr-o suflare. Sunt hotărât să ne vedem în continuare. O să vorbesc cu mama azi. Sunt sigur c-o s-o fac să înţeleagă.

Kitty se felicită în sinea ei pentru măiestria cu care condusese discuţia. O oră mai târziu, când se despărţi de el, era mulţumită de felul în care decursese ziua aceea. Dar nici nu se întoarseră bine în Wimpole Street, că Cecily o întrebă din senin:

— Ţii la domnul de Lacy?

— De ce întrebi? zise Kitty, încruntându-se pe când îşi desfăcea panglicile bonetei.

Nodul de sub bărbie îi dădea de furcă.

— Am auzit ce-a spus el, că nu l-ar interesa dacă ai fi prinţ sau cerşetor. Dar pentru tine ar conta, nu-i aşa?

Kitty ridică din umeri, uitând pentru o clipă că Dorothy îi interzisese categoric să mai facă un astfel de gest dizgraţios.

— Îl admir, sigur, zise Kitty defensiv. Are multe calităţi. Dar dacă mă întrebi dacă îl vreau pentru averea lui, atunci răspunsul e da, Cecily. Nu pentru asta am venit aici?

Cecily păru descumpănită.

— Credeam că… începu ea, ezitând. Credeam c-o să încerci să găseşti un bărbat bogat la care să şi ţii.

— Ar fi foarte frumos dacă am avea timp de-aşa ceva, răspunse Kitty tăios. Dar nu ne-au mai rămas decât opt

săptămâni până vin creditorii la Netley să ne ceară socoteală. Şi de data asta n-o să mai plece cu mâna goală.

6

A doua zi se anunţa senină şi însorită. O vreme excelentă pentru vânătoarea de avere, îşi spuse Kitty în sinea ei. Începutul acesta promiţător se dovedi însă de scurtă durată, fiindcă, atunci când se întâlniră cu fraţii de Lacy, domnul de Lacy se arătă ruşinos ca un mieluşel.

— Mi-e teamă că mama nu s-a lăsat convinsă, recunoscu el de îndată ce-şi începură plimbarea. Am încercat să vorbesc cu ea, vă rog să mă credeţi, dar aproape că şi-a ieşit din minţi când am dat să-i explic ce-a spus tatăl dumneavoastră despre ce se află în interiorul unui om.

Kitty înţelese cu părere de rău că imaginea evocată de discursul ei suferise o deformare destul de importantă în relatarea domnului de Lacy către mama sa.

— I-a scris fratelui nostru despre dumneavoastră, se băgă în vorbă Lady Amelia, veselă ca de obicei.

O încânta elementul de spectacol pe care surorile Talbot îl aduseseră cu ele, întrerupând monotonia lunii aceleia.

— Vai, dar de ce? întrebă Kitty alarmată.

Numai asta mai lipsea, să mai apară un de Lacy vigilent, care s-o ţină sub observaţie.

— O să-i ceară să-şi spună cuvântul, probabil. Să mă împiedice să vă mai văd sau ceva de felul ăsta, zise Archie nepăsător. Dar n-aveţi de ce să vă faceţi griji, James nu-şi pleacă urechea la aiurelile ei.

Chiar şi aşa, Kitty voia neapărat să-l scoată pe Archie de sub influenţa mamei lui înainte ca ea să întreprindă şi mai multe pentru a-i despărţi. Dar cum?

— Domnule de Lacy, pot să vă pun o întrebare? zise ea când Cecily şi Lady Amelia o luară înainte. Vedeţi

dumneavoastră, încă nu m-am obişnuit cu felul în care se fac lucrurile în Londra. Se obişnuieşte ca un bărbat de vârsta şi poziţia dumneavoastră în societate să locuiască acasă la mama sa?

Domnul de Lacy păru surprins.

— Aşa fac toţi prietenii mei de la şcoală, mărturisi el. Fratele meu James are, ce-i drept, casa lui în oraş, deşi reşedinţa de Lacy îi aparţine lui acum. Mama s-a oferit să plece, dar el n-a vrut să audă de aşa ceva. Cu toate astea, din moment ce numai rareori trece prin Londra, nu prea se foloseşte de niciuna dintre case.

— Înţeleg, zise Kitty, căzând pe gânduri. Credeţi că v-ar da voie să le folosiţi dacă aţi vrea? Mărturisesc că, dacă aş fi în locul dumneavoastră, mi-ar plăcea foarte mult libertatea de care aş putea să mă bucur trăind singură.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă domnul de Lacy, neînţelegând.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea să aibă o casă a lui.

— Aţi putea să faceţi ce doriţi oricând aţi vrea, sugeră Kitty. Să veniţi şi să plecaţi după pofta inimii, de pildă.

— N-ar trebui să le mai dau socoteală mamei şi lui Pattson, care parcă îmi găsesc nod în papură în tot ce fac, zise domnul de Lacy, prinzându-se.

— Aţi putea, de exemplu, să luaţi micul-dejun la cină, spuse Kitty şăgalnic. Şi să staţi treaz până la ce oră aţi vrea dumneavoastră.

— Ei, nici chiar aşa, chicoti el, găsind ideea de-a dreptul scandaloasă.

— Era doar o propunere, zise Kitty. Ar putea să fie minunat, sa ştiţi.

Spera ca apropourile ei să fie suficiente ca să-l facă pe domnul de Lacy să acţioneze, dar şi-a dat seama chiar a doua zi că tactica ei a fost greşită. Lady Amelia le întâmpină cu vestea că ei şi fratelui ei li se interzisese să le mai vadă vreodată pe domnişoarele Talbot – o poruncă pe care erau nerăbdători s-o încalce, atracţia companiei tinereşti a lui Kitty şi a lui Cecily dovedindu-se prea

puternică pentru a fi ignorată într-o Londră altfel pustie.

— Mama era să leşine când Archie a zis că vrea o locuinţă a lui, le povesti Lady Amelia. Dă vina pe dumneavoastră, domnişoară Talbot.

— Sunt doar prostii! zise domnul de Lacy, grăbindu-se să respingă acuzaţiile. Se dă în spectacol. Să nu puneţi la suflet, domnişoară Talbot, o să se dea pe brazdă cât de curând.

— N-o să observe că aţi venit să vă vedeţi cu noi, ca de obicei? întrebă Cecily.

— Deloc, spuse domnul de Lacy. Are din nou ameţeli – am uitat cum le zice acum. Au trecut deja s-o vadă doi doctori, iar noi am profitat de agitaţie ca să ieşim pe furiş.

— Şi bine am făcut, completă Amelia. N-aş mai suporta să vorbesc despre sănătatea ei nicio clipă. În plus, e mai palpitant aşa, pe ascuns, adăugă ea, luând-o pe Cecily de braţ.

Kitty se descurajă. Nu era deloc bine ca aranjamentul lor să fie unul ascuns. Ascuns însemna scandal, iar Kitty ştia prea bine unde duc scandalurile. Nu era deloc viaţa pe care şi-o dorea.

— Domnule de Lacy, îmi pare rău că v-am provocat atâtea supărări, spuse ea. Nu vreau ca mama dumneavoastră să mă antipatizeze aşa de tare.

Archie dădu din mână a nepăsare, în semn că nici nu se sinchisea de asemenea lucruri.

— O să-şi schimbe părerea, nu vă faceţi griji, zise el fără nicio grijă. Trebuie neapărat să vă spun despre ultima scrisoare de la Gerry, prietenul meu de la Eton. Ştiţi, o să vină în oraş cam într-o săptămână. Ei, să vedeţi ce s-a întâmplat…

Domnul de Lacy se apucă să le spună o lungă şi plicticoasă poveste despre cea mai recentă escapadă a lui Gerry şi, deşi Kitty râse împreună cu el, gândurile ei erau în altă parte. Dacă domnul de Lacy trecea prin viaţă cu inima uşoară, încrezător că până la urmă totul o să se aranjeze aşa cum îşi doreşte el, Kitty nu era aşa. Avea mari îndoieli că doamna Radcliffe o să-şi schimbe opinia fără vreo

intervenţie din afară, aşa că trebuia să găsească o cale de a o face pe mama fraţilor de Lacy s-o placă. Dar cum?

— Îmi pare foarte rău să aud că mama dumneavoastră nu se simte bine, zise ea cu blândeţe când domnul de Lacy îşi încheie monologul. Ce n-aş da să pot face ceva…

— Eu, unul, nu mi-aş bate capul cu asta, îi spuse domnul de Lacy. Doctorii o să ajungă la concluzia că n-are nimic, ea n-o să-i creadă şi până la urmă o s-o vindece nu ştiu ce leac băbesc de la bucătăreasă sau de la Lady Montagu. Şi apoi o s-o ia de la capăt.

— Aşa deci, murmură Kitty gânditoare şi, o clipă mai târziu, adăugă: V-am spus că sunt pasionată de medicină?

— Nu. Sau cel puţin nu din câte-mi amintesc eu, mărturisi Archie.

— Ei bine, sunt. În Dorsetshire, folosim deseori remedii naturiste, minţi ea. Am mai auzit de ameţeli ca ale mamei dumneavoastră. Îmi aduc aminte că doamna Palmer din oraşul nostru avea aceeaşi supărare, iar eu am reţeta elixirului care a vindecat-o. Îmi daţi voie să-i scriu un bilet ca să i-o recomand?

Domnul de Lacy păru luat prin surprindere de aceasta propunere, dar încuviinţă cu o mişcare din cap şi, când ajunseră în Wimpole Street, Kitty îi ceru vizitiului să aştepte. Dădu fuga înăuntru şi scoase nişte hârtie de scris. Cu cea mai aleasă caligrafie, îi scrise doamnei Radcliffe un bilet scurt şi se întoarse repede la trăsură ca să i-l înmâneze domnului de Lacy.

— Sunteţi nespus de mărinimoasă, domnişoară Talbot, îi spuse domnul de Lacy, uitându-se la ea cu admiraţie.

Kitty îi mulţumi cu modestie. Desigur, nu era nici pe departe motivată de mărinimie, iar remediul pe care-l recomandase era pe de-a-ntregul inventat şi perfect inofensiv. Kitty ştia din experienţă că oamenii sănătoşi care suferă des de boli închipuite, ca Lady Radcliffe, preţuiau foarte mult simpatia pe care le-o arătai şi disponibilitatea de a discuta cu ei despre suferinţa lor. Spera ca lipsa de

interes a copiilor şi a doctorilor faţă de bolile ei s-o fi făcut pe Lady Radcliffe să simtă nevoia unei tovarăşe care s-o înţeleagă. Era doar o presupunere, Kitty ştia asta, dar era singura manevră care-i venise în minte.

A doua zi dimineaţă, în Wimpole Street toată lumea era în toane proaste. Erau toate obosite: mătuşa Dorothy după jocul de whist cu vechea ei prietenă, doamna Ebdon, care se prelungise până târziu în noapte; Kitty din cauza încordării din ultimele zile, iar Cecily din cauza… Ei bine, din cauza lucrurilor care o oboseau pe ea de obicei. Vremea primăvăratică atât de promiţătoare se stricase, iar din est bătea un vânt rece. Cele trei femei se uitau pe fereastră puţin cam posomorâte, fiind, ca toţi britanicii, deosebit de sensibile la starea vremii. Şi totuşi, în Biddington, vânticelul de acum nu le-ar fi ţinut în casă toată ziua. Celelalte surori ale lui Kitty se plimbau, fără îndoială, prin oraş, fără să ţină seama de vreme, deşi nu avea de unde să ştie cu adevărat, pentru că încă nu primise de la ele nicio scrisoare. Hotărâseră să-şi scrie cât mai rar, pentru că de-abia îşi permiteau să plătească taxe poştale, dar, chiar şi aşa, Kitty tânjea să afle veşti de la ele.

— Ajut-o pe Sally să intre cu micul-dejun, te rog, draga mea, îi spuse mătuşa Dorothy lui Kitty, dar tânăra nu apucă, pentru că în clipa următoare uşa se deschise şi Sally îşi făcu apariţia, cu un bilet în mână în loc de tava cu care era aşteptată.

— E pentru dumneavoastră, domnişoară, spuse ea, dându-i-l lui Kitty. Băiatul care l-a adus zice că e de la văduva Radcliffe.

O zisese cu atâta îndoială în glas, încât era clar că i se părea a fi o minciună. Kitty desfăcu sigiliul. Biletul, scris cu frumoase litere cursive pe o hârtie bej, groasă, era scurt.

Dragă domnişoară Talbot,

Vă mulţumesc pentru biletul dumneavoastră plin de solicitudine. Reţeta pe care mi-aţi trimis-o s-a dovedit foarte eficace. Am urmat-o ieri, iar simptomele mi-au dispărut cu desăvârşire. Dacă aţi avea amabilitatea să-mi

faceţi o vizită mâine, mi-ar face plăcere să vă mulţumesc personal. Voi fi acasă între orele două şi patru.

A dumneavoastră,
Lady Helena Radcliffe

Kitty zâmbi.

7

Al şaptelea conte Radcliffe se afla în salonul pentru micul-dejun al reşedinţei sale de la ţară, savurându-şi pe îndelete masa şi frunzărind un teanc de scrisori. Cum Sezonul londonez nu avea să înceapă decât peste două săptămâni, nu era singurul care îşi petrecea aceste zile departe de agitaţia oraşului, mulţi dintre membrii înaltei societăţi alegând să profite de această împrejurare. Era însă singurul care evitase Londra aproape cu totul în ultimii doi ani. De la moartea tatălui său şi de când primise titlul de conte, Lord Radcliffe preferase să stea la reşedinţa familiei din Devonshire decât să dea ochii cu hoardele *nesătule* ale Londrei. Şi totuşi, în cămaşa lui albă, apretată, cu eşarfa aranjată impecabil şi cizmele negre, lustruite, cu carâmb înalt, arăta exact ca un tânăr sofisticat din elita londoneză, singura concesie făcută poziţiei sale fiind felul dezordonat în care-şi purta buclele brunete.

— Ai primit ceva important, Jamie? îi strigă leneş prietenul său, Henry Hinsley, fost căpitan în Brigada a 7-a, din şezlongul în care stătea tolănit.

— Doar afaceri, Hinsley, îi răspunse Radcliffe, şi un bilet de la mama.

Hinsley râse scurt.

— E a treia scrisoare pe care ţi-o trimite săptămâna asta. E bolnavă?

— Întotdeauna, murmură Radcliffe absent, plimbându-şi privirea pe pagină.

Hinsley se sprijini în coate, ca să-şi vadă mai bine

prietenul.

— Lumbago? Variolă? întrebă el, rânjind. Sau e doar furioasă din cauza femeiuştii de care s-a îndrăgostit Archie?

— Ultima variantă, deşi domnişoara în cauză a trecut de la statutul de „femeiuşcă” la cel de „zgripţuroaică”.

— Mă faci să roşesc, James, protestă Hinsley, ducându-şi mâna la inimă. Ce-a făcut biata fată ca să merite aşa o calomnie?

Radcliffe începu se citească scrisoarea cu voce tare:

— „Dragul meu James, mă văd nevoită să te rog să vii de urgenţă la Londra. Dragul nostru Archie, fiul meu iubit şi fratele tău mai mic...” – oare-şi închipuie c-am uitat cine-i Archie? — „... e în pragul dezastrului. Îşi petrece fiecare clipă cu cotoroanţa care l-a prins în laţ şi nu-i mai dă drumul. Mi-e teamă că în scurt timp nu se va mai putea face nimic.”

Radcliffe încheie lectura pe un ton atât de sumbru şi rău-prevestitor, că Hinsley izbucni în râs.

— Urmăreşte să-i compromită onoarea, deci. Ce tânăr norocos! Şi te duci să-l salvezi?

— Asta pare să se aştepte de la mine, zise Radcliffe cu o urmă de ironie, ajungând la finalul scrisorii. Deşi mă gândesc c-ar fi cam stânjenitor să dau buzna peste fratele meu mai mic în timpul întâlnirii lui pe ascuns cu această femeie.

— Foarte urât să-i faci aşa ceva unui membru al familiei, aprobă Hinsley imediat şi apoi rămase tăcut o clipă, cântărind problema. Crezi că e ceva adevăr în povestea asta? Când împlineşte vârsta, Archie o să moştenească o sumă frumuşică. N-ar fi exclus ca fata să vrea să pună mâna pe avere.

Radcliffe îşi ridică uimit privirea din scrisoare.

— *Et tu,* Harry? Ai puţină încredere, dragul meu. Archie e doar un băiat, iar asta e doar una dintre iubirile lui pasagere. Primesc astfel de scrisori în fiecare an. Dac-ar fi vorba de-o dragoste statornică, aş afla chiar de la Archie, nu de la mama.

Flutură din mâna cu scrisoarea spre Hinsley, în chip

de reproş, dar prietenul lui zâmbi parşiv.

— Deci tu crezi că băiatul încă te venerează? Deşi stai ascuns la ţară de doi ani? Cred că-i eviţi aşa de mult, încât de-abia îl vezi.

— Nu-i evit, spuse Radcliffe cu răceală. Mama ştie foarte bine cum să conducă familia. N-are nevoie de ajutorul meu.

Acum, că o zisese cu voce tare, sunase neconvingător, iar Radcliffe se încruntă la auzul propriilor vorbe.

— Ei, uite că acum îţi cere totuşi ajutorul, nu-i aşa? zise Hinsley, privindu-l în ochi cu o seriozitate care nu-l caracteriza. Ştii foarte bine că, mai devreme sau mai târziu, tot o să trebuiască să-ţi iei în primire rolul de lord. Nu poţi să te ascunzi aici la nesfârşit, James.

Radcliffe se prefăcu că nu l-a auzit. Ştia că Hinsley este bine intenţionat – mai mult, din moment ce luptaseră împreună pe continent, Harry poate că înţelegea de ce James ezita să accepte o capă care ar fi trebuit să fie încă a tatălui său. La urma urmei, fuseseră martori la aceleaşi orori, deşi lui Hinsley, care luptase în armata lui Wellington mult mai mult timp decât Radcliffe, părea să-i fie mult mai uşor să nu se lase copleşit de ele. Şi oricât o fi crezut Hinsley, împreună cu restul lumii, că războiul s-a terminat, Radcliffe nu era de aceeaşi părere. Aici, la Radcliffe Hall, îi era mai uşor: se ocupa de moşie, vorbea cu arendaşii, se obişnuia cu noile sale îndatoriri. Asta putea să accepte. Dar să se întoarcă la oraş cu titlul de conte, să ocupe locul tatălui său în Camera Lorzilor, să-şi însoţească familia la baluri gălăgioase ca şi cum nimic *nu s-ar fi întâmplat*... Nu. Asta nu putea să facă. Şi nici nu era nevoie.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, dragul meu prieten, spuse el după o clipă, cu glas stăpânit şi blând. Dar, după cum spuneam, dacă sentimentele lui Archie ar fi fost serioase, mi-ar fi scris chiar el.

Majordomul lui Radcliffe îşi drese glasul.

— Domnule conte, cred că în teanc este şi o scrisoare de la domnul Archibald, îi atrase Beaverton atenţia cu

politeţe.

— O, nu! râse Hinsley. Te pomeneşti că ţi-a scris că e îndrăgostit!

Încruntându-se, Radcliffe căută prin mormanul de scrisori până o găsi pe cea cu scrisul fratelui său pe plic.

— Da, spuse el, plimbându-şi ochii pe hârtie mult mai repede decât înainte. Aşa se pare. Şi crede că vrea s-o ia de nevastă pe fata asta.

— Măi să fie!

Hinsley se ridică şi se aplecă peste umărul lui Radcliffe ca să vadă scrisoarea cu ochii lui. Radcliffe i-o luă din faţă, iritat. Vârând-o la loc în plic, îşi termină cafeaua dintr-o sorbitură şi se ridică de la masă.

— Cum se poate, în doar câteva săptămâni? se minună Hinsley, mai turnându-şi nişte cafea.

— Bună întrebare, comentă James adumbrit la chip. Mi-e teamă c-o să trebuiască să-ţi închei vizita inopinat, Harry. Se pare că e totuşi nevoie de prezenţa mea în Londra.

*

Când păşi în reşedinţa de Lacy din Grosvenor Square, Lord Radcliffe observă nu fără oarecare nelinişte că era cufundată într-un întuneric aproape desăvârşit şi într-o linişte mormântală, cu toate draperiile trase ca să oprească soarele puternic de afară. Fu întâmpinat, ca de obicei, de Pattson, care conducea gospodăria dintotdeauna şi care fusese în copilăria lui o prezenţă la fel de constantă ca părinţii săi. Radcliffe îl salută cu o strângere fermă de mână. Pe chipul bărbatului se citi o mare uşurare.

— Ce mai are acum, Pattson? întrebă el temător.

— O *migraine* cred că se cheamă, domnule, răspunse Pattson, atât de încet, încât de-abia îşi mişcă buzele.

— O, Doamne, carevasăzică, o boală franţuzească. Unde a auzit de ea?

O maladie de provenienţă străină era întotdeauna mai rea.

— Din câte am înţeles, spuse Pattson prudent, diagnosticul a venit prin Lady Jersey, care a suferit de acelaşi lucru.

— Înţeleg. Şi e… o boală gravă? se interesă Lord Radcliffe.

Ştia din experienţă că e bine să ia în serios aceste suferinţe, fiindcă o perspectivă prea optimistă putea constitui o ofensă ireparabilă.

— În alte cercuri, cred că e cunoscută îndeobşte ca *durere de cap,* răspunse Pattson cu gentileţe. A contractat-o subit… De fapt, imediat după vizita lui Lady Jersey.

Chipul lui Pattson nu trăda nimic. De-abia reţinându-şi un zâmbet, Radcliffe intră în salon, având grijă să nu facă zgomot. Aici era încă şi mai întunecos, aşa că îi luă ceva vreme să desluşească silueta mamei sale, întinsă teatral pe recamier.

— Bună dimineaţa, mamă, spuse el, la fel de încet pe cât vorbise şi Pattson.

Contesa se îndreptă imediat pe recamier.

— James?! Tu eşti? Minunat! zise ea, ridicându-se imediat în picioare. Nu văd nimic! spuse ea indignată şi apoi strigă: Pattson! Pattson! Nu văd nimic. Trage, te rog, draperiile, e ca la morgă aici!

Pesemne din pricina stării sale de sănătate, Lady Radcliffe părea să fi uitat că în încăpere se făcuse întuneric la indicaţiile sale, dar Pattson nu suflă o vorbă, ci trase draperiile din câteva mişcări rapide, inundând salonul cu lumină. Lady Radcliffe era *en déshabillé,* cu părul despletit şi cu un halat simplu, gri. Se duse cu pas sprinten spre fiul ei mai mare şi îl strânse într-o îmbrăţişare plină de iubire.

— James, dragul meu, cât mă bucur să te văd!

Ţinându-l de mâini, se dădu un pas în spate ca să-l admire.

— Ce mai faci? zâmbi el, strângându-i mâinile cu căldură. Am auzit de la Pattson că nu te-ai simţit prea bine în ultima vreme.

— Ei, fii serios, protestă ea.

Peste umărul mamei sale, Radcliffe văzu pe chipul lui

Pattson o umbră de mâhnire.

— Ştii doar că nu mă ţine nicio boală prea mult.

Era adevărat. Câteodată era de-a dreptul miraculos felul în care dispăreau bolile lui Lady Radcliffe chiar la timp pentru evenimentele sociale la care ţinea ea cel mai mult să participe.

— Dar de ce ai venit, James? Credeam că te hotărâseşi să mai stai la Radcliffe Hall o vreme.

Fiul ei ridică din sprâncene.

— Aşa e, dar scrisorile tale m-au convins să vin. Trebuie să-mi spui totul despre Archie şi domnişoara Talbot.

Dar dacă se aştepta la o transpunere scenică a scrisorii ei prăpăstioase, Radcliffe avea să fie dezamăgit.

— O, te rog, James, nu-i nevoie să spui nimic, exclamă ea, ducându-şi mâinile la obraji într-un gest glumeţ de falsă ruşine. Ştiu că am fost caraghioasă!

— Caraghioasă... repetă el.

Ce-i drept, era cam supărător să fi străbătut o distanţă aşa de mare într-un timp aşa de scurt, dar noua întorsătură de situaţie simplifica mult lucrurile.

— Da, recunosc c-am luat-o pe domnişoara Talbot drept o femeie vicleană – şi încă una cât se poate de nepotrivită pentru Archie –, dar chiar nu avem de ce să fim îngrijoraţi.

— Sunt uşurat, zise el, întrebându-se cât de repede ar putea să plece înapoi în Devonshire.

— Ştiu, ştiu. Nu-mi vine să cred că m-am înşelat aşa de tare în privinţa ei. E o fiinţă minunată.

— Mhm, făcu el absent.

Caii aveau nevoie de odihnă, ceea ce putea să-l mai ţină aici o vreme... Dar deodată, înţelese ce-i zisese mama lui.

— Mamă, vrei să spui că Archie încă se vede cu domnişoara Talbot?

— Cum să nu! Ea şi sora ei sunt deseori musafiri în casa noastră. Domnişoara Cecily şi Amelia au studiat amândouă la pensionul din Bath, iar surorile Talbot sunt bune prietene cu familia Linfield din Dorsetshire. Recunosc

că le-am judecat greşit. Ştii câte griji îmi fac eu pentru voi, copiii mei, să nu ajungeţi pe mâna unor oameni de soi rău din cauza averii noastre.

Radcliffe ştia, într-adevăr. În scrisori, mama lui folosise o expresie mai dură: „femei uşoare şi dubioase”.

— M-am înşelat teribil. Domnişoara Talbot e de fapt o tânără foarte mărinimoasă. A fost plină de solicitudine săptămâna trecută, când aveam leşinuri şi m-a vindecat de ele cu un remediu din Dorsetshire.

— Serios? murmură James îngândurat, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Da, şi eu, una, sunt convinsă că atitudinea faţă de sănătatea altora spune multe despre caracterul cuiva, nu crezi?

— Sunt întru totul de acord. Spune *foarte* multe, într-adevăr, răspunse el.

Vorbise cu o voce stăpânită, dar ceva din tonul lui o puse pe gânduri pe mama lui, pentru că ea adăugă, ceva mai îngrijorată:

— Mi-ar plăcea ca Archie să aibă prieteni cu mai multă greutate, desigur. Dar dacă sentimentele care-i unesc se vor dovedi statornice, cred că ar fi fericit. Şi, ca mamă, ăsta e cel mai important lucru pentru mine.

Cum căsătoria mamei sale fusese una aranjată, părinţii ei dându-i mâna unui bărbat mult mai în vârstă decât ea, lui Radcliffe nu-i venea greu să creadă asta şi nici nu putea s-o condamne pentru sentimentul căruia tocmai îi dăduse glas. Şi totuşi…

— Parcă fuseserăm de acord că şi Archie, şi Amelia sunt mult prea tineri ca să se gândească la ataşamente pe termen lung, spuse el cu blândeţe.

— Aşa am convenit, recunoscu ea. Şi chiar sunt prea tineri. Dar nu văd niciun pericol în a-i lăsa să-şi frecventeze prietenele. Sunt şanse mari să se plictisească amândoi până la urmă. De ce să nu se mai bucure o vreme unii de compania altora? Mai ales că au şi aceleaşi interese!

Radcliffe mormăi din nou, în chip de aprobare vagă.

— James, te rog să nu fii urâcios, îl mustră ea. Dacă

mai poţi să rămâi, trebuie să apară din clipă-n clipă. Au o influenţă aşa de bună asupra lui Archie şi a Ameliei! Îi invită în fiecare zi la plimbare, cred că Amelia n-a mai luat atâta aer curat de ani de zile. Aerul curat face aşa de bine! Sunt sigur c-o s-o adori pe domnişoara Talbot de îndată ce-o s-o cunoşti, îl încredinţă Lady Radcliffe. Toţi o adorăm, până şi Dottie.

— Mi-ar face mare plăcere s-o cunosc, spuse el destul de afabil, deşi, în inima lui, sămânţa suspiciunii fusese sădită.

Şi, la urma urmei, cu toate că Dottie cunoştea bine oamenii şi era, într-adevăr, greu de impresionat, era totodată doar o pisică.

8

Urmându-i pe domnul de Lacy şi pe Lady Amelia pe treptele care duceau la casa lor impunătoare din Grosvenor Square, domnişoara Kitty Talbot era foarte mulţumită de sine. De o săptămână încoace se simţea aşa aproape în permanenţă, acum, că reuşise să câştige nu doar afecţiunea domnului de Lacy, ci şi pe a mamei sale. Solicitudinea şi interesul pe care le arătase Kitty faţă de sănătatea ei o cuceriseră pe deplin pe Lady Radcliffe şi, odată ce remediul din Dorsetshire (elixirul însănătoşirii, după cum îi spunea Kitty, deşi era doar apă cu codiţe de soc şi mlădiţe uscate de lămâiţă) o vindecase pe contesă de leşinuri, femeia ajunsese s-o considere pe Kitty nici mai mult, nici mai puţin decât un înger.

Kitty estima – judecând după căldura cu care vorbea domnul de Lacy când i se adresa, după privirile lungi admirative cu care o onora când erau împreună, după entuziasmul cu care o ruga să se întâlnească cu el – că nu mai era decât cel mult o săptămână până la logodna lor. Tocmai intra în salon, adâncită în aceste gânduri fericite, când fu smulsă din ele de un strigăt de lângă ea:

— James!

Domnul de Lacy şi Lady Amelia se repeziră amândoi să întâmpine o siluetă înaltă, care tocmai se ridica de pe un scaun cu spătar înalt, iar Kitty fu lăsată în prag, nedumerită. Tânăra se nelinişti destul de tare. După primirea aceea şi după numele folosit, nu putea fi vorba decât de Lordul Radcliffe, dar i se dăduse de înţeles că el nu venea des în Londra.

Tinerii de Lacy se învârteau în jurul fratelui lor ca nişte căţeluşi nerăbdători. Din contactul sporadic al Lordului Radcliffe cu familia lui, Kitty dedusese că nu ţine prea mult la ea, dar vedea limpede acum – în privirea lui prietenoasă când Archie îi strânse mâna mult prea mult timp, precum şi în zâmbetul îngăduitor pe care-l avea pe chip când îşi înclină capul spre Amelia, care îl prinsese de cot – că se înşelase. Agitaţia îi dădu ocazia să-l observe fără fereală, şi se bucură de prilejul ivit. Radcliffe era înalt, cu o constituţie atletică ce sugera un stil de viaţă activ, şi era, fără îndoială, foarte chipeş, cu păr des şi negru, ochi cenuşii, blânzi şi un aer dezinvolt şi plin de încredere în forţele proprii. Nimic din toate acestea nu avu însă darul de a-l face plăcut în ochii lui Kitty. Din experienţa ei, cu cât un bărbat era mai arătos, cu atât avea mai puţin caracter, iar dacă avea şi avere şi un titlu nobiliar, lucrurile stăteau încă şi mai rău. Kitty se apropie încetişor, cu Cecily pe urmele ei, ca să facă o reverenţă în faţa lui Lady Radcliffe.

— Sper că n-am venit într-un moment nepotrivit, spuse Kitty. N-am ştiut c-o să-l aveţi în vizită pe Lordul Radcliffe.

— Nu, draga mea, nici vorbă, zise văduva, făcându-le semn să se apropie. James, James, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu domnişoarele Talbot, noile şi dragile noastre prietene.

— Domnişoară Talbot, domnişoară Cecily, le salută Radcliffe, făcând o plecăciune pe când ele îşi făceau reverenţa.

Când se îndreptă de spate, Kitty îi întâlni pentru prima oară privirea. Cum de i se păruse blândă mai devreme?

Lumina trebuie să fi fost de vină, pentru că acum ochii lui o cântăreau cu răceală. Preţ de o clipă îngrozitoare, Kitty se simţi văzută până în adâncul inimii. Ca şi cum bărbatul acesta ştia toate lucrurile ruşinoase pe care le făcuse sau gândise vreodată, până la ultimul, şi o condamna pentru fiecare dintre ele. Cu răsuflarea tăiată, Kitty descoperi că putea totuşi să se îmbujoreze. Radcliffe îşi întoarse privirea de la ea, momentul trecu, iar Kitty îşi recăpătă stăpânirea de sine. Se aşezară cu toţii în salon, iar Pattson aduse o tavă cu gustări. Domnişoara Talbot acceptă o felie de prăjitură cu un murmur de mulţumire.

— Domnişoară Talbot, i se adresă Radcliffe când ea luă prima îmbucătură. Sunt nerăbdător să-mi povestiţi cum aţi făcut cunoştinţă cu familia mea. Scrisoarea lui Archie pomenea ceva de un… pantof, parcă?

— O, Doamne! zise Kitty şi îşi plecă privirea, prefăcându-se ruşinată. Da, le sunt foarte recunoscătoare lui Lady Amelia şi domnului de Lacy că ne-au venit în ajutor în ziua aceea şi ne-au scos din impasul neobişnuit în care ne găseam. Ce frumos totuşi că a prilejuit reîntâlnirea a două prietene aşa de bune!

Îi zâmbi surorii sale, dar Cecily nu catadicsi să facă vreun comentariu. Nu era deloc uşor. Şi totuşi, domnul de Lacy o sorbea din priviri, topindu-se ca untul, iar Kitty încercă să-şi găsească o oarecare consolare în asta.

— Da, o coincidenţă frumoasă, aş zice chiar miraculoasă, fu de acord Lordul Radcliffe şi, cu toate că îi vorbea în continuare politicos, pe Kitty o nelinişti comentariul lui.

— Se pare că sunt foarte norocoasă, spuse ea şi apoi se întoarse spre Lady Radcliffe, încercând să pună capăt acestor întrebări: Am auzit că vremea o să devină tot mai frumoasă, doamnă. Sper că ne putem aştepta la o scădere a umidităţii, care sigur este una dintre cauzele îngrozitoarelor dumneavoastră *migraines.*

— Şi eu sper la fel, draga mea, răspunse Lady Radcliffe pe un ton fatalist, deşi eu, una, nu mă aştept la vreo îmbunătăţire.

Se întoarse spre fiul ei:

— Ai lăsat Radcliffe Hall în stare bună când ai plecat?

— O, da, în stare foarte bună, răspunse el prompt.

— Domnul de Lacy îmi spune că Radcliffe Hall e foarte frumos, îi zâmbi Kitty, încercând să-i intre în graţii. Mi-ar plăcea enorm să-mi spuneţi mai mult despre el.

— Mi-e teamă că o astfel de descriere ar fi foarte plictisitoare pentru ceilalţi, răspunse Radcliffe cu răceală. Mai bine spuneţi-ne dumneavoastră despre conacul familiei dumneavoastră. Netley, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Kitty deveni crispat.

— Cu mare plăcere, deşi cred că e prea mult să-i spunem conac.

— Serios? întrebă Radcliffe. Din ce mi-a spus Archie, îmi închipui că aveţi mult pământ.

Lui Kitty îi trebui multă stăpânire de sine ca să nu-i arunce lui Archie o privire de reproş. Parcă înţelegând că făcuse o gafă, domnul de Lacy se grăbi să intervină:

— Nu, nu, James. Am zis, într-adevăr, că e o moşie impresionantă, dar am vrut să spun în frumuseţe, nu în întindere.

Archie păru foarte mulţumit de sine pentru felul în care salvase situaţia şi se uită radios la Kitty, căutându-i aprobarea. Kitty zâmbi din nou, fiindcă nu avea niciun rost să pară supărată. Chiar şi aşa, era oare prea mult să se aştepte din partea lui să nu le zădărnicească eforturile cu exagerări inutile? Acum părea că îl indusese în eroare în mod deliberat. Era de-a dreptul jignitor.

— Nu ştiu dacă aş putea să afirm aşa ceva, şovăi ea. Noi, cel puţin, aşa credem.

Încercă din nou s-o includă pe Cecily în conversaţie, aruncându-i o privire în aşteptarea vreunui comentariu, dar Cecily se uita undeva în depărtare. Kitty se gândi că erau totuşi norocoase că încetineala minţii nu era considerată un defect la femei.

— Sunt convins că aşa şi este, spuse Radcliffe îndatoritor. În West Country, nu-i aşa?

Felul în care îi pusese întrebarea o făcu pe Kitty să

simtă că ar trebui să fie prudentă, dar nu avea cum să evite răspunsul.

— Dorsetshire, confirmă ea. Chiar la vest de Dorchester.

— Tare mi-ar plăcea s-o văd, sări Archie entuziasmat, iar reacţia lui sinceră o mai îmbună puţin pe Kitty faţă de el.

— Când vreţi dumneavoastră, promise ea cu nesăbuinţă, iar el se lumină la faţă.

Pe urmă, domnul de Lacy şi Lady Amelia, plictisindu-se de interesul pe care fratele lor îl arăta faţă de domnişoara Talbot, duseră conversaţia în altă direcţie. La rândul ei, Kitty reuşi să se întoarcă la eforturile sale de a intra în graţiile familiei, ascultându-i pe toţi cu atenţie şi împărţind râsete cristaline din belşug şi murmure de interes de fiecare dată când cineva făcea o remarcă potrivită. Până la plecarea surorilor Talbot, Lady Amelia şi domnul de Lacy erau amândoi foarte joviali, datorită combinaţiei îmbătătoare dintre linguşelile lui Kitty, pe de o parte, şi atenţia pe care le-o acorda în sfârşit fratele lor, pe de altă parte. Kitty era de părere că gestionase bine provocarea neaşteptată din ziua aceea. De-acum nu mai trebuia decât să-i arate lui Radcliffe cât de fericit îl făcea pe fratele lui. La urma urmei, dacă mama lui nu avea nicio obiecţie, el de ce ar avea?

Îşi luară la revedere, domnul de Lacy promiţându-i cu fervoare că se vor revedea a doua zi, iar Kitty îi făcu reverenţa lui Radcliffe chiar la sfârşit. Atunci întâlni pentru a doua oară privirea aceea tulburătoare care îi dădea de înţeles, fără menajamente, că nu avea ce căuta acolo. Se urcă în trăsura familiei de Lacy – pe care Lady Radcliffe o chemase de îndată ce aflase că surorile au de gând să plece – cu un sentiment de stinghereală. De ce se uitase la ea cu atâta dispreţ, din moment ce avea aprobarea întregii familii? Ce făcuse să provoace o asemenea reacţie? Nu avea nicio bănuială şi nu-i plăcea câtuşi de puţin.

În schimb, câteva ore mai târziu, Radcliffe plecă spre apartamentul său din St James’s Place cu trei certitudini. În primul rând, că fratele său mai mic şi întreaga familie erau

primejdios de îndrăgostiţi de domnişoara Talbot. În al doilea rând, că domnişoara Talbot nu avea niciun fel de sentimente pentru Archie, în afară de un interes pentru averea lui. Şi, în al treilea rând, că lui îi revenea sarcina de a-i pune beţe-n roate.

9

Kitty trânti biletul pe masa cu micul-dejun, făcându-le pe sora şi pe mătuşa ei să tresară.

— Fraţii de Lacy au anulat plimbarea de azi, le explică ea supărată. Domnul de Lacy îşi petrece după-amiaza cu Radcliffe, iar Lady Radcliffe şi Lady Amelia au fost invitate să vadă marmurele Elgin[10] cu fiicele lui Lady Montagu.

— Doar e firesc ca Radcliffe să vrea să petreacă timpul cu fratele lui, nu-i aşa? zise Cecily nepăsătoare. Cât despre marmurele Elgin, şi eu aş vrea să le văd, adăugă ea visătoare, fiindcă descoperise cu dezamăgire că vânătoarea de soţ nu le lăsase prea mult timp pentru turism.

— De două ori într-o săptămână? răbufni Kitty. Nu e firesc, e *intenţionat.* Radcliffe încearcă să pună capăt prieteniei noastre.

Cecily era confuză, neînţelegând acest salt de logică.

— Ţi-am spus eu! le aminti Dorothy, cu chipul pe jumătate acoperit de cel mai recent număr din *La Belle Assemblée*[11]*.* Oi fi păcălit-o tu pe mama lor, dar Lord Radcliffe ăsta se pare că te-a mirosit bine… încă nu e prea târziu să încerci să-l cucereşti pe domnul Pears, să ştii.

Kitty se ridică intempestiv.

---

10 O colecţie de sculpturi şi detalii arhitectonice greceşti din marmură, care, din anul 1816, se află la British Museum din Londra. În prezent, acestea sunt mai cunoscute sub numele de Sculpturile Partenonului, pentru că au fost luate de la Partenonul din Atena şi din alte clădiri antice şi trimise în Anglia, în urma unui aranjament al lui Thomas Bruce al VII-lea, Lord Elgin, ambasadorul britanic în Imperiul Otoman (n. red.).

11 Revistă britanică pentru femei, care a apărut între 1806 şi 1837 (n. tr.).

— Ia-ţi pălăria, Cecy, şi cheam-o pe Sally. Ieşim.

— Acum? se văicări Cecily când Kitty se duse cu paşi hotărâţi la uşă. Unde?

— Vrei să vezi marmurele alea sau nu? îi strigă sora ei peste umăr.

*

Pe drumul înapoi spre Grosvenor Square, în lumina blândă a amurgului violet, Archie era în culmea fericirii. Radcliffe îl dusese la clubul lui, White's, de două ori într-o singură săptămână, un prag al maturităţii pe care Archie se aştepta să-l atingă abia la 30 de ani, în pragul morţii. Fusese încă şi mai interesant decât şi-ar fi putut imagina: încăperi întunecoase, murmurul conversaţiilor dintre domni, perdeaua fumului de trabuc. *Straşnic.* Era aşa de încântat, încât nu se putu abţine să nu-i relateze lui Radcliffe ultimul lor joc de whist, mutare cu mutare, deşi fratele lui fusese şi el la masă.

— Ai văzut ce faţă a făcut când i-am arătat ce mână am, James? întrebă Archie, cuprins de un entuziasm adolescentin.

— Am văzut, spuse Radcliffe cu răbdare. Sunt sigur că nu i-a plăcut câtuşi de puţin.

— Îi venea să urle, nu altceva, se umflă în pene Archie, plin de voie bună. Ce lovitură i-am dat!

Pentru Radcliffe, după-amiază nu fusese aşa de interesantă. Când era mai tânăr, petrecuse mult timp la White's şi în alte cluburi de acelaşi fel, dar nu simţise nevoia să mai treacă pe acolo de ani buni. Însă nu avea nicio îndoială că vizita lui fusese cu folos. Chiar dacă Archie îl plictisea cumplit cu relatarea amănunţită a şederii lor acolo, măcar nu mai vorbise despre domnişoara Talbot din dimineaţa aceea. Cu o zi înainte, o ridicase-n slăvi pe domnişoara Talbot ore-n şir, exprimându-şi adoraţia faţă de ea şi diversele ei virtuţi, precum şi dorinţa de a o lua poate de soţie. Radcliffe era mulţumit să constate că o după-amiază de jocuri de noroc fără miză mare avusese efectul

scontat, distrăgându-i atenţia lui Archie de la domnişoara Talbot. Dacă mai petreceau câteva zile aşa, ameninţarea pe care o reprezenta tânăra avea să devină de domeniul trecutului. Chiar şi aşa, Radcliffe fu uşurat când ajunseră la Grosvenor Square, fiindcă de-abia aştepta să i-l predea pe Archie înapoi mamei sale şi să se retragă în liniştea relativă a apartamentului din St James's Place.

— Pattson, mama şi sora mea sunt acasă? strigă Archie, dând buzna în hol. Trebuie neapărat să le povestesc şi lor jocul!

Dându-şi seama că, dacă ar fi rămas, ar fi fost nevoit să asculte peroraţia lui Archie din nou, Radcliffe tocmai se pregătea să-i ureze noapte bună – gândindu-se deja la focul din şemineu şi la liniştea binecuvântată din biroul lui –, când, deodată, veni răspunsul lui Pattson:

— Iau o gustare în salon cu domnişoarele Talbot, domnule.

— E aici şi domnişoara Talbot? sări Archie entuziasmat. Minunat! Vii şi tu, James?

— Da, cred c-o să vin şi eu, spuse Radcliffe şi-l urmă calm în salon.

— Dragii mei! îi întâmpină contesa. Nici nu se putea să veniţi într-un moment mai potrivit!

— Ce noroc să vă găsim pe toate aici, pândindu-ne sosirea, zise Radcliffe, făcând o plecăciune în faţa doamnelor.

— Ne faceţi să părem aproape diabolice! îi întoarse vorba domnişoara Talbot, veselă.

Archie scoase un hohot la gluma ei, dar Radcliffe nu râse.

— Vă rog, luaţi loc, îi pofti Lady Radcliffe. James, marmurele au fost minunate, exact cum ai spus. Şi ce plăcere să ne întâlnim acolo şi cu domnişoarele Talbot!

— Ce coincidenţă… fericită, comentă Radcliffe, uitându-se o clipă la domnişoara Talbot, care îşi ridică bărbia.

— Doamne, chiar aşa! zise Archie surprins, uitând cu desăvârşire că el era cel care o anunţase pe domnişoara

Talbot ce planuri au mama şi sora lui, în scrisoarea pe care i-o trimisese de dimineaţă.

Apariţia domnişoarelor Talbot încununa o zi deja excelentă, aducându-l pe domnul de Lacy în culmea fericirii. Îşi dădu seama că uitase să le salute şi le făcu o plecăciune aşa de adâncă, încât ai fi zis că-s ducese, nu lipitori diabolice, cum începuse Radcliffe să le considere. Luară loc, Archie aşezându-se în mod previzibil lângă iubita inimii lui şi părând hotărât să-i facă pe plac.

— Domnişoară Talbot, a trecut o veşnicie de când nu ne-am mai văzut, începu el, dar apoi, dându-şi seama că vina era a lui, îngăimă o scuză: Ştiţi, am fost la White's, explică el cu veneraţie pentru locul acela şi cu un entuziasm specific tinerilor. E un loc pur şi simplu minunat.

Fără să-l ia în seamă pe Archie, Radcliffe se uită direct la domnişoara Talbot. Nu arăta ca o femeie diabolică, dar, pe de altă parte, nu aşa procedează diavolul când vrea să ne amăgească? Cum îşi schimbă lupul blana, aşa şi ea se îmbrăcase anume ca să se potrivească în peisaj: îşi pusese o rochie diafană, de ultimă modă, şi îşi purta părul coafat în bucle din acelea delicate, gândite să le dea domnişoarelor o aparenţă de maximă fragilitate. Ce-i drept, îşi purta bine podoabele, dar Radcliffe detecta la ea o vitalitate – ba chiar robusteţe – care nu se potrivea deloc cu sensibilitatea excesivă atât de populară la vremea aceea în cercurile înalte. Cu siguranţă nu te-ai fi putut aştepta, cum era moda atunci, ca domnişoara Talbot să leşine din te miri ce.

După adoraţia nedeghizată care se putea citi în ochii lui Archie – şi care îi amintea lui Radcliffe de un căţeluş care aşteaptă nerăbdător o gustărică –, era clar că fratele său mai mic nu observase nimic din toate acestea. Nu era doar ruşinos, ci şi nepoliticos, căci era evident că Archie nu-i dădea nicio atenţie domnişoarei Cecily, care tocmai descria marmurele lui Elgin. Ce-i drept, Radcliffe nu putea să i-o ia în nume de rău, dat fiind că descrierea pe care o făcea domnişoara Cecily era incredibil de plicticoasă. Până la urmă, domnişoara Talbot fu cea care îi salvă de monotonie, deşi n-o făcu tocmai din altruism.

— Doamnă, începu ea, trebuie neapărat să vă spun de cartea din care am citit azi-dimineaţă. E atât de interesantă! Povestea pe larg despre efectele benefice ale mişcării asupra creierului. Lady Amelia mi-a zis că sunteţi o călăreaţă iscusită şi eu, una, cred că o plimbare pe cal s-ar putea să fie chiar leacul potrivit pentru suferinţa dumneavoastră.

— O idee excelentă! sări Archie înainte ca maică-sa să apuce să scoată vreo vorbă. Mamă, hai să ieşim cu toţii mâine să călărim!

— Nu ştiu ce să zic, şovăi maică-sa. Voi, copii, călăriţi cu atâta iuţeală, că mă simt încă de pe-acum obosită.

— Oh, oftă domnişoara Talbot, uitându-se la ea cu mâhnire. Dacă aş avea un cal aici, în oraş, v-aş însoţi cu cea mai mare plăcere, în ritmul dumneavoastră, Lady, Radcliffe.

— Vai, dar poţi folosi un cal din grajdul nostru, se băgă în vorbă şi Lady Amelia, pe care o scandaliza gândul că ar putea cineva să nu aibă întotdeauna un cal la dispoziţie.

— Da, chiar aşa! De fapt, haideţi să mergem cu toţii, zise Archie. Să facem un drum călare până la Wimbledon! Mâine! Domnişoară Talbot, puteţi s-o luaţi pe Peregrine.

Kitty se arătă nespus de surprinsă, ducându-şi mâna la inimă.

— Vă rog, aveţi milă, nu mă tachinaţi! îl imploră ea prefăcută. Sunteţi sigură că nu vă pricinuiesc niciun deranj? întrebă ea respectuoasă, întorcându-se spre Lady Radcliffe.

Dar Lordul Radcliffe fu cel care-i răspunse.

— Dimpotrivă, spuse el galant. Mai mult, aş vrea să vă însoţesc şi eu.

— Straşnic! exclamă Archie.

— Da… încântător, încuviinţă domnişoara Talbot.

Radcliffe se întrebă dacă tânăra scrâşnea din dinţi şi de-abia se abţinu să nu şi-i dezvelească pe ai săi.

Archie şi Amelia începură să sporovăiască entuziasmaţi, punând la cale expediţia de a doua zi, dar fără să bănuiască măcar că domnişoara Talbot îi jucase pe

degete. Radcliffe fusese naiv să-şi închipuie că rezolvase problema. Foarte naiv – îşi dădea seama acum.

Domnişoarele Talbot nu mai zăboviră mult după aceea, şi nici n-ar fi avut de ce, îşi zise Radcliffe întristat, din moment ce îşi îndepliniseră cu atâta succes scopul pentru care veniseră. Se despărţiră veseli, făcându-şi unii altora reverenţe frumoase şi promiţându-şi să se întâlnească devreme a doua zi, ca să pornească în aventură.

Când ajunse la reşedinţa lui londoneză, aflată doar câteva străzi mai încolo, Lordul Radcliffe era cufundat în gânduri, aşa că nu fu o surpriză tocmai plăcută să-şi găsească prietenul, pe căpitanul Hinsley, lăfăindu-se în biroul său, servindu-se după pofta inimii din cel mai scump coniac.

— Ia spune, James, ai scăpat de ea? îl întrebă Hinsley nerăbdător.

— Nu, răspunse Radcliffe cu părere de rău, turnându-şi şi el un pahar. Se pare că e chiar aşa de încăpăţânată şi periculoasă după cum mă avertiza mama în scrisori. Nu că mama şi-ar mai aminti acum de ele. Domnişoara Talbot îi joacă pe toţi pe degete. Numai Dumnezeu ştie ce-ar fi făcut din reputaţia familiei mele dacă nu m-aş fi întors la timp. Din fericire, nu mai sunt nici două săptămâni până începe Sezonul, iar atunci atenţia lui Archie o să fie solicitată în mod plăcut de un puhoi de tinere care mai de care mai nerăbdătoare să se facă remarcate. Nu trebuie decât să-l împiedic s-o ceară în căsătorie în următoarele şapte zile, spre binele lui.

Hinsley îl măsură din priviri o clipă, după care pe buze i se întinse un zâmbet larg.

— Ia uită-te la tine! spuse el, aproape cu mândrie. Ai început să vorbeşti ca bătrânul tău.

Radcliffe se uită la el cu dezgust.

— De ce mă jigneşti? Nu vorbesc deloc ca el.

— Ba da, insistă prietenul lui. Lucrurile astea pe care le spui despre binele lui Archie şi reputaţia familiei. De unde ştii că nu aşa vorbea şi taică-tu când ţi-a făcut

bagajele şi te-a trimis pe continent să iei notiţe de la Wellington?

Radcliffe îi aruncă o privire tăioasă.

— Ştii foarte bine că n-a fost vorba numai despre asta.

— Da, şi slavă Domnului că bătrânul Bonaparte a scăpat, fiindcă altfel te-ai fi plictisit de moarte în Viena, zise Hinsley cu un zâmbet batjocoritor.

— Dar eu n-am de gând să-l trimit pe Archie în exil pentru că mi se pare mie că a căzut în patima băuturii şi a jocurilor de noroc, sublinie Lordul Radcliffe, ignorând comentariul lui Hinsley ca să se întoarcă la subiectul discuţiei. Încerc doar să mă asigur că nu cade victimă unei femei ca domnişoara Talbot.

Sorbi îngândurat din băutură şi apoi adăugă:

— Cu toate astea, nu te înşeli chiar aşa de tare. Nu eram de acord cu tata în multe privinţe – ba pot chiar să spun că mi-am petrecut o bună parte din viaţă urându-l –, dar el ştia, aşa cum ştiu şi eu, că este de datoria celor care fac parte din familia asta să se apere între ei de astfel de vipere. Şi exact asta am de gând să fac.

— Nu vrei să se însoare cu o femeie oarecare, ghici Hinsley.

— Nu vreau să se însoare cu o femeie căreia nu-i pasă de el nici cât negru sub unghie, îl corectă Radcliffe. Ia aminte la ce-ţi spun: într-o lună de zile, n-o să mai ştim nici măcar cum o chema.

10

A doua zi dimineaţă, când Lordul Radcliffe sosi călare în Grosvenor Square, Kitty şi sora ei erau deja în şa. Kitty era pe iapa pe care o folosea de obicei Lady Radcliffe, care – dacă puteai s-o convingi să se urnească din letargie – era o călăreaţă surprinzător de bună. Peregrine era cea mai frumoasă iapă pe care o văzuse Kitty vreodată şi era

incredibil de blândă, o împrejurare cât se poate de nimerită, pentru că trecuse ceva vreme de când călărise domnişoara Talbot ultima dată. Pierderea domnului Linfield le răpise surorilor Talbot posibilitatea de a împrumuta cai din singurul grajd la care aveau acces. Până la urmă, Lady Radcliffe se hotărâse să nu îi însoţească, fiindcă între timp căzuse la pat, simţindu-se foarte obosită, dar nici Kitty, nici Radcliffe nu fură dezamăgiţi de această veste. Amândoi erau de părere că sarcina pe care şi-o asumaseră pentru ziua aceea avea să fie mai uşor de dus la îndeplinit în absenţa ei.

Deşi deasa pădure urbană a Londrei i se părea lui Kitty nesfârşită, o lăsară în urmă destul de repede, caldarâmul cedând locul cărărilor de ţărână, iar păienjenişul de străzi pietruite fiind cotropit treptat de iarba de pe margine. Ar fi fost periculos să lase garda jos – ziua aceea era la fel de importantă pentru viitorul ei ca toate cele de până atunci –, dar chiar şi aşa, Kitty simţi că se destinde întrucâtva când se văzu în mijlocul naturii.

Încordarea îi reveni însă imediat, pentru că Radcliffe îşi aduse calul la stânga ei încă de pe la începutul călătoriei. Cum pe potecă nu aveau loc decât doi cai unul lângă altul, domnul de Lacy rămase în spatele lor, cu o figură cam decepţionată, întinzându-şi gâtul ca să încerce să-i audă.

Domnişoara Talbot se aştepta să fie luată la întrebări după apariţia ei la Grosvenor Square cu o zi înainte, dar nu ştia cât de direct avea de gând să-i vorbească Lordul Radcliffe acum, că se vedea în sfârşit liber de constrângerile pe care i le impunea prezenţa mamei sale.

— De unde spuneaţi că sunteţi, din Devonshire? o întrebă el din senin.

— Din Dorsetshire, îl corectă ea. Deşi m-am născut la Londra.

— Hmm, şi de ce aţi plecat?

— Pentru aerul curat, răspunse ea prompt.

— Şi atunci de ce v-aţi întors?

— Pentru companie.

— Mai aveţi fraţi?

— Patru surori mai mici.

— Niciun frate?

— Nu.

— Şi părinţii?

— Au murit.

— De boală?

— James, zău aşa! exclamă domnul de Lacy cu oarecare indignare, dar fratele său şi iubita inimii sale îl ignorară amândoi.

— De tifos, răspunse Kitty. Întâi mama, iar tata un an mai târziu.

O surprinse să se audă spunând-o cu atâta simplitate să lase să se ghicească totul dintr-o singură propoziţie, de parcă ar putea vreo explicaţie să facă dreptate tuturor lucrurilor prin care trecuseră; dar nu voia să-i dea lui Radcliffe satisfacţia de a vedea asta pe chipul ei. Era clar că voia s-o prindă cu o minciună. De parcă putea ea să fie atât de nesăbuită încât să-i ascundă domnului de Lacy adevărul despre situaţia financiară a familiei sale. Ce ar fi rezolvat dacă Archie ar fi descoperit abia în noaptea nunţii că ea avea o droaie de surori nemăritate şi nici o altă zestre în afară de proprietatea împovărată cu datorii a tatălui ei?

— Şi aveţi de gând să vă întoarceţi în Dorsetshire după ce vă găsiţi un logodnic?

Kitty nu se aştepta la o lovitură aşa de directă, iar domnul de Lacy scoase şi el un strigăt de surpriză, fiindcă până atunci nu-i trecuse gândul acesta prin cap.

— Nu intenţionăm să stăm în Londra decât pe durata Sezonului, recunoscu domnişoara Talbot cu glas scăzut. Voiam să-i înlesnesc lui Cecily intrarea în societatea londoneză. E mult prea tânără ca să se gândească la căsătorie, desigur, dar mi s-a părut că ar fi înţelept s-o ajut să se obişnuiască să fie în societate, să se pregătească. Mi s-a părut că e de datoria mea acum, că mama noastră nu mai e.

Kitty nu avea nevoie să-l vadă pe domnul de Lacy ca să ştie că se topise la auzul vorbelor ei; îşi dădea seama după figura încruntată a lui Radcliffe.

— Dar ce bine călăriţi amândoi! spuse ea, luând frâiele conversaţiei. Mult mai bine decât m-aş fi aşteptat de la nişte orăşeni!

— Ce înţepătură! zise domnul de Lacy cu veselie. Sper că n-o s-o laşi fără să-i dai replica, James!

Radcliffe nu îl luă în seamă.

— Sunteţi prea bună, domnişoară Talbot, deşi poate aţi uitat că eu trăiesc la ţară, aşa că nu pot să primesc complimentul.

— A, da, într-adevăr, uitasem, minţi ea. Ce greşeală din partea mea! Doar mi-a spus Lady Radcliffe că au trecut aproape doi ani de când n-aţi mai venit în Londra. Radcliffe Hall trebuie să fie foarte frumos, dacă v-a ţinut departe de familie aşa de mult timp.

Radcliffe nu se lăsă provocat – dintre ei doi, el avea mai multă experienţă în duelul conversaţiei –, dar lui Kitty i se păru că îl vede încruntându-se.

— Afacerile mă ţin la ţară.

— Înseamnă că aveţi multe afaceri, îi întoarse ea vorba, pe un glas jucăuş. Mă mir că nu aveţi pe cineva care să vă ajute să administraţi moşia, dacă e aşa de mult de muncă. Dacă aţi tocmi un om de încredere, sigur aţi avea mai mult timp să veniţi în vizită.

— A, dar avem pe cineva! sări domnul de Lacy, grăbindu-se să-şi apere fratele. Un om extraordinar, domnul Perkins. E în slujba noastră încă de când tata…

Se întrerupse, dându-şi seama că asta era mai curând o dovadă a neglijenţei fratelui său, nu invers. Întorcând capul, Kitty văzu că Archie părea descumpănit. Pentru prima dată, idolul lui fusese coborât de pe piedestal. Kitty zâmbi.

— Sunt sigur că n-o să mi-o luaţi în nume de rău, domnişoară Talbot, dacă o să am mai multă încredere în priceperea mea decât în a dumneavoastră, răspunse Radcliffe tăios. Nu i se cade unui lord să lase administrarea pământului în seama altcuiva. E o datorie care vine împreună cu titlul.

— Înseamnă că aveţi o părere foarte proastă despre

ceilalţi lorzi, spuse ea, făcând pe naiva. Că doar îşi petrec primăvara la Londra în fiecare an, nu?

— Şi mătuşa dumneavoastră, doamna Kendall, e sora mamei dumneavoastră sau a tatălui? i-o tăie Radcliffe, ca şi cum nici n-ar fi auzit-o.

— A mamei, răspunse ea prompt.

Era deja a treia ei minciună pe ziua aceea, dar i se păruse necesară de la bun început, ca să-şi păstreze trecutul cât mai curat.

— Îmi pare rău că încă n-am cunoscut-o, spuse domnul de Lacy, regretând sincer.

Radcliffe îi aruncă domnişoarei Talbot o privire vicleană. Ea încercă să pară netulburată, dar nu reuşi.

— Ce neglijenţă din partea ta să nu te fi dus să te prezinţi, îi reproşă Radcliffe fratelui său.

— Aşa crezi? zise Archie, simţindu-se deodată vinovat. Trebuie s-o invităm în Grosvenor Square!

— Sunteţi mult prea amabil, răspunse Kitty, încercând să găsească repede o ieşire din situaţia în care se găsea.

Mătuşa Dorothy cu siguranţă *n-avea* să vină în Grosvenor Square, nu când se opunea cu atâta înverşunare planurilor şi aşa precare ale lui Kitty.

— Şi mătuşa Dorothy oboseşte repede, se grăbi Kitty să adauge. Şi, cu toate că au trecut mulţi ani de la moartea unchiului meu, încă se consideră în doliu.

Cărarea se lărgi şi cei cinci putură în sfârşit să călărească umăr la umăr, Archie îmboldindu-şi calul în aşa fel încât să-l aducă lângă iapa lui Kitty.

— Oare o cină liniştită cu mama ar fi chiar aşa de obositoare pentru mătuşa dumneavoastră? o întrebă el, neîncrezător.

— Despre ce vorbiţi? se interesă Lady Amelia, care acum auzea şi ea conversaţia.

— Archie încearcă s-o invite pe mătuşa domnişoarei Talbot la cină mâine-seară, o puse la curent Lordul Radcliffe. Deocamdată însă, fără succes.

— A, nu se poate, se băgă în vorbă şi Cecily. Am promis c-o s-o însoţim mâine-seară pe mătuşa Dorothy la

Vauxhall Pleasure Gardens. Nu mai ţii minte, Kitty?

Lui Kitty îi venea s-o ia la palme.

— A, da, murmură Lordul Radcliffe. Am auzit că Pleasure Gardens au devenit în ultima vreme o atracţie foarte îndrăgită de îndoliaţi.

— Excelent! strigă Archie. O să vă însoţim!

Kitty nu putu să refuze, fiindcă nu-i mai veni în minte nicio scuză, aşa că se mulţumi să schimbe subiectul, sperând ca invitaţia să fie abandonată. Restul dimineţii trecu fără ranchiună, iar Kitty aproape că reuşi să se lase în voia plăcerii acelei excursii, bucurându-se de compania fraţilor de Lacy, care mergeau în galop mic pe potecile înverzite şi făceau salturi periculoase peste tufişuri. Nu prea se mai iviră prilejuri de conversaţie, iar Kitty fu uşurată să aibă parte de un răgaz. Îşi lăsară caii să se odihnească o vreme la Wimbledon, cât luară ei o gustare la un han de acolo. Kitty o invită pe Cecily să-şi spună opinia despre William Cowper şi a sa *oeuvre.* Domnişoara Talbot nu înţelegea cine mai era şi omul ăsta şi nici măcar ce înseamnă *oeuvre,* dar ştia bine ce prelegere urma şi, după cum se aştepta, monologul lui Cecily pe această temă ţinu aproape cât tot drumul de întoarcere.

Când ajunseră în Grosvenor Square, Kitty refuză invitaţia lui Lady Radcliffe de a lua o gustare, în speranţa că, dacă evita conversaţia, mult temutul plan privind plimbarea la Vauxhall Gardens ar putea fi dat uitării. Numai că Archie, copleşit de vina de a-şi fi neglijat atât de grav îndatoririle de îndrăgostit, nu se lăsă tras pe sfoară şi-i făcu mamei sale propunerea de îndată ce intrară.

— Minunat! exclamă Lady Radcliffe, bătând veselă din palme. Să mergem cu toţii! Putem să închiriem un petic de verdeaţă!

— Dar nu sunteţi obosită? se interesă Kitty în disperare de cauză.

— Nu, mă simt bine acum! anunţă Lady Radcliffe senină.

„Afurisita asta de boşoroagă sănătoasă”, îşi spuse Kitty în gând, plină de ciudă.

Soarta le era pecetluită; Kitty nu avea de ales, trebuia să se supună. Cu un zâmbet chinuit, îşi luă rămas-bun de la Lady Radcliffe, Lady Amelia şi domnul de Lacy – care îi strânse mâna cu o căldură grăitoare –, dar surâsul îi pieri când se întoarse spre Lordul Radcliffe.

— Pe mâine, domnişoară Talbot, spuse el, luându-i mâna şi făcând o plecăciune.

— Da, pe mâine, încuviinţă ea.

Rămaseră aşa o clipă, măsurându-se din priviri. Şi se gândiră amândoi – deşi, bineînţeles, nici prin cap nu le trecea – că ar fi putut la fel de bine să-şi fi promis să se dueleze în zori ca doi pistolari.

*

Pe când îşi croia drum cu şareta prin traficul londonez, Radcliffe se pomeni regretând dispariţia tatălui său. Acum, că o cunoscuse pe domnişoara Talbot, avea mult mai multă apreciere pentru dârzenia aspră de care dăduse dovadă fostul Lord Radcliffe când se confruntase cu ameninţări la adresa prestigiului familiei sale. Nu l-ar fi interesat, ce-i drept, decât reputaţia familiei – nu şi fericirea ei, ca pe James –, dar cu siguranţă ar fi ştiut ce paşi trebuie făcuţi pentru a zdrobi ameninţarea fără nici cel mai mic efort. Aşa cum făcea neamul de Lacy de secole.

În schimb, Radcliffe se îndoia în clipa aceea că ar fi în stare de aşa ceva. Să-şi fi subestimat adversarul aşa de mult era cât se poate de enervant, iar tatăl lui (dacă ar mai fi fost în viaţă) şi-ar fi pierdut, fără îndoială, şi respectul pe care îl mai avea faţă de întâiul său născut (asta dacă mai avea vreo brumă de respect). Radcliffe aproape că-l şi auzea, de parcă alături de el în şaretă ar fi fost taică-său, şi nu Lawrence – valetul lui, cocoţat pe locul rândaşului, care urmărea cu o privire de expert felul în care Radcliffe mânuia hăţurile.

„Mi se pare cât se poate de grăitor”, ar fi spus cu siguranţă tatăl lui, „că nici măcar din cariera diplomatică pe care ţi-am pregătit-o nu ai învăţat nimic despre cum să fii

un lord. Mereu ai fost incredibil de risipitor.”

Radcliffe nu prea ştia cum ar fi trebuit scurta sa carieră ca ataşat la Congresul de la Viena să facă din el un tip cu experienţă în alungatul vânătorilor de avere – ce-i drept, când venea vorba de acaparat pământuri, domnişoara Talbot nu era cu nimic mai prejos decât miniştrii de externe de acolo –, dar, chiar şi aşa, tatăl său sigur s-ar fi răsucit în mormânt. Tot atât de puţin îl ajuta şi experienţa de război, încă şi mai scurtă decât cea de ataşat şi, totodată, o schimbare de carieră care îl înfuriase la culme pe tatăl său. Desigur, pe câmpul de luptă, Radcliffe ar fi fost liber s-o împuşte pe domnişoara Talbot, perspectivă care nu îi displăcea deloc. Se complăcu o clipă în această reverie, după care îşi aminti centrul de comandă de la Waterloo, figura formidabilă a Ducelui de Fier[12] pe când încerca să ghicească felul în care funcţionează mintea inamicului său, să-i înţeleagă motivaţiile, psihologia.

Radcliffe ajunse la intersecţia aglomerată de la colţul Regent Street şi îşi verifică surii cu mişcări graţioase. În timp ce aştepta, doi bărbaţi bine îmbrăcaţi îşi întrerupseră plimbarea ca să-i admire faimoşii cai. Dar nici măcar această admiraţie sinceră pentru caii săi, care de obicei îi aducea atâta satisfacţie, nu putu să-l smulgă din gândurile lui.

— Nu mai fi aşa înnegurat, Radcliffe, îi strigă jovial Lawrence din spate.

Trecătorii rămaseră cu gura căscată când îl auziră pe servitor adresându-i-se cunoscutului Lord Radcliffe fără titlu onorific, iar Radcliffe, pentru prima dată în ziua aceea, îşi simţi buzele arcuindu-se într-un zâmbet sincer.

— Pot să sper oare ca în curând să începi să mi te adresezi cum se cuvine? întrebă el politicos. Nu mai suntem pe continent, dragul meu.

— Se vede, răspunse Lawrence mohorât. Acolo se întâmplau mult mai multe lucruri. Până şi în Devonshire se întâmplau mai multe lucruri. Aici parcă doar ne plimbăm cu şareta de la o casă la alta.

---

12 Ducele de Wellington (n. tr.).

— Trebuie să fie îngrozitor pentru tine, se scuză Radcliffe. Neapărat să-mi spui dacă pot să-ţi fac şederea mai agreabilă.

Nu glumea decât pe jumătate. După viaţa primejdioasă pe care o duseseră în Europa şi după libertatea de la Radcliffe Hall, lui Radcliffe nu îi era greu să înţeleagă că rolul lui Lawrence în Londra – de a-şi însoţi stăpânul prin oraş, mânându-i caii şi asigurându-se că surii fac mişcare – era plicticos prin comparaţie.

— Ai putea să mă duci la Tattersall's, propuse Lawrence imediat, cu un rânjet lipsit de orice scrupul.

— Cu prima ocazie, conveni Radcliffe, nu fără o urmă de ironie.

Lawrence era perspicace din fire, iar Radcliffe bănuia că această familiaritate excesivă era pe jumătate naturală, pe jumătate calculată. Se ştiau de atâta vreme încât le venea uşor să-şi ghicească unul altuia intenţiile. Când petreci mult timp cu cineva, ajungi, vrând-nevrând să-l cunoşti bine. Şi, după cum îi plăcea lui Wellington să spună, cunoaşterea înseamnă putere.

— Din întâmplare, continuă Radcliffe după o clipă de tăcere, cântărind lucrurile, am să-ţi dau o însărcinare care poate c-o să ţi se pară mai interesantă.

— Ce însărcinare? întrebă Lawrence suspicios.

— Cât de bine cunoşti Dorsetshire?

11

La lumina lunii care se revărsa în seara aceea de primăvară neaşteptat de caldă şi plăcută, Vauxhall Gardens părea de basm. Coborând din bărcuţa cu care străbătuseră râul, se plimbau acum pe cărări mărginite de copaci înalţi, în crengile cărora atârnau felinare scânteietoare pentru a le lumina drumul. Kitty se uita cu ochi mari la toţi cântăreţii, jonglerii şi saltimbancii pe lângă care treceau şi cărora jocul de lumini şi umbre al felinarelor le dădea atâta strălucire.

Parcă era o grădină a zânelor din poveştile pe care li le zicea mama la culcare – una în care aveai grijă să nu te abaţi de la cărarea cea bună, de teama primejdiilor care ar putea să se ascundă dincolo de ea.

Văzându-le pe contesă şi pe Dorothy mergând cu paşi uşori în faţa ei, Kitty îşi dădu seama că n-avea de ce să-şi facă griji în legătură cu prestaţia mătuşii sale. Ca întotdeauna când avea o provocare dinainte, doamna Kendall era la înălţime.

— Nu sunt de acord cu iniţiativa asta, Kitty. Mi se pare nesăbuită şi riscantă şi e foarte probabil să se întoarcă împotriva ta, spusese ea cu asprime cu o seară înainte. Dar fireşte c-o să te ajut.

Se contraziseseră puţin în legătură cu rochia în care urma să apară mătuşa Dorothy. Nemulţumită că i se cerea să joace rolul de văduvă retrasă, Dorothy îşi pusese o rochie care, deşi era făcută dintr-un crep bej, avea decolteu care numai sobru nu putea fi numit.

— Crede-mă, draga mea, o să-mi fie mult mai uşor să mă împrietenesc cu Lady Radcliffe dacă mă îmbrac aşa, spusese ea. Din ce-am auzit, e o femeie foarte cochetă.

Singura concesie pe care o făcu îndoielilor lui Kitty fu să-şi pună o pereche de mănuşi negre, deşi nepoata ei nu reuşi nici aşa să-şi alunge impresia că rochia e prea răscroită pentru o văduvă – cu sau fără mănuşi.

Se pare totuşi că Dorothy îşi înţelesese bine publicul. Lady Radcliffe fusese vădit uşurată să constate că doamna Kendall era o femeie cochetă şi nu o văduvă sobră şi mereu cârcotaşă – şi, îmbrăcată şi ea foarte elegant, etala un decolteu la fel de generos ca al doamnei Kendall. Cu toate că mătuşa Dorothy, fidelă descrierii pe care i-o făcuse Kitty, le povestise tuturor ce mult şi-a iubit răposatul soţ şi cât de îndurerată era încă după moartea lui (şi tot aşa), abandonă pe urmă subiectul cu totul, trecând numaidecât la ultimele bârfe din lumea bună, o temă de discuţie mult mai pe placul lui Lady Radcliffe. Bârfele – auzite de mătuşa Dorothy de la Sally, care părea să le ştie pe toate menajerele din Londra – erau suficient de proaspete ca

Lady Radcliffe să se lase imediat cucerită de noua ei prietenă.

Dar era clar că şi Radcliffe venise pregătit de luptă, îl invitase pe prietenul său, căpitanul Hinsley, al cărui rol era, în mod vădit, acela de a fi însoţitorul lui Kitty, pentru ca să nu poată face nici măcar o singură mişcare fără ca el să i se alăture. Scopul era, cu siguranţă, de a o împiedica să aibă vreo discuţie romantică între patru ochi cu domnul de Lacy la lumina lunii – o strategie bine gândită, din moment ce Kitty era absolut hotărâtă să-i vorbească acestuia în particular până la sfârşitul serii. Farsa cu Radcliffe dura deja de prea mult timp şi venise vremea să provoace o cerere în căsătorie. De-ar putea să scape de însoţitorul ei enervant…

Prilejul se ivi când ajunseră în rotondă. Pe când ascultau orchestra, nişte bărbaţi îmbrăcaţi impecabil se desprinseră dintr-un grup ca să-l strige gălăgioşi pe

Radcliffe. Acesta se crispă, vădit nemulţumit, dar bărbaţii se apropiau de ei cu braţele deschise şi cu încântare pe chip.

— Radcliffe! Şi Hinsley! Nu ştiam că sunteţi în oraş.

În hărmălaia care a urmat cât timp au făcut ei schimb de saluturi, Kitty s-a retras lângă domnul de Lacy. Îi atrase atenţia, punându-şi mâna pe braţul lui.

— Mă însoţiţi până la masa cu răcoritoare, domnule de Lacy? îl întrebă ea cu gingăşie. Mi s-a făcut o sete cumplită.

În culmea entuziasmului, domnul de Lacy se grăbi să accepte – şi fu exact la ţanc, deoarece Kitty îl văzu pe căpitanul Hinsley îndreptându-se spre ei. Fu oprit de mătuşa Dorothy, care-l prinse în conversaţia ei cu Lady Radcliffe, iar Kitty profită de ocazie, luând-o în direcţia opusă şi ieşind pe furiş din rotondă cu domnul de Lacy. Trebuia să aibă grijă să nu lipsească mai mult de zece minute şi să se ferească de aleile întunecoase sau prea ferite, precum şi de orice alt loc care ar fi putut să arunce vreo urmă de îndoială asupra onoarei lor. Şi totuşi, multe se puteau face în zece minute, chiar şi într-o grădină aglomerată şi puternic luminată. Aşteptă să ajungă undeva

unde nu-i putea auzi nimeni şi apoi zise:

— Ce fericită sunt că am prins ocazia să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, domnule de Lacy, spuse ea.

— Şi eu la fel, zău aşa, răspunse el, luându-i mâna într-a lui. Ce seară minunată, nu-i aşa?

— Aşa e, zise ea. Dar ţineam să vă vorbesc pentru că am mare nevoie de un sfat şi numai la dumneavoastră pot să apelez.

— Vai de mine! sări el, măgulit, dar şi puţin alarmat, pentru că nu prea era obişnuit să dea sfaturi. C e s-a întâmplat?

— Mătuşa mea spune că trebuie să mă căsătoresc cât mai curând, începu Kitty, încercând să comunice prin tonul ei o disperare abia reţinută. Mi-a găsit un oarecare domn Pears, care este un om bun şi blând, desigur, dar pe care mi-e greu să-l accept.

— Vai de mine! De ce nu? spuse domnul de Lacy, care stătea ca pe ghimpi.

— Sigur ştiţi, domnule de Lacy…

Se opri o clipă şi trase adânc aer în piept, ca pentru a-şi face curaj, mulţumită că avea toată atenţia lui.

— Sigur ştiţi – sau cred că măcar bănuiţi – că inima mea îi aparţine altcuiva…

Lăsă cuvintele să plutească o vreme în aer, fără alte proptele, uitându-se drept în ochii domnului de Lacy, ca el să nu poată să-i interpreteze vorbele greşit şi avu satisfacţia de a-l vedea îmbujorându-se.

— Mărturisesc că… că mă gândisem eu că ăsta s-ar putea să fie motivul, murmură el.

— Vedeţi deci în ce situaţie grea mă găsesc, continuă ea. O să am oare curajul să-l refuz pe domnul Pears, când ştiu foarte bine că trebuie să mă căsătoresc ca să le pot întreţine pe surorile mele? După cum v-am mărturisit deja, domnule de Lacy, situaţia noastră financiară de după moartea tatei face din căsătorie un pas indispensabil. Dar să acţionez împotriva inimii mele…

Ar fi vrut ca ochii să-i sclipească de lacrimi, dar, din

păcate, îi rămaseră cât se poate de uscaţi.

— Domnişoară Talbot, zise domnul de Lacy cu fervoare, Domnişoară Talbot, ce-ar fi… ce-ar fi să te căsătoreşti *cu mine?*

Lui Kitty i se tăie respiraţia la auzul propunerii lui atât de neaşteptate.

— Domnule de Lacy, spuse ea, vorbiţi serios?

— Ăăă… aşa cred, se bâlbâi el. De fapt, sunt sigur! Doar n-o să vă măritaţi cu un om pe care-l cheamă Pear[13], nu se cade aşa ceva. Nu se poate să… să nu ştiţi cât ţin la dumneavoastră. Vă iubesc de ani de zile, domnişoară Talbot!

Kitty se gândi că nu e cazul să-i aducă aminte că nu se cunosc decât de câteva săptămâni. Îi strânse mâna cu emoţie.

— Sunt copleşită, spuse ea cu răsuflarea tăiată. O, ce fericită m-aţi făcut, domnule de Lacy!

— Vă rog, zise el, spuneţi-mi Archie.

— Archie. Atunci trebuie să-mi faci şi dumneata onoarea de a-mi spune Kitty. Dar…

— Dar? o îngână el cu îngrijorare.

— Archie, trebuie să ne asigurăm totuşi că avem binecuvântarea familiei dumitale. Nu ar fi corect să facem un asemenea pas fără ea.

— Desigur, aşa e! se grăbi el să-i dea dreptate. Foarte nepoliticos din partea mea, ar fi trebuit să fi vorbit cu fratele meu mai înainte. De vrut am vrut, dar nu ştiu de ce n-am făcut-o.

— Atunci suntem de aceeaşi părere, ca întotdeauna. Se uitară zâmbind unul la altul – el, gâtuit de emoţie, iar ea, jubilând în sinea ei. Aproape că reuşise. Simţea adierea victoriei.

*

— N-am putut să fac nimic, James, mătuşa ei nu voia să-mi dea drumul, îi spunea căpitanul Hinsley Radcliffe,

---

13 „Pară” (din lb. engl.) (n. red.).

care se străduia să afişeze un zâmbet politicos Dar uite că vin! N-au lipsit mai mult de zece minute. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Se vedea de la o poştă, îşi zise Radcliffe sumbru, că Hinsley nu petrecuse suficient timp în compania domnişoarei Talbot.

— Dragii mei, tocmai începeam să ne facem griji pentru voi, îi întâmpină Lady Radcliffe când domnul de Lacy şi domnişoara Talbot ajunseră în dreptul ei.

— Îmi cer scuze, mamă, am însoţit-o pe Kit… domnişoara Talbot să-şi ia o limonadă.

Un bărbat mai slab de înger poate c-ar fi pălit, dar Radcliffe nu dădu niciun semn că ar fi sesizat scăparea lui Archie. Mama lui, la fel de bine-crescută, doar îşi mări ochii puţin, pe când doamna Kendall trebui să-şi plece privirea ca să-şi ascundă zâmbetul. În cele zece minute pe care le petrecuseră singuri, era limpede că Archie fusese invitat să-i zică domnişoarei Talbot pe numele mic. Se mişcase repede domnişoara Talbot. Radcliffe trebuia să-i despartă din nou – fără întârziere.

— Mergem la cină? propuse el grupului cu voce tare, iar Hinsley se şi înfiinţă lângă domnişoara Talbot, oferindu-i braţul.

Ea i-l luă cu destul de mult curaj, renunţând pe moment la ofensivă, şi se îndreptară cu toţii spre separeurile în care avea să se servească masa de seară. Nici nu apucă bine Radcliffe să ofteze uşurat, că Archie îşi şi făcu apariţia la stânga lui, împingându-şi maxilarul în faţă cu hotărâre.

— Trebuie să vorbesc cu tine, James. Despre Ki… domnişoara Talbot. E foarte important, trebuie să vorbim.

O, Doamne…

— Sigur, bătrâne, spuse Radcliffe ca să-l liniştească. Dar cred că locul ăsta nu e tocmai cel mai potrivit pentru o discuţie serioasă, iar de mâine o să fiu plecat câteva zile. Nu poate să mai aştepte?

Archie cântări propunerea.

— Ba cred că da, zise el într-un târziu. Dar n-o să uit, adăugă, fixându-şi fratele cu o privire severă.

*

Mătuşa Dorothy avu grijă să nu-şi iasă din rol nici la cină, nici la spectacol şi nici pe drumul spre casă, dar, după ce trecură pragul casei din Wimpole Street, nu-şi mai putu ţine gura nicio clipă:

— Gata? Te-ai logodit?

— Nu încă, răspunse Kitty, descheindu-şi nasturii mantiei. Dar mi-a cerut mâna.

Mătuşa Dorothy bătu din palme.

— Şi ai zis da? întrebă Cecily. Putem să mergem acasă?

— Curând, îi promise sora ei. I-am spus că nu pot să zic da până nu avem aprobarea familiei lui, altfel n-ar fi prudent. L-am invitat să-mi ceară mâna din nou după ce o obţine.

Mătuşa ei încuviinţă.

— Te-ai gândit bine. Dacă e suficient de insistent, nu cred că mama lui o să se opună, spuse ea şi, după o clipă de gândire, adăugă: Dar ai avut dreptate să te fereşti de fratele lui. E foarte vigilent. Şi nu te are deloc la inimă.

— Ei bine, acum nu mai poate să facă mare lucru în privinţa asta, zise Kitty cu nepăsare.

Se trânti într-un fotoliu şi îşi petrecu un picior peste braţul lui, lăfăindu-se într-un mod cât se poate de dizgraţios.

— Numai un miracol l-ar mai putea face pe Archie să-şi ia cuvântul înapoi. În câteva zile, o să pun definitiv mâna pe averea care ne trebuie.

— Nu prea îmi place cum vorbiţi voi despre el, le critică Cecily, pufnind. De parcă ar fi... un vulpoi pe care-l vânaţi.

Kitty era prea mulţumită ca să se supere.

— Cecily, ştim amândouă foarte bine ce mult o să-ţi

placă să fii bogată. Gândeşte-te numai la câte cărţi o să ai!

Acest apel la dimensiunea ei intelectuală fu considerat mai puţin respingător din punct de vedere moral decât argumentele anterioare, iar Cecily se îmbună suficient cât să zâmbească la gândul ăsta.

— Oricum, zise Kitty, toţi bărbaţii de felul lui sunt sortiţi să aibă parte de căsnicii aranjate şi lipsite de dragoste. Şi dacă tot e să se bucure vreo femeie de averea lui, de ce nu noi?

Kitty zâmbi larg, triumfătoare. Cu greu s-ar fi putut găsi cineva pe lumea asta care să fie mai uşurat decât era ea în clipa aceea. Reuşise. Domnul de Lacy – *Archie* – îi ceruse mâna. Nimeni nu putea să-i răpească asta, nici măcar Lordul Radcliffe.

12

În următoarele două zile, deveni clar că Radcliffe capitulase. Domnul de Lacy şi Lady Amelia li se alăturaseră din nou surorilor Talbot în plimbările zilnice, fără paza fratelui lor mai mare, deşi, ce-i drept, într-o companie suficient de mare ca să facă imposibile orice gesturi intime, în afară de câteva schimburi de priviri ruşinoase şi de zâmbete pe furiş. Nu existaseră riposte, nicio încercare de a-i despărţi din nou pe Archie şi pe Kitty, nici măcar o vorbă din partea lui Radcliffe. Kitty câştigase – aproape. Archie încă nu vorbise despre logodnă nici cu fratele, nici cu mama lui – amândoi petrecându-şi sfârşitul de săptămână departe de Londra –, dar jurase îndelung şi cu fervoare să obţină acordul amândurora când aveau să se întoarcă.

În duminica aceea, Kitty tocmai îi scria lui Beatrice o a doua scrisoare – ca să le asigure pe surorile ei că totul mergea bine şi că primise o cerere în căsătorie –, când Sally intră şi o anunţă că Lordul Radcliffe o aşteaptă jos.

— Eşti sigură? zise Kitty, luată pe nepregătite, dar Sally se mulţumi să întrebe dacă să-l primească sau nu.

Bâlbâindu-se, Kitty îşi dădu consimţământul şi apoi, certându-se singură pentru lipsa ei de stăpânire de sine, se ridică în picioare şi-şi trecu mâna prin buclele ceva mai dezordonate decât de obicei.

Radcliffe părea cam nelalocul lui în holul acela, pe care prezenţa lui îl făcea să pară dintr-odată mai îngust şi mai puţin înalt. După felul în care îi zăbovea privirea asupra pieselor de mobilier – care-i păruseră lui Kitty atât de luxoase când venise aici şi care erau totuşi atât de palide în comparaţie cu mobila din Grosvenor Square – era clar că şi Radcliffe gândea la fel.

— Bună seara, domnişoară Talbot. Vă rog să mă scuzaţi că am venit fără invitaţie.

Domnişoara Talbot avu amabilitatea de a-l ierta.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea cu aceeaşi politeţe, poftindu-l să ia loc. Fraţii şi mama dumneavoastră sunt bine?

— Da, foarte bine. Şi aşa vreau să şi rămână, răspunse el şi o privi drept în ochi, lăsând să treacă o clipă de tăcere.

Aşteptau amândoi ca celălalt să întrerupă tăcerea, iar Kitty avu trista mulţumire de a-l auzi pe Radcliffe luând primul cuvântul.

— Domnişoară Talbot, mi-e teamă că trebuie să pun capăt prieteniei dintre dumneavoastră şi familia mea. Să mă iertaţi că vă vorbesc aşa direct, dar n-o să vă las să-l păcăliţi pe Archie să se însoare cu dumneavoastră doar ca să vă satisfaceţi lăcomia.

Dispreţul fin care i se simţea în glas era aşa de distrugător, încât nici dacă ar fi ţipat la ea nu ar fi lovit-o atât de tare. Kitty simţi că se încinge. Se întrebă dacă să protesteze, să-i spună că îi face o nedreptate şi că-l iubeşte pe Archie, dar privirea lui rece îi dădu de înţeles că aşa ceva ar fi de-a dreptul inutil. În loc de asta, Kitty lăsă cortina să cadă, studiindu-l cu acelaşi calm cu care o studia şi el pe ea. În sfârşit, privirile lor se întâlneau cu sinceritate, ca ale unor jucători calculaţi.

— Înţeleg. Îmi permiteţi să vă întreb dacă singurul

motiv pentru care vă opuneţi căsătoriei e pentru că aveţi impresia ca vreau să pun mana pe un soţ bogat?

Radcliffe făcu un gest elocvent cu mâna.

— Iertaţi-mă, dar nu e un motiv suficient de bun?

— Nu, nu cred că e. Nu ştiu de ce vă repugnă aşa de tare spiritul meu practic.

— Spirit practic? repetă el. Aşa i-aţi spune? Nu şiretenie, lăcomie, manipulare? Sunt nişte cuvinte mult mai puţin onorabile, dar mi-e teamă că pe ele le-aş folosi eu ca să vă descriu, domnişoară Talbot.

— Numai bogaţii îşi permit luxul onoarei, spuse ea cu răceală. Şi numai bărbaţii au privilegiul de a-şi face singuri averea. Eu am patru surori care depind de mine, iar profesiile pe care poate să le practice o femeie ca mine – guvernantă sau poate croitoreasă – nu m-ar ajuta să le întreţin nici măcar pe două dintre ele. Ce altceva să fac, dacă nu să-mi caut un soţ bogat?

— N-aveţi inimă, o acuză el.

— Iar dumneavoastră sunteţi naiv, îi întoarse ea vorba, colorându-se în obraji. Dacă Archie nu se însoară cu mine, o să se însoare pur şi simplu cu o altă tânără cu relaţii care-i iese în cale şi căreia o să-i pese de inima lui nu mai mult decât de punga lui. Puteţi să negaţi asta?

— Dar măcar o să fie alegerea lui, ripostă Radcliffe. Căsnicia lui n-ar fi o minciună.

— Ce minciună? Nu am pretins că sunt altcineva decât sunt. Ştie că nu sunt bogată. Cunoaşte situaţia familiei mele. Am fost sinceră.

— Sinceră? accentuă el cuvântul cu dispreţ.

— Da, zise ea.

— Să cred deci că ştie tot adevărul despre familia dumneavoastră? întrebă el înţepat.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, domnul meu, spuse ea încetişor, deşi înlemnise pe scaun.

— Ba eu cred că ştiţi, zise el. Vedeţi dumneavoastră, ştiu de ce au plecat părinţii dumneavoastră din Londra în Dorsetshire aşa de brusc.

Kitty strânse tare din buze, ca nu cumva să-i scape

ceva. Poate era o cacealma – sigur era o cacealma.

— Dacă vreţi să mă şantajaţi, atunci vă rog să nu umblaţi cu aluzii, spuse ea tăios.

— Prea bine, zise el, făcând o plecăciune în batjocură. Părinţii dumneavoastră s-au… cunoscut înainte de căsătorie, nu-i aşa? De fapt, am auzit că mama dumneavoastră a avut o carieră destul de avantajoasă întreţinând astfel de… relaţii cu mai mulţi domni. La fel şi buna dumneavoastră „doamnă Kendall”.

Kitty nu scoase o vorbă. Nici măcar nu mai ştia dacă respiră, deşi inima îi bătea cu putere în timpane.

— Şi când tatăl dumneavoastră s-a hotărât să se însoare cu amanta sa, continuă Radcliffe pe acelaşi ton reţinut, familia lui s-a opus – ceea ce e de înţeles, presupun – şi l-a izgonit din Londra ca să evite scandalul. O cădere în dizgraţie destul de spectaculoasă, aş zice.

După aceste cuvinte, între ei se aşternu o tăcere prelungă.

— Pot să vă întreb cum aţi ajuns la această încântătoare teorie? zise Kitty, nelăsându-şi vocea să tremure.

Radcliffe o privi triumfător, cu o sclipire în ochi.

— Rândaşul meu, Lawrence – un băiat foarte îndatoritor, face mult mai multe pentru mine, nu se ocupă doar de cai –, a aflat povestea de la servitorul domnului Linfield acum câteva zile. Ştiaţi că din acest motiv domnul Linfield a rupt aşa de brusc logodna cu dumneavoastră? Tatăl dumneavoastră i-a mărturisit totul moşierului într-o seară, la beţie, cu puţin timp înainte să moară. După aşa o revelaţie, familia Linfield nu a mai putut aproba căsătoria.

Kitty se forţă să clatine din cap, deşi adevărul vorbelor lui o izbise în plin. Deci de-asta îl pierduse pe domnul Linfield, iar părinţii lui i-o scoseseră în cale pe domnişoara Spencer cu atâta grabă – pentru că tatăl ei dăduse în vileag secretul lor de familie, după atâţia ani în care îl păziseră cu străşnicie. Simţi cum urcă în ea un val de disperare şi mânie – împotriva tatălui ei, a lui Radcliffe şi chiar a întregii lumi pentru că aduseseră aşa o năpastă pe

capul ei.

Cu o răsucire elegantă a încheieturii, Radcliffe priză nişte tutun, iar nepăsarea lui – când ea trecea prin aşa un şoc – o înfurie atât de tare pe Kitty, încât o ajută să-şi pună ordine în gânduri.

— Şi ce relevanţă are trecutul mamei mele pentru discuţia asta? întrebă ea, reuşind din nou să se adune.

Radcliffe ridică o sprânceană.

— Mie mi se pare extraordinar de relevant, spuse el calm. Oricât de sinceră veţi fi fost în ceea ce priveşte situaţia financiară a familiei dumneavoastră, mă îndoiesc că i-aţi divulgat lui Archie amănuntele scandaloase ale obârşiei dumneavoastră. Iar el, oricât de bun la suflet este, nu ar primi bine o astfel de revelaţie. O poveste de dragoste e captivantă, sigur, însă Archie a fost crescut în spiritul unei admirabile aversiuni faţă de scandal. Şi dacă ar fi ca vestea să se răspândească, oraşul ăsta nu s-ar dovedi un loc prea primitor pentru dumneavoastră.

Kitty îşi încleştă pumnul, tremurând.

— Şi ca să nu se răspândească vestea, bănuiesc că-mi cereţi să plec din Londra? întrebă ea fără ocolişuri.

— O, nu sunt chiar aşa de hain.

Radcliffe îşi închise tabachera cu un pocnet ferm, ca şi cum s-ar fi pregătit de plecare acum, că rezolvase problema.

— N-aveţi decât să decideţi singură unde să vă duceţi şi când. Puteţi chiar să încercaţi să seduceţi un alt bărbat din înalta societate. Pentru mine nu are nicio importanţă spuse el nepăsător. Dar vă cer să-l lăsaţi în pace pe Archie şi să nu vă mai apropiaţi de familia mea.

Din nou se aşternu tăcerea. Kitty se gândi că ar fi putut să fie mai nemilos în victoria lui, mai răzbunător. Dacă ar fi fost în locul lui, l-ar fi gonit cu poştalionul de dimineaţă şi l-ar fi condus chiar ea pe drumul de plecare.

Dar oare chiar fusese blând cu ea? Sezonul londonez stătea să înceapă şi, fără relaţii bune, Kitty nu avea acces decât la periferia lui, în cercuri pe care nu le frecventau cei foarte bogaţi. Nu avea niciun sens. Şi, cu puţinii bani de

care dispunea, ar fi fost şi scump. Ar fi fost nevoită să se mulţumească cu unul dintre bărbaţii pe care îi alesese iniţial mătuşa Dorothy. La urma urmei, n-avea de ce să strâmbe din nas la un venit de două mii de lire pe an… Se gândi la lejeritatea cu care se raportau cei din familia de Lacy la averea lor: de parcă nici nu merita să-şi bată capul cu ea, de parcă era doar un fapt oarecare, ca aerul pe care-l respirau. Ce n-ar fi dat ca şi surorile ei să trăiască fără griji…

— Ne-am înţeles, domnişoară Talbot? zise Radcliffe, atrăgându-i din nou atenţia.

Nu-i mai vorbea cu asprime. Oare simţea cumva o urmă de înţelegere pentru decepţia pe care o vedea în ochii ei?

— Dacă ne-am înţeles… spuse ea încet, zăbovind asupra fiecărei silabe. Da, cred că da. Înţeleg că simţiţi nevoia să mă daţi în vileag ca să vă descotorosiţi de mine. Şi mai înţeleg că, în chip de răspuns, o să mă duc cu Archie în Gretna Green[14] şi o să ne căsătorim acolo. Presupun că, dat fiind faptul că ţineţi la el aşa de mult, o să vă străduiţi după căsătorie să muşamalizaţi fuga noastră atât de scandaloasă.

Radcliffe, renumit pentru calmul şi stăpânirea de sine de care dădea dovadă chiar şi în cele mai crunte bătălii, rămase cu gura căscată.

— Gretna Green? repetă el prosteşte.

— Ce-i drept, e o provocare să facem o călătorie aşa de lungă într-o zi de duminică, dar la nevoie, cred c-o să mă descurc. La urma urmei, nevoia te duce şi pe unde nu ţi-e voia.

Radcliffe căsca gura la ea, nevenindu-i să creadă.

— Nevoia te duce şi pe unde nu ţi-e voia, o îngână el, gâtuit.

---

14 Probabil cel mai romantic loc din Scoţia, cunoscut în istoria Regatului pentru că acolo se puteau căsători cu uşurinţă îndrăgostiţii care fugeau de familie sau cutume, ori care trăiau o poveste de dragoste interzisă. De asemenea, ceremonia de căsătorie era una foarte simplă şi scurtă (n. red.).

Se uită la ea, cum stătea graţioasă pe scaun, cu o eleganţă care nu făcea decât să-i ascundă sufletul urât.

— Domnişoară Talbot, îşi regăsi el glasul, apăsând pe „t”-ul final de parcă de-abia se abţinea să nu o scuipe, nu am mai întâlnit o femeie atât de lipsită de delicateţe ca dumneavoastră. Nu ştiu cum de aveţi tupeul să ameninţaţi că-i veţi terfeli onoarea fratelui meu ca o… ca o scorpie dintr-un vodevil de doi bani!

— De doi bani? repetă ea, uşor jignită. Să ştiţi că mi-aţi spus nişte vorbe foarte aspre.

Radcliffe se holbă la ea neajutorat. Dar apoi izbucni brusc în râs. Kitty se uită la el cu circumspecţie. Oare avea o cădere nervoasă? La urma urmei, familia lui era predispusă la tot felul de boli.

— Vreţi nişte ceai? propuse ea cu prudenţă, nevăzând cum altcumva ar putea să reacţioneze.

El slobozi un nou hohot de râs.

— Ar fi extraordinar, domnişoară Talbot, răspunse el, plecându-şi curtenitor fruntea.

Kitty ieşi din cameră ca s-o cheme pe Sally şi reveni în câteva clipe. Sally ducea o tavă, iar Kitty intră în urma ei cu nişte ceşti. Radcliffe o urmări cum toarnă ceaiul, încă sub impulsul râsului de mai devreme.

— Se pare că iarăşi v-am subestimat, spuse el simplu când Sally ieşi din încăpere, închizând uşa în urma ei. Am ajuns amândoi într-un impas. Nu pot să vă las să vă căsătoriţi cu fratele meu. Aş face orice ca să-l ţin departe de dumneavoastră, dar, în acelaşi timp, aş vrea să evit o scenă neplăcută pe drumul spre Scoţia.

— Nu am de ales, spuse ea direct şi fără ruşine. Aş fi o nevastă bună pentru el, adăugă ea în glumă, privindu-l printre gene.

Pentru o clipă, Radcliffe înţelese cum de-l cucerise pe Archie aşa de uşor.

— Vă jucaţi rolul prea strident, spuse el batjocoritor, iar aerul ei jucăuş fu înlocuit de o încruntătură. Sigur puteţi găsi un alt tânăr bogat, nu-i aşa? insistă el, întrebându-se ce spunea despre caracterul lui faptul că era gata să

sacrifice orice alt bărbat din Londra ca să-şi scape familia de femeia asta blestemată.

— O spuneţi de parcă ar fi uşor. Culoarele aurite pe care umblaţi sunt impenetrabile, domnul meu. L-am întâlnit pe Archie cu totul întâmplător şi nu cred că o să-mi mai cadă în poală un asemenea prilej. Ca să merite să renunţ la Archie, aş avea nevoie să fiu prezentată unor bărbaţi înstăriţi. Aş avea nevoie de invitaţii. De patronaj, ca să zic aşa.

— Şi credeţi c-aş avea eu cum să obţin lucrurile astea pentru dumneavoastră? întrebă el curios.

— Domnule Radcliffe, nu am nicio îndoială cu privire la poziţia dumneavoastră în societate, zise ea, încercând să pară rezonabilă. Nici cu privire la ce-aţi putea realiza dacă aveţi voinţă. Sunt sigură că vă stă în putinţă să mă ajutaţi să-mi găsesc un loc în societate, iar de restul m-aş ocupa eu.

Lui Radcliffe nici măcar nu-i venea să creadă că îşi îngăduia să poarte o astfel de conversaţie.

— Vreţi să devin complicele dumneavoastră? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Ea dădu scurt din cap.

— Da. Ori asta, ori să vă daţi binecuvântarea pentru căsătoria mea şi a lui Archie.

— Asta e nebunie curată, spuse el, încercând să facă apel la bunul ei simţ.

— Mai gândiţi-vă, zise ea, ridicând din umeri, deşi aştepta decizia lui cu răsuflarea tăiată. Vă asigur că nu am făcut o ameninţare goală. Nu-mi voi dezamăgi familia.

Lordul Radcliffe se rezemă de spătarul scaunului, tulburat. Decenţa şi bunul-simţ îi cereau, desigur, să respingă oferta categoric. Nu era cuviincios, nu era corect şi nici măcar nu era cu adevărat necesar. Dacă acţiona cu rapiditate, putea s-o împiedice să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire. Putea să-i spună la ureche mamei sale tot ce aflase, să-l ducă intempestiv pe Archie la ţară şi să-şi pună astfel familia la adăpost de influenţa domnişoarei Talbot. Nu avea însă de unde să ştie ce dezastru ar putea provoca

ea ca ripostă. Numele şi reputaţia familiei de Lacy nu puteau fi pătate prea uşor, dar era oare dispus să rişte după ce o subestimase deja de atâtea ori?

Ar fi oare aşa de rău dacă ar accepta? După metoda ei, avea măcar să-i fie mai uşor să monitorizeze rezultatul. Şi… şi-o imagină pentru o clipă pe domnişoara Talbot făcând ravagii în lumea bună, păcălindu-i pe gardienii ei prăfuiţi şi îmbrăcaţi la patru ace, numai că de data asta familia lui ar fi la adăpost. Era o perspectivă atrăgătoare. Ce haos avea ea să dezlănţuie? Cum avea să dea peste cap socotelile mamelor chibzuite care călcau cu îndârjire pe urmele fiilor încă de când împliniseră douăzeci şi unu de ani? Cu siguranţă le-ar face să-şi vadă lungul nasului dacă s-ar pomeni cu vipera de Kitty Talbot punând ghearele pe unul dintre fiii lor. Şi, indiferent dacă domnişoara Talbot ar reuşi sau nu, şi-ar da arama pe faţă, iar lui Archie i s-ar deschide în sfârşit ochii.

Kitty îl lăsă să cântărească propunerea în linişte o vreme, după care i se adresă cu blândeţe – aşa cum i-ar fi vorbit şarpele Evei, îşi spuse el.

— Săptămâna viitoare, mama dumneavoastră organizează o serată la care i-a invitat pe cei mai iluştri domni şi doamne dintre cunoştinţele sale. Convingeţi-o să mă cheme şi sigur o să obţin o invitaţie pentru unul dintre primele baluri din Sezon.

— Atâta tot? comentă el sardonic.

Kitty căzu pe gânduri.

— Nu, spuse ea, iar Radcliffe îşi ridică privirea spre cer, ca pentru a-i cere lui Dumnezeu să-i dea putere. O să dansaţi cu mine la primul bal din Sezon.

— O invitaţie şi un dans? zise el, meditând.

Din nou tăcere.

— E foarte neobişnuit, îi spuse Radcliffe cu severitate. Şi dacă veţi face vreun rău familiei mele, o să fac tot ce pot ca să vă distrug, fără nicio remuşcare.

— Dar? zise ea imperturbabilă.

— Dar cred că ne-am înţeles. O să fac în aşa fel încât să vă înlesnesc intrarea în înalta societate. În schimb, noi

scăpăm de dumneavoastră pentru totdeauna.

Kitty zâmbi.

Radcliffe se întrebă dacă aşa se simţise şi Faust.

13

După familie şi sănătate, următoarea preocupare majoră a lui Lady Radcliffe era lunga ei rivalitate socială cu Lady Montagu. Tocmai competiţia dintre ele fusese cea care îi dăduse lui Lady Radcliffe ideea organizării unei serate anuale care să deschidă Sezonul: Lady Montagu, tot o contesă văduvă, cu avantajul de a avea două fiice, amândouă mai mari decât Amelia, inaugurase Sezonul londonez în anii trecuţi cu baluri foarte somptuoase. Cum Amelia nu-şi făcuse încă intrarea în societate, Lady Radcliffe nu putea să organizeze un eveniment al ei, care să rivalizeze cu balul lui Lady Montagu. Dar în ultimii doi ani ţinuse o serată intimă cu câteva zile înainte de balul Montagu, serată la care lumea se ducea cu plăcere şi despre care se vorbea mult, chiar dacă era un eveniment restrâns. Exclusivismul făcea ca invitaţiile să fie cu atât mai preţioase, iar serata era o *coup d'etat* pe care Lady Radcliffe o dădea cu mare satisfacţie. Lista de oaspeţi era alcătuită cu multe luni înainte ca invitaţiile să fie trimise şi cuprindea un grup select de paisprezece sau şaisprezece persoane: cei mai apropiaţi prieteni ai familiei şi copiii acestora, care făceau cu toţii parte, printr-o mare coincidenţă, din crema înaltei societăţi.

Aşa se face că Radcliffe nu se aştepta să-i fie deloc uşor să o convingă pe mama sa să modifice aşa de târziu felul în care avea de gând să-i aşeze pe invitaţi la masă.

Într-adevăr, contesa se uitase la fiul ei de parcă l-ar fi crezut nebun când el îi sugerase să le invite pe domnişoarele Talbot şi pe doamna Kendall.

— Dar le-aş invita doar cu o zi înainte! spusese ea la început, scandalizată. Ar da peste cap aranjamentul de la

masă dacă am avea atâtea domnişoare printre oaspeţi. Ca să nu mai spun că…

Aici Lady Radcliffe avu o ezitare.

— Ţin foarte mult la doamna Kendall şi la domnişoarele Talbot, după cum ştii, dar ăsta a fost întotdeauna un eveniment foarte… exclusivist. Mai ales doamna Burrell ţine foarte mult la treburile astea…

Nu-şi mai duse vorba la capăt, fiindcă nu-i făcea plăcere să spună explicit că doamna Kendall şi domnişoarele Talbot, oricât de alese ar fi fost purtările lor, nu aveau să se ridice la standardele de nobleţe ale doamnei Burrell. Nu aveau titluri, nu aveau relaţii şi erau nişte necunoscute, până la urmă.

Radcliffe oftă. Venise vremea să încerce şi el unul dintre trucurile din manualul de manipulare al domnişoarei Talbot.

— Adevărul e că speram să particip şi eu la serată anul ăsta şi m-am gândit că dacă le invităm pe domnişoarele Talbot, ăsta ar fi cel mai simplu mod de a nu strica aranjamentul de la masă, mamă. Nu ştiu cine altcineva din lumea bună n-ar fi jignit de o invitaţie târzie.

Lady Radcliffe se lumină la faţă.

— James! Vorbeşti serios? Mărturisesc că nu mi-am închipuit niciodată c-aş putea să te conving. Ai fost atât de critic la adresa familiilor Montagu şi Sinclair în anii trecuţi.

— Lucru pe care-l regret, minţi Radcliffe. Dacă i-am invita pe Hinsley, pe doamna Kendall şi pe domnişoarele Talbot, am fi suficienţi, nu?

Lady Radcliffe cumpăni propunerea. Desigur, nu era ideal să invite trei persoane care nu aveau să adauge nimic la importanţa evenimentului, dar prezenţa lui James şi a căpitanului Hinsley compensa peste măsură acest neajuns. Contesa era suficient de perspicace ca să-şi dea seama că James nu-şi câştigase farmecul decât prin absenţa sa din Londra. Întoarcerea lui avea să fie o surpriză deosebită. Nu mai rămânea de clarificat decât un singur lucru.

— Nu te deranjează că asta o s-o scoată din nou pe domnişoara Talbot în calea lui Archie? întrebă ea. De când

m-am întors din Richmond, Archie a sugerat de mai multe ori că vrea să-ţi ceară aprobarea ca să o ia în căsătorie. Dacă ai de gând să te opui, poate că n-ar fi înţelept să…

— Nu-mi mai fac griji în privinţa asta, o linişti Radcliffe.

Nu era cazul să-i spună că Archie încercase deja de două ori să-l abordeze, deşi, din fericire, Radcliffe fusese plecat de acasă în ambele dăţi.

— Te asigur, mamă, că nici sentimentele lui Archie, nici ale domnişoarei Talbot nu sunt puternice.

— Atunci le scriu surorilor Talbot chiar acum! conchise mama lui, înseninându-se. Crezi că l-ai putea convinge pe Hinsley să poarte uniforma regimentului, dragule?

*

— O serată? izbucni mătuşa Dorothy, scandalizată de parcă Kitty i-ar fi propus să-şi pună jartierele în public.

— Da, nu-i aşa că-i minunat? zise Kitty radioasă în timp ce flutura scrisoarea. O să fie acolo unii dintre cei mai importanţi membri ai elitei. Dacă totul merge bine, o să începem Sezonul în mod sclipitor!

Doamna Kendall îi puse o mână pe frunte.

— Ce mă oboseşti, copilă, spuse ea vlăguită. Nu pot să te las singură nici cinci minute, că imediat te lansezi într-o schemă nesăbuită. Lordul Radcliffe ne-a descoperit deja planurile. Nu cred că e prudent să facem pasul ăsta acum.

— Ba este, zise Kitty vehement. Având în vedere că Radcliffe ameninţa să le spună tuturor despre mama, cred c-ar trebui să mă lauzi pentru felul în care am reuşit să întorc situaţia în favoarea mea.

— Ce să le spună despre mama? se băgă în vorbă şi Cecily din colţul în care stătea.

Kitty avu o tresărire uşoară. Uitase cu totul de Cecily.

— O, zise ea degajată, nu-ţi bate capul cu asta.

— Vreau să ştiu, insistă Cecily. Dacă e vorba de mama, merit şi eu să ştiu.

Kitty oftă, fiindcă ştia prea bine privirea aceea de

catâr pe care o avea acum sora ei, şi se duse să se aşeze lângă ea.

— S-ar putea să te tulbure, începu ea, neavând timp s-o menajeze, dar mama obişnuia să… Adică mama era o… o curtezană. Aşa l-a cunoscut pe tata.

Cecily rămase cu gura căscată.

— Ce? spuse ea uluită. Nu se poate. Era actriţă.

— Da, zise Kitty. Dar, în acelaşi timp, şi o…

Cecily îşi duse repede mâinile la urechi.

— Nu!

Kitty nu avea răbdare acum pentru reacţiile ei copilăreşti. Nu era timp pentru aşa ceva când avea atâtea pregătiri de făcut.

— Nu… nu-mi vine să cred. Ne plăcea să vorbim despre marii dramaturgi, îngăimă Cecily. Despre Shakespeare şi… şi Marlowe.

— Hai, hai, o alină Kitty. Rămâne aceeaşi persoană, Cecily; tot mama noastră este. Asta nu înseamnă că nu-i plăcea Shakespeare şi… celălalt. Doar că ai aflat ceva nou despre ea. Nu ţi se pare măcar interesant?

După privirea cruntă pe care i-o aruncă, era clar că lui Cecily nu i se părea interesant.

— De ce nu mi-ai spus? ceru ea să ştie.

— Mama credea că te-ar afecta. Şi se vede că a avut dreptate!

— Dar ţie ţi-a spus! o acuză Cecily.

Kitty îşi muşcă buza, neştiind dacă să-i spună adevărul. Adevărul era că mama lor nici nu s-ar fi gândit s-o tulbure pe Cecily cu aşa o confidenţă. Cecily era visătoarea familiei, intelectuala – mama lor vorbea cu ea despre cărţi şi piese de teatru, şi numai lui Kitty îi vorbise despre trecut. Între Kitty şi mama ei nu existaseră secrete: discutaseră cu sinceritate despre dificultăţile financiare în care se găseau şi, împreună, puseseră la cale tot felul de scheme prin care să le depăşească; în schimb, Cecily avusese cu totul altă relaţie cu ea.

— Kitty, nu putem să mergem, interveni mătuşa Dorothy, acoperind bolboroselile lui Cecily.

— De ce te opui cu atâta înverşunare? o întrebă Kitty, încruntându-se la ea. E o ocazie foarte bună, mătuşă, mi se oferă o mare şansă.

— Şi mama ta a avut o mare şansă, şi uite unde a ajuns! răbufni mătuşa Dorothy, ţipând la ea.

Kitty şi Cecily tresăriră amândouă, speriate. Mătuşa Dorothy îşi duse la gură o mână tremurândă.

— N-am vrut, zise ea. Îmi pare rău… Doar că îi semeni atât de mult. Şi ea era convinsă că poate să le aibă pe toate: şi iubire, şi căsnicie, şi bani, toate deodată. Dar când încerci să pătrunzi în lumea bună, lucrurile nu sunt aşa de simple şi poţi să pierzi totul într-o clipită. A fost izgonită şi n-am mai văzut-o niciodată.

În cameră se aşternu tăcerea. N-o mai văzuseră niciodată pe mătuşa Dorothy pierzându-şi cumpătul.

— Diferenţa e că eu n-o să mă îndrăgostesc de nimeni, spuse Kitty.

— Nu ştiu dacă asta ajută la ceva, zise mătuşa Dorothy, ridicându-şi mâinile într-un gest de frustrare. E un plan cât se poate de nesăbuit. Nu ştim cum ar trebui să ne purtăm la un astfel de eveniment, niciuna dintre noi nu are nici cea mai vagă idee.

— Eu credeam c-o să ştii tu, mărturisi Kitty. Ai mai socializat cu domni.

— Nu în prezenţa *nevestelor,* sublinie mătuşa Dorothy. Ar fi la fel de nou pentru mine ca şi pentru voi. Evenimentele astea sunt guvernate de tot felul de reguli despre care nu ştim nimic. Şi te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă mă recunoaşte vreunul dintre domnii de acolo?

— Au trecut totuşi douăzeci ani, îi atrase atenţia Kitty, cu îndoială în glas.

— Douăzeci de ani despre care ştiu din surse de încredere că au fost foarte blânzi cu mine, îi spuse mătuşa Dorothy cu asprime. Noroc că sunt brunetă acum, şi nu roşcată. Nu degeaba îi evit pe oamenii ăştia, Kitty. Cât despre tine, eşti leit maică-ta! Ai face bine să-i scrii lui Lady Radcliffe şi s-o anunţi că nu putem participa.

— Şi să mă dau bătută? ripostă Kitty, ridicându-şi

sfidătoare bărbia. Nu, o să aflu tot ce trebuie să ştim. Mergem la serată şi cu asta, basta!

Kitty se ţinu de cuvânt şi, în după-amiaza aceea, porni curajoasă într-o expediţie de culegere de informaţii. Se duse, cu Cecily pe urmele ei, la bibliotecă, pentru că sora ei îi vorbise adesea despre cărţile de bune maniere pe care le primeau la pension şi din care învăţau despre graţiile feminine. Însă o aştepta o dezamăgire. Spre regretul ei, nici măcar cele mai didactice dintre aceste volume nu conţineau decât instrucţiuni sumare şi inutile. Cum s-o ajute pe ea la serată sfaturi prosteşti ca „păzeşte adevărul cu sfinţenie” sau „fii demnă, dar fără mândrie”? Plecară de acolo cu mâna goală, iar Kitty evită în seara aceea privirea mătuşii Dorothy.

Niciuna dintre ele nu mai deschise subiectul şi se duseră la culcare devreme, deşi Kitty nu dormi. De când venise în Londra, se obişnuise cu zumzetul aproape neîntrerupt al oraşului, dar încă nu se împăca bine cu zgomotul care pătrundea prin ferestre chiar şi noaptea, pe întuneric. Acasă, la Netley, când ea şi Beatrice nu puteau dormi, îşi şopteau confidenţe sub aşternut, împărtăşindu-şi secretele şi temerile până când îşi aparţineau mai mult una alteia. Şi, cu toate că erau şi secrete pe care Kitty nu i le spusese lui Beatrice – dimensiunea reală a datoriilor pe care le aveau şi povestea relaţiei dintre părinţii lor înainte de căsătorie fuseseră poveri pe care le dusese singură –, se obişnuise să se poată sprijini pe Beatrice în momentele de cumpănă. Mai ales în anii de după moartea mamei lor, când Kitty se simţise cumplit de singură, iar să o aibă pe Beatrice alături fusese cea mai mare alinare la care ar fi putut să spere.

Acum însă, nu o mai avea.

— Cecy? şopti Kitty pe întuneric, dar un sforăit încet îi dădu de ştire că Cecy dormea deja buştean.

Lui Kitty îi părea rău că nu vorbise cu tatăl ei despre eticheta lumii bune cât încă era în viaţă. Avusese atâtea prilejuri, dar de unde să fi ştiut ea pe atunci cât de preţioase aveau să devină aceste cunoştinţe? Pentru Kitty,

unul dintre cele mai rele lucruri pe care le adusese moartea părinţilor ei nu venise în primele zile de doliu oricât de tulburătoare şi de dureroase fuseseră ele. Venise mai târziu: se confrunta cu el în fiecare zi, de fiecare dată când avea o întrebare să le pună – o nedumerire pe care o avusese în mod vag dintotdeauna, dar căreia nu se gândise niciodată să-i dea glas, ceva nebunesc sau important – şi îşi dădea seama, o clipă mai târziu, că, desigur, nu mai erau alături de ea ca să poată să-i întrebe. Acum mai mult ca oricând, Kitty ar fi dat aproape orice să poată să-i pună unuia dintre ei întrebările care i se învârteau prin minte. Ar fi vrut să-l întrebe pe tatăl ei despre înalta societate – da, asta era una dintre ele –, dar şi dacă era pe calea cea bună. Trebuia s-o asculte pe mătuşa Dorothy sau să aibă încredere în propriile instincte? Aveau să iasă cu bine din situaţia în care se găseau? Doamne, ce n-ar da să i se mai spună o dată că totul o să fie bine, să mai simtă pentru o ultimă oară o mângâiere plină de consolare pe frunte.

Cecily sughiţă în întuneric, iar Kitty scutură din cap ca să şi-l limpezească. Ce-i trebuia ei de fapt era să discute cu cineva care cunoştea lumea asta ca pe propriul buzunar, care să ştie toate regulile şi ritualurile pe care ea nu le-ar fi putut sesiza. Cineva care să ştie exact cum îi identifică membrii acestei societăţi închise pe intruşi şi, mai ales, cineva cu care să poată vorbi sincer, fără să se teamă de ceea ce ar spune această ignoranţă despre ea. De-abia când cerul deveni, din purpuriu, negru ca cerneala recunoscu în sinea ei că era o singură persoană cu care putea să vorbească.

*

Majordomul Lordului Radcliffe, Beaverton, fu surprins să deschidă uşa de la intrare a casei lui Radcliffe din oraş, din St James’s Place, la ora zece a doua zi dimineaţă, şi să dea cu ochii de domnişoara Talbot şi de servitoare, uitându-se nerăbdătoare la el de pe ultima treaptă. Reacţia firească într-o împrejurare aşa de neobişnuită era, cu siguranţă, de

a le informa pe domnişoare că stăpânul său nu primeşte vizitatori şi să le spună să plece. Numai că în loc de asta, fără să-şi dea nici el seama prea bine cum s-a întâmplat, Beaverton se pomeni conducându-le pe domnişoare în bibliotecă şi urcând scările ca să-l anunţe pe Lordul Radcliffe de sosirea lor.

— Domnişoara Talbot? întrebă mirat Radcliffe din capătul dormitorului său cufundat în întuneric. Aici? *Acum?* Ce naiba…?

Se smulse cu greu din aşternuturi şi coborî în bibliotecă în nici cincisprezece minute, cu o înfăţişare ceva mai neîngrijită decât obişnuia să aibă în faţa musafirilor. Rămase în prag, uitându-se nedumerit la domnişoara Talbot. Oricât de inexplicabil era, ea se afla, într-adevăr, acolo.

— Domnişoară Talbot, zise el într-un târziu, fără nicio plecăciune.

Văzând că nu mai spune nimic, domnişoara Talbot trase concluzia că, deşi Radcliffe se dăduse jos din pat, nu-şi adusese şi manierele cu el.

— Să luăm poate o gustare? propuse ea, bănuind că Radcliffe avea nevoie de puţin ajutor.

El strânse din buze, dar îl trimise pe majordom după ceai şi gustări şi o invită pe domnişoara Talbot să ia loc.

— Nu mă aşteptam la vizita dumneavoastră, domnişoară Talbot, zise el, încercând să-şi revină din stupoare. Şi încă la o oră la care nu m-aş aştepta să primesc nicio vizită, nici măcar una aşteptată.

Kitty se uită la el mirată.

— Dar e deja trecut de zece! protestă ea. Nu vă treziserăţi?

— Să lăsăm asta, zise el cu multă stăpânire. De ce aţi venit? Nu văd ce-am mai avea de discutat, din moment ce cu siguranţă aţi primit ieri invitaţia din partea mamei. Asta dacă nu cumva vreţi să anulaţi înţelegerea noastră…?

— Nu, nici vorbă, spuse ea, alungând sugestia cu un gest al mâinii. Am de gând să-mi ţin cuvântul. Nu aveţi niciun motiv de îngrijorare, Archie nu mai e în niciun

pericol. Dar aş vrea să vă pun nişte întrebări.

Radcliffe se uită scurt spre Sally, care stătea pe un scaun de lângă uşă, apoi privirea i se întoarse la Kitty. O întrebare din priviri. Domnişoara Talbot îi alungă temerile cu un nou gest al mâinii.

— A, Sally ştie toată povestea, nu vă faceţi griji. N-o să sufle o vorbă.

— Înţeleg. Să mă iertaţi, dar nu am aceeaşi încredere. Ar putea aştepta pe hol. Sau poate vă e teamă că aş putea avea intenţii necurate în privinţa dumneavoastră?

O spusese cu o urmă de ironie, care sugera că ideea era ridicolă; Kitty încercă să nu se simtă jignită. După ce uşa se închise în urma lui Sally, Radcliffe se arătă mai puţin arogant.

— Credeam că m-am achitat de partea mea de înţelegere, zise el imediat. Am avut grijă să fiţi invitată şi apoi am lăsat lucrurile în seama dumneavoastră.

— Doar nu v-aţi închipui că e chiar aşa de simplu, îi reproşă Kitty, uitând că şi ea crezuse la fel înainte să-i deschidă ochii mătuşa Dorothy.

— Să mă iertaţi, dar da, aşa mi-am închipuit.

— Sunt multe lucruri pe care trebuie să le aflu despre evenimentul lui Lady Radcliffe, multe lucruri care ar putea să meargă prost.

— Serios? zise el, gândindu-se cu jind la patul lui.

— Sigur. Mama dumneavoastră m-a catalogat drept o intrusă la doar câteva secunde după ce-am făcut cunoştinţă. Trebuie să am grijă să nu se mai întâmple.

— Şi primul dumneavoastră gând a fost să-mi cereţi mie ajutorul? spuse el cu îndoială. Numai ieri am încercat să ne şantajăm unul pe celălalt.

— Primul meu gând a fost să caut în bibliotecă, îl corectă ea. Dar puteam să citesc şi Biblia, că tot atât de puţine aş fi aflat ca din cărţile alea caraghioase de bune purtări. Şi oricum, nu e aşa de deplasat să vă întreb pe dumneavoastră. Bănuiesc că vreţi să am succes. Să nu uităm că avem o înţelegere.

— Una pe care regret tot mai mult că am făcut-o, cu

fiecare clipă care trece, zise Radcliffe, trecându-şi mâinile peste faţă, dorindu-şi să fi cerut cafea, nu ceai.

Kitty nu-l luă în seamă.

— Cine mai vine în seara asta?

— Contesa Montagu, fiul ei, Lordul Montagu, cele două fiice ale ei, începu el să-i înşire, fără să-şi ia mâinile de pe faţă. Lordul şi Lady Salisbury, domnul şi doamna Burrell, domnul şi doamna Sinclair, fiul lor, Gerald, domnul Holbrook şi căpitanul Hinsley, cu care aţi făcut deja cunoştinţă.

Kitty încuviinţă, ţinând minte numele ca să i le spună mătuşii Dorothy mai târziu.

— Când o să-i fiu prezentată lui Lady Montagu, cât de adâncă să fac reverenţa?

Radcliffe se holbă la ea în tăcere câteva clipe.

— Potrivit de adâncă, răspunse el într-un târziu, sperând că asta era tot.

Kitty se ridică.

— Îmi arătaţi? întrebă ea.

— Să vă arăt?

— Da, puteţi, vă rog, să-mi arătaţi la ce nivel trebuie făcută reverenţa în faţa unei contese? Ştiu sigur că nu am făcut-o cum trebuie când am cunoscut-o pe mama dumneavoastră.

— Dar eu nu sunt femeie, ţinu el să sublinieze.

— Bănuiesc că le-aţi văzut de multe ori făcând reverenţe, totuşi, nu-i aşa? zise ea, dând din mână a nerăbdare.

Dacă n-ar fi fost o oră atât de matinală şi dacă ar fi fost cât de cât pregătit pentru vizita ei, poate că ar fi refuzat. Dar el era nepregătit şi era foarte devreme, aşa că, în faţa unor cereri aşa de insistente, i se păru mai simplu să se supună. Se ridică în picioare şi făcu o reverenţă cât de cât acceptabilă în faţa unei contese. Domnişoara Talbot îl urmări cu un ochi critic – era o reverenţă mult mai puţin adâncă decât ar fi crezut – şi apoi făcu şi ea la fel.

— E altfel pentru Lordul şi Lady Salisbury?

— Da, pentru că el e marchiz, iar ea e marchiză. Se

face aşa.

Făcu din nou o demonstraţie, apoi şi pentru soţii Sinclair şi Burrell, care nu aveau niciun titlu nobiliar.

Când fu încredinţată că le-a reţinut pe toate, domnişoara Talbot se aşeză la loc pe scaun.

— Şi ce o să se întâmple? întrebă ea mai departe. Ne aşezăm imediat la masă? Ce o să fie în meniu? Ar trebui să mă aşez undeva anume? Despre ce vorbiţi şi cum vă îmbrăcaţi?

Domnişoara Talbot reuşi să scoată de la el o adevărată comoară de informaţii înainte ca Radcliffe să se dezmeticească de-a binelea şi să înceapă să vocifereze împotriva prezenţei lui Kitty la el în casă. Aşa că, atunci când îi porunci „să plece de îndată şi să nu se mai întoarcă”, ea nu mai avea niciun motiv să nu se supună.

Radcliffe o conduse chiar el până la uşă – cu bănuiala sumbră că s-ar putea ca altfel să nu se dea dusă niciodată – şi îi ură scurt o zi bună, la care ea răspunse cu mult prea multă voie bună.

— Şi, oricât de puţin v-ar păsa, adăugă el cu severitate înainte să închidă uşa, în lumea bună e considerat foarte nepoliticos ca o femeie necăsătorită să vină acasă la un bărbat necăsătorit, cu sau fără servitoare.

Kitty îşi dădu teatral ochii peste cap.

— Doamne, ce uşor se scandalizează orăşenii! Să fie oare lipsa de aer curat?

Radcliffe trânti cu năduf uşa în urma ei, dar Kitty coborî veselă treptele împreună cu Sally. I se părea că aflase acum tot ce trebuia să ştie ca să facă o impresie extraordinară în societate. Se simţea pregătită să facă faţă la orice.

14

— Niciodată nu poţi să ştii sigur ce-ar trebui sa porţi la un astfel de eveniment. Tare sper ca Lady Montagu să nu

vină îmbrăcată foarte elegant, spuse Lady Radcliffe cu voioşie pe când stătea în salon, aşteptând sosirea oaspeţilor.

Radcliffe de-abia îşi reţinu un zâmbet. Era cât se poate de limpede că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult mamei sale decât ca Lady Montagu să facă un astfel de *faux pas.*

Când ceasul bătu ora şapte, începură să sosească oaspeţii şi, în timp ce făcea plecăciuni şi murmura cuvinte de întâmpinare, Radcliffe îşi dădu seama că aştepta cu teamă sosirea surorilor Talbot.

— Doamna Kendall, domnişoara Talbot şi domnişoara Cecily Talbot! anunţă Pattson, iar cele trei doamne intrară.

Aveau nişte ţinute încântătoare, după ultima modă: doamna Kendall purta o rochie violet stins, iar domnişoara Talbot şi domnişoara Cecily aveau aceleaşi rochii albe pe care le purtaseră şi când fuseseră în Vauxhall Gardens, dar cu şaluri din voal argintiu, ca să le facă să pară noi.

— Bună seara, domnişoară Talbot, spuse Radcliffe curtenitor în timp ce doamna Kendall era întâmpinată de mama lui, iar domnişoara Cecily, de Amelia.

Kitty îşi plecă uşor capul şi spuse în şoaptă:

— Mai aveţi regrete?

— O, nenumărate, o asigură el.

Kitty zâmbi.

— Aveţi vreun pretendent potrivit pentru mine în seara asta? se interesă ea ştrengăreşte.

— Foarte puţini, din păcate, dar cum dumneavoastră aţi considerat că evenimentul ăsta e esenţial în demersurile pe care le faceţi, mă tem că eroarea vă aparţine şi că nu am nicio vină.

— Dacă nu credeţi că vă puteţi ţine de cuvânt, trebuie doar să-mi spuneţi, zise ea, neputând rezista ispitei de a-l critica.

— Poate c-ar trebui să alcătuiesc o listă de domni suficient de bogaţi ca să vă fie pe plac şi totuşi atât de lipsiţi de caracter, încât să vă pot lăsa să vă dezlănţuiţi asupra lor fără să simt vreo remuşcare, răspunse el, plin de solicitudine.

Ea îi tăie vorba cu o privire dispreţuitoare.

— Ce frumos din partea dumneavoastră, îi zise şi se îndreptă spre Lady Radcliffe.

— Domnişoară Talbot, arătaţi minunat! Şi broşa – divină! Neapărat să-mi daţi numele bijutierului.

Întrebarea era pesemne doar retorică, pentru că Lady Radcliffe îi şopti imediat, pe un ton confidenţial:

— Lady Montagu aproape că întârzie, fierb de furie. E foarte nepoliticos. N-are niciun strop de respect faţă de mine, m-am lămurit.

— Onorabilul conte de Montagu, onorabila contesă Montagu, Lady Margaret Cavendish şi Lady Jane Cavendish, anunţă Pattson cu aplomb din prag.

— Dragii mei! strigă Lady Radcliffe cu voie bună, întâmpinându-i cu braţele deschise.

Ea şi Lady Montagu se salutară cu o căldură aproape caraghioasă.

— Vino, trebuie neapărat să-ţi fac cunoştinţă cu doamna Kendall şi nepoatele dumneaei, domnişoarele Talbot, noile noastre prietene. Lady Montagu îmi este o bună prietenă, iar acesta este fiul ei, Lordul Montagu. El şi Archie se au ca fraţii. Lady Montagu, domnişoara Talbot e cea care m-a ajutat cu atâta succes să scap de *malaise.*

Kitty şi Cecily făcură o reverenţă în faţa ei.

— Am auzit atâtea despre voi, spuse Lady Montagu cu un zâmbet pe buze, dar cântărindu-le din priviri.

Kitty trase aer adânc în piept, străduindu-se să-şi stăpânească emoţiile. Era vital să reuşească în seara aceea să intre în graţiile tuturor doamnelor de acolo. O fi fost Londra o lume a bărbaţilor, dar femeile acestea erau cele care deţineau cheile – ele făceau invitaţiile, răspândeau bârfele şi o puteau distruge sau ridica în slăvi dintr-o singură vorbă.

— Talbot? întrebă Lady Montagu. Sunteţi rude cu familia Talbot de la Paris?

Da, îşi zise Kitty în sinea ei, numai că n-ar fi vrut să facă cunoscut acest amănunt, ca nu cumva să facă cineva legătura cu scandalul căsătoriei părinţilor săi.

— Nu, minţi ea cu calm. Noi suntem din Dorsetshire.

— O, în cazul acesta bănuiesc că-i ştiţi deja pe soţii Salisbury.

— Încă nu am făcut cunoştinţă, recunoscu domnişoara Talbot.

— Înţeleg, spuse Lady Montagu, iar ochii îi fugiră o clipă peste umărul lui Kitty, ca şi cum şi-ar fi pierde imediat o parte din interes. Atunci, familia Digby? Ce moşie superbă au, nu-i aşa? Fetele mele şi-au petrecut acolo vara anul trecut.

— Nu am fost, zise Kitty, clătinând din cap. Deşi am auzit că e foarte frumoasă, într-adevăr.

Lady Montagu păru din nou dezamăgită şi se întoarse spre mătuşa Dorothy.

— Şi… doamna Kendall, nu-i aşa?

Chiar şi pentru urechile lui Kitty, numele de Kendall suna cam prea banal. Îi părea rău că nu se gândiseră la alt nume, dar acum era mult prea târziu. Mătuşa Dorothy se purtă exemplar, povestind o anecdotă despre felul în care făcuse cunoştinţă cu răposatul – şi fictivul – ei soţ, dar era clar că Lady Montagu nici n-o ascultă. Odată ce descoperi cât de lipsite de relaţii erau, Lady Montagu începu să le considere inutile şi ardea de nerăbdare să treacă la un alt grup, de unde putea culege mai multe roade.

Spre dezamăgirea lui Kitty, după acelaşi tipar decurseră toate prezentările din acea seară: părea că toţi oaspeţii simţeau aceeaşi nevoie de a le plasa pe domnişoarele Talbot şi pe doamna Kendall în mediul lor social şi erau destul de contrariaţi să constate că nu pot. Surorile Talbot arătau şi se purtau ca nişte domnişoare educate şi de familie bună, şi totuşi nu cunoşteau pe nimeni dintre cei pe care ar fi trebuit să-i cunoască. Cum devenea tot mai clar că nu cunoşteau nici măcar o singură familie din elita socială a West Country, aroganţa musafirilor faţă de ele începu să crească. Era o lume mai mică decât bănuise Kitty şi nu puteai fi acceptat în ea decât după ce ţi se stabilea locul. Singurul noroc de care avură parte fu că oaspeţii erau aşa de interesaţi de prezenţa

Lordului Radcliffe încât nu stătură să-i pună prea multe întrebări. Radcliffe era o figura plină de farmec în ochii lor – avea avere, titlu şi era burlac, dar la toate astea se adăuga faptul că numai rareori era văzut în cercurile înalte de când se întorsese de pe continent. Fusese ataşat pe lângă Wellington şi apoi luptase la Waterloo, deşi rolul lui ar fi trebuit să fie doar diplomatic – nu era genul de postură în care te-ai fi aşteptat să găseşti un întâi născut, iar înalta societate, care ţinea la *ierarhii* cu nespus de multă înverşunare, era cu atât mai atrasă de această poveste.

Când Radcliffe deschidea gura să spună ceva, întreaga încăpere îşi domolea zumzetul, ca şi cum ar fi sperat să-l audă povestind fapte de vitejie din război. El însă nu făcu asta, iar Kitty fu uşurată când Lady Radcliffe anunţă că masa e gata. Contesa nu o aşezase pe Kitty lângă domnul de Lacy, lucru pentru care Kitty era recunoscătoare – dată fiind recenta ei promisiune de a-l lăsa în pace pe Archie, îi evitase privirea toată seara. La stânga ei era domnul Sinclair, iar la dreapta, căpitanul Hinsley.

Când luară loc la masă, Hinsley îi făcu cu ochiul, la care ea îi răspunse cu o privire ca de gheaţă, fiindcă nu-l iertase pentru piedicile pe care i le pusese pe când încerca să pună mâna pe domnul de Lacy. Sosi primul fel de mâncare şi, în ciuda emoţiilor, Kitty îşi îngădui o clipă de răgaz ca să se minuneze de bucatele pe care i le ofereau domnul Hinsley şi domnul Sinclair. Fie şi numai cantitatea era impresionantă: patru castroane mari cu supă de anghinare ocupau cele patru colţuri ale mesei, iar între ele erau farfurii cu calcan în sos de unt, file de viţel şi cel puţin încă douăzeci de feluri de mâncare, toate cu sosuri pe care Kitty nici măcar nu le cunoştea. Nici nu se compara cu mâncarea de legume şi momiţele cu untură care fuseseră ultima lor masă înainte de plecarea din Netley.

Radcliffe îi spusese că o doamnă trebuie să i se adreseze mai întâi domnului din stânga, aşa că se întoarse spre domnul Sinclair, zâmbindu-i şovăielnic şi sperând să se dovedească un partener de conversaţie mai agreabil decât

nevastă-sa, care nu putea cu niciun chip să înţeleagă cum de Kitty nu cunoştea familia Beaufort şi pur şi simplu nu voia să abandoneze subiectul. Din păcate însă, deşi domnul Sinclair era un om afabil, nu era chiar atât de afabil încât s-o scutească pe Kitty de întrebările obişnuite.

— Din Biddington? Ah, dar cunosc bine zona! Spuse el. Sigur ştii de Ducky, nu-i aşa?

Ducky? Oare auzise bine? Aşa păruse să zică: Ducky. Se uită la el, fără să înţeleagă. Ce era Ducky? Un loc? O raţă[15] adevărată, care, dintr-un motiv sau altul devenise faimoasă în cercurile astea? Începură să-i transpire palmele şi se întrebă care ar fi cel mai prudent răspuns. Între timp, domnul Sinclair părea tot mai nedumerit de tăcerea ei.

— Lordul Mallard, explică el într-un târziu, când devenise clar că domnişoara Talbot nu avea să spună nimic.

— O, murmură ea.

Era o poreclă, deci.

— Nu, din păcate, nu.

Domnul Sinclair se încruntă.

— Nu se poate, insistă el. Are o cabană de vânătoare în zonă, sunt sigur.

Kitty nu mai suporta. Se hotărî să-şi asume un risc. Nu era de-ajuns să încerce să scape de întrebări fără nicio explicaţie; ca să încheie seara cu bine, trebuia să şi arate de ce nu-i cunoştea pe oamenii aceştia.

— Drept să spun, începu ea, renunţând la orice prudenţă, nu ştiu pe nimeni în Londra în afară de mătuşa mea şi de familia de Lacy. Vedeţi dumneavoastră, tata ne-a ţinut departe de lumea bună. Îi era teamă că am putea s-o apucăm pe căi greşite, aşa că n-am ieşit niciodată din orăşelul nostru.

— Serios? făcu domnul Sinclair, părând intrigat. Un om excentric, deci.

— Într-adevăr. Vă mărturisesc că eu şi sora mea ştim foarte puţin despre lume, aşa că vă rog să-mi iertaţi sfiiciunea, pur şi simplu mi-e teamă să nu spun ce nu

---

15 În engleză, *ducky* înseamnă „răţuşcă” (n. tr.).

trebuie!

— Atunci sunteţi cele mai neexperimentate fete din toată Londra, decretă domnul Sinclair.

O studie o clipă pe domnişoara Talbot pe sub sprâncenele lui stufoase, după care se hotărî să considere acest amănunt încântător.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji, o asigură el, arătându-i încăperea. Sunteţi în mijlocul celei mai prietenoase adunări din oraş! Fiţi încredinţată c-o să avem grijă de dumneavoastră.

Faptul că tocmai se prezentase drept un om de încredere nu-l împiedică pe domnul Sinclair – odată ce primul fel de mâncare fu luat de pe masă şi se întoarseră şi el, şi Kitty spre celălalt vecin de masă – să-i transmită şi doamnei Salisbury vestea despre creşterea neobişnuită de care avuseseră parte domnişoarele Talbot, iar doamna Salisbury o comunică şi ea mai departe cu prima ocazie. Informaţia fu primită cu murmure de interes şi, până la sfârşitul celui de-al doilea fel (încă şi mai îmbelşugat decât primul, cu gâscă, homar şi bibilică, printre altele), surorile Talbot erau privite cu multă curiozitate.

Aroganţa începu să se estompeze. *Oaspeţii* începură să se întrebe dacă nu cumva Lady Radcliffe dăduse de fapt dovadă de foarte mult discernământ invitându-le pe aceste tinere atât de încântătoare în stranietatea lor. Uitându-se pentru o clipă de cealaltă parte a mesei, Kitty prinse privirea mătuşii Dorothy şi îşi zâmbiră discret una alteia, uşurate. Când se uită şi la Cecily, Kitty fu plăcut surprinsă s-o vadă în vervă. Părea să-i ţină tânărului Lord Montagu o prelegere despre filosofia safică, ceea ce o făcea să tremure de plăcere – aşa cum se întâmplă de obicei când ţi se dă ocazia să vorbeşti pe larg despre propriul intelect. În sinea ei, Kitty îi mulţumi tânărului pentru bunele sale maniere, fiindcă rămânea atent la ce spunea Cecily, deşi cu siguranţă se plictisea de moarte.

Înalta societate nu era chiar aşa de diferită de oamenii obişnuiţi, iar Kitty nu se mai simţea asaltată. Pe de o parte, vorbeau nazal şi făceau din politeţe un adevărat

ritual, iar jargonul lor era de-a dreptul incomprehensibil – toate discuţiile lor erau despre Eton, guvernante, Londra, porecle de lorzi pe care ar fi trebuit să le cunoşti, dar pe care ai voie să le foloseşti numai în cazul în care cunoşti şi persoanele care le poartă. Dar, pe de altă parte, mâncau ca toată lumea şi se dădeau în vânt după bârfe, deşi îşi mascau indiscreţia sub pretextul îngrijorării sau al simpatiei, ca s-o facă să pară mai politicoasă.

— Ce veşti îngrozitoare despre tânărul Egerton, nu-i aşa? spuse doamna Burrell cu glas scăzut, dar în aşa fel încât o auzi toată lumea de la masă.

— Ce-a păţit? întrebă doamna Sinclair cu îngrijorare pe chip, dar cu ochii sticlindu-i de curiozitate.

— A pierdut ditamai averea la cărţi. Bietul de el, toţi ai lui sunt foc şi pară, răspunse Lady Montagu, clătinând cu tristeţe din cap. Au trebuit să vândă o sută de acri ca să acopere datoria.

— Şi când te gândeşti ce familie aleasă! comentă Lady Radcliffe, pe care vestea o indispusese. A fost la Waterloo, nu-i aşa, Radcliffe?

Nici nu rosti bine întrebarea, că imediat îşi dori să-şi ia cuvintele înapoi. La masă se aşternu tăcerea şi toate privirile se îndreptară spre Lordul Radcliffe, care, în chip de răspuns, se mulţumi să murmure ceva nedesluşit. Când fu clar că nu avea de gând să le facă pe plac cu o poveste, Lady Salisbury îşi luă inima-n dinţi şi zise peste masă:

— Bunul meu Lord Radcliffe, trebuie neapărat să ne ziceţi cum a fost la Waterloo. Ardem de nerăbdare să ne povestiţi.

— Radcliffe a obosit să tot vorbească despre război, interveni iute mama lui.

— O, sunt sigură că poate să ne facă pe plac, insistă Lady Salisbury. Nu-i aşa, Radcliffe? Dacă te rugăm frumos?

— Ce-aţi vrea să ştiţi, doamna mea? întrebă Radcliffe cu răceală.

— Cum a fost? zise ea, aplecându-se peste masă cu nerăbdare.

— Cumplit, spuse el, plimbându-şi vinul prin pahar.

Vorbea firesc, dar domnişoarei Talbot i se păru că simte în glasul lui un avertisment – şi, după crisparea de pe chipul lui Lady Radcliffe şi de pe cel al căpitanului Hinsley, părea că şi ei îl simţeau –, dar Lady Salisbury nu se lăsă descurajată.

— Ce privelişte trebuie să fi fost! spuse ea, extaziindu-se. Toate regimentele aliniate, caii, uniformele roşii…

— Moartea? sugeră Radcliffe, zâmbind amar. Fiindcă mărturisesc că de asta-mi aduc eu aminte cel mai bine din ziua aceea, nu de uniformele roşii.

Lady Radcliffe se ridică imediat de pe scaun.

— Ce ziceţi, doamnelor, ne retragem pentru ceai? propuse ea cu voioşie, iar Kitty îşi abandonă budinca din farfurie nu fără o urmă de tristeţe.

Bunăvoinţa care le fu arătată domnişoarelor Talbot şi doamnei Kendall la ceai nu mai semăna deloc cu reţinerea glacială de mai devreme. Singura care nu se lăsase impresionată de explicaţia cu tatăl foarte protector era doamna Burrell. În schimb, Lady Montagu şi doamna Sinclair – mereu în pas cu tendinţele noi – decretaseră că surorile Talbot sunt „cele mai bine-crescute domnişoare” pe care le cunoscuseră vreodată. La rândul ei, Kitty şi-a intrat şi mai adânc în rol, cerându-le doamnelor sfaturi despre cum să se poarte în societatea londoneză. Obişnuite ca domnişoarele să încerce să pară stăpâne pe graţiile lumeşti în prezenţa lor, le măgulea francheţea cu care Kitty le recunoştea înalta poziţie socială. Până li se alăturară şi domnii, lui Kitty i se promiseseră deja invitaţii la trei baluri, toate în luna următoare.

— Cred că putem să considerăm că am avut succes, nu-i aşa? îi şopti Kitty mătuşii Dorothy în trăsura care le ducea acasă.

— Da, spuse mătuşa Dorothy, gânditoare. Da, în ciuda tuturor probabilităţilor, cred că da.

Se întoarse spre nepoata ei, iar Kitty se întrebă dacă se pregătea să-i ţină o nouă prelegere despre cât de riscantă şi de nepotrivită era strategia ei. Însă mătuşa ei o

surprinse din nou.

— Încă sunt de părere că eşti foarte nesăbuită, o avertiză ea. Iar încăpăţânarea ta mi se pare obositoare. Dar trebuie să recunosc că seara asta a fost destul de… palpitantă, mărturisi ea şi, după o clipă de tăcere, adăugă: Ce vreau să spun e că m-ai convins, draga mea. O să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să te ajut.

— Acum cu cine mai vrei să te căsătoreşti? se bagă Cecily în vorbă, destul de nedumerită. Cu Lordul Montagu cumva? Tânărul interesant care stătea lângă mine la masă?

Kitty îşi dădu ochii peste cap.

— Cecily, nu sunt atât de absurdă încât să încerc să pun mâna pe un domn cu titlu nobiliar, cu atât mai puţin pe unul dintr-o familie aşa de puternică. Ai şi tu măcar atâta încredere în mine.

— A, bine atunci, spuse Cecily în doi peri, iar atenţia îi fugi din nou în altă parte.

Mulţumită să lase restul călătoriei să treacă în tăcere, Kitty închise ochii şi-şi sprijini capul pe banchetă.

*

În cealaltă parte a oraşului, Radcliffe se ducea pe jos acasă – St James’s Place fiind foarte aproape de Grosvenor Square –, la fel de uşurat pe cât era şi Kitty. Domnişoara Talbot se achitase magistral de partea ei de înţelegere, iar lui mai că-i era ruşine de cât de uşor căzuseră în plasă cei din cercul lui.

Aproape îi era ruşine pentru ei, dar nu chiar. După cât îl sâcâise Lady Salisbury în legătură cu Waterloo, nu-l mai deranja deloc să-i lase pe toţi în plata Domnului. De altfel, în curând avea să scape cu totul de rolul pe care-l avea de jucat în planul domnişoarei Talbot. Mai trebuia să rămână în oraş doar cât să-i acorde dansul promis, dar, în afară de asta, nu mai era nevoie de implicarea lui şi nici de prezenţa lui în Londra. După seara aceea, nu mai avea nicio îndoială că grijile pe care şi le făcuse din cauza domnişoarei Talbot luaseră într-adevăr sfârşit.

15

Vizita domnişoarei Talbot la casa lui Radcliffe în dimineaţa următoare nu a fost tocmai spontană. În acea noapte, Kitty a găsit din nou somnul evaziv, petrecând în schimb orele în îndoială şi deliberare. Erau o mie de lucruri pe care nu le ştia despre înalta societate – chiar credea că o noapte de succes însemna că se putea simţi în largul ei? Ea a căzut într-un somn tulbure chiar înainte de zori şi, până când soarele a răsărit complet, lui Kitty i-a fost clar că o recunoaştere suplimentară era absolut necesară pentru a evita dezastrul.

Beaverton le observă cu consternare pe domnişoara Talbot şi Sally pe treapta din faţă, dar reacţia lui a fost cu mult eclipsată de cea a stăpânului său, care a fost îngrozit să afle că această groază avea să-l viziteze a doua oară.

— Acum ce? întrebă el, furişându-se jos, fără tragere de inimă, pentru a-l înfrunta pe diavol.

— Încă câteva întrebări, spuse Kitty, scoţându-şi caietul din reticul.

— Pot să încep?

— Doamne, îl auzi ea murmurând slab.

— La balul lui Lady Montagu, ce dansuri pot fi? întrebă ea, cu capul aplecat peste carte şi creionul pregătit.

— *Cotillon,* cadrilul, probabil, şi toate dansurile de societate obişnuite, spuse el resemnat. Şi vals, deşi ţi-aş recomanda să-l eviţi deocamdată, când încă nu ţi-ai consolidat reputaţia. Conservatorii îl consideră un dans cam rapid.

Kitty încuviinţă, luându-şi notiţe rapide.

— La balurile particulare se serveşte cina sau trebuie să mănânc dinainte? întrebă ea pe urmă.

— Se serveşte cina.

— Şi poţi să mănânci sau înalta societate prefera să considere că domnişoarele n-au nevoie de mâncare?

Radcliffe clipi contrariat.

— Poţi să mănânci, zise el. Deşi lumea de obicei ia masa acasă înainte de bal.

— La ce oră e politicos să ajungi? Invitaţia e pentru ora opt, dar asta înseamnă că trebuie să ajung chiar la opt sau puţin înainte?

Restul întrebărilor fură în acelaşi spirit – vizau tot felul de amănunte cărora Radcliffe nu se gândise niciodată să le dea vreo atenţie şi pe care spera din suflet să le poată da din nou uitării cât de curând. Se întrebă vag unde îi dispăruse voinţa de a se împotrivi. Parcă-l părăsise toată energia în faţa caietului aceluia şi nu-i mai rămânea decât să asiste cu disperare mută la acapararea dimineţii sale până atunci atât de tihnite. Fu uşurat când ea îşi închise caietul, dar chinul nu se terminase. Domnişoara Talbot scoase din poşetă un exemplar din *La Belle Assemblée* şi îl deschise la o pagină unde era desenată o rochie.

— Ne gândeam să purtăm ceva de felul ăsta. Ar fi potrivit?

— Aşa cred, zise el neajutorat.

— E ceva anume ce-ar trebui să evit să fac?

— Multe lucruri, spuse el, iar vocea i se auzi înăbuşit, pentru că-şi îngropase faţa în mâini.

— Îmi spuneţi şi mie unul? zise ea înţepător.

— Nu, i-o trânti el supărat.

Văzând că Radcliffe îşi pierduse răbdarea, Kitty se ridică să plece şi-i ură o dimineaţă frumoasă şi însorită, la care el nu-i răspunse nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ieşiţi pe uşa din spate! strigă Radcliffe în urma ei.

Dar era prea târziu. Domnişoara Talbot plecase deja.

Lui Radcliffe îi luă ceva timp să-şi recâştige echilibrul în ziua aceea. Din fericire, nu mai primi nicio vizită, dar răul fusese făcut. În loc să-şi petreacă ziua ocupându-se de corespondenţă şi trimiţând instrucţiuni la Radcliffe Hall privind întoarcerea sa iminentă, aşa cum avusese de gând, câteva ore bune nu făcu decât să se gândească indignat la insolenţa domnişoarei Talbot, la lipsa ei de obraz, la *tupeul*

pe care-l avusese. Mai că-şi dorea ca ea să vină înapoi, ca să poată s-o dea afară cum se cuvine. Când s-a dus la culcare, încă se mai temea întrucâtva că s-ar putea să se trezească a doua zi cu o nouă vizită din partea domnişoarei Talbot. Din fericire, asta nu se întâmplă. Din păcate însă, se trezi cu o vizită din partea fratelui său, Archie.

Archie era cam iritat că dura atât de mult să prindă un prilej de a discuta cu Radcliffe despre logodnă. Ultimele două încercări de a-l găsi la St James's Place fuseseră zadarnice, aşa că acum îl aborda pe fratele său cu multe zile mai târziu decât plănuise iniţial. Ce-i drept, nu avea nevoie cu adevărat de permisiunea lui Radcliffe, mai ales că mai avea doar câteva săptămâni până la majorat, dar asta nu conta pentru Archie. Radcliffe era capul familiei şi, aşa cum ar fi cerut binecuvântarea tatălui său, acum trebuia să o ceară pe a lui James. Aşa se cuvenea.

— Archie, cărui fapt datorez această plăcere? întrebă Radcliffe, cu toate că ştia prea bine ce-l adusese pe fratele său acolo.

Archie trase adânc aer în piept.

— Vreau să-ţi vorbesc într-o chestiune de cea mai mare importanţă.

Radcliffe de-abia se abţinu să nu ofteze.

— Da, Archie?

— Dacă-ţi aminteşti, ţi-am scris – înainte să te întorci în Londra – ca să-ţi cer permisiunea sau, mai bine zis, binecuvântarea să-i vorbesc deschis domnişoarei Talbot despre sentimentele mele pentru ea.

Trase din nou aer în piept.

— Nu m-am răzgândit. Şi aş vrea să discut cu tine…

Radcliffe ridică mâna să-l oprească, gândindu-se că n-ajuta la nimic dacă-l lăsa pe Archie să termine ce are de spus.

— Archie, înainte de asta, dă-mi voie să-ţi spun că nu cred că domnişoara Talbot este potrivită pentru tine.

Archie era năucit.

— De ce? întrebă el. Doar nu crezi balivernele alea pe care le îndruga mama despre ea într-o vreme, cum că ar

vrea să pună mâna pe averea mea?

— Nu, nu e vorba despre asta, minţi Radcliffe.

Se hotărî să schimbe tactica, pentru că orice injurie la adresa domnişoarei Talbot nu avea decât să-l facă pe Archie să-i ia apărarea, curajos şi pătimaş.

— Numai că nu-nţeleg care-i graba, Archie. N-o cunoşti pe domnişoara Talbot decât de câteva săptămâni. De ce nu v-aţi cultiva prietenia deocamdată?

Archie simţea că nu puteau să facă asta. Aşa zisese domnişoara Talbot, ştia sigur, doar că nu-şi mai aducea aminte exact de ce. Parcă ceva legat de o pară?

— Ei bine, mie mi se pare... Adică odată ce te-ai îndrăgostit, nu ai niciun temei să amâni.

Fu mândru de el pentru afirmaţia asta – făcuse o treabă foarte bună, chiar dacă trebuise să improvizeze.

Radcliffe nu era convins.

— Chiar şi aşa, eşti încă foarte tânăr. De-abia ai devenit bărbat. Mai e timp de căsătorie. Ar trebui să-ţi laşi timp să te mai îndrăgosteşti de vreo zece ori înainte să te hotărăşti să-ţi îndrepţi toată atenţia spre o domnişoară anume.

Îi vorbea afabil şi cu blândeţe, însă Archie se burzului imediat.

— Nu mai sunt un băieţandru, spuse el aprins.

Văzând că Radcliffe continuă să se uite la el cu înţelegerea amuzată a unui frate mai mare, se enervă şi mai tare.

— Ai şti şi tu asta, dacă te-ai fi sinchisit să petreci vreo clipă cu familia ta în ultimii ani!

La auzul acestor cuvinte, Radcliffe ridică imediat din sprâncene, iar fratele său regretă că vorbise pe negândite.

— Iartă-mă, n-am vrut, se bâlbâi el.

— Am fost la ţară cu afaceri, Archie, îi aminti Radcliffe cu răceală.

Archie lovi marginea covorului cu vârful pantofului.

— Înseamnă că ai avut multe afaceri, nu glumă, murmură el, nu fără amărăciune.

Poate pentru a douăsprezecea oară în săptămâna

aceea, Radcliffe o blestemă pe domnişoara Talbot din toată inima. Familia lui nu avea deloc astfel de probleme înainte să le bage ea în cap gândurile ei de viperă.

— Nu mă împotrivesc căsătoriei din principiu dragul meu, zise el, împreunându-şi rugător mâinile. Singura mea cerere e să aştepţi să vezi ce are Sezonul de oferit. Dacă peste câteva săptămâni încă eşti hotărât să te căsătoreşti cu domnişoara Talbot, iar ea îţi împărtăşeşte dorinţa, atunci hai să discutăm din nou atunci.

Îşi puse mâna pe umărul lui Archie, îl răsuci cu o mişcare dibace şi îl conduse cu blândeţe spre uşă.

— De parcă acum am discutat, se plânse Archie, târşâindu-şi picioarele.

— Dacă tot au venit în oraş Montagu şi Sinclair, ce-ar fi să luaţi caii şi să faceţi o excursie în afara Londrei, să vă distraţi puţin? îi sugeră Radcliffe, prefăcându-se că nu l-a auzit şi împingându-l discret peste prag. Ne vedem mâine la balul de la Montagu! îi zise el cu veselie, luându-şi la revedere, şi, cu toate că uşa nu s-a trântit în urma sa, lui Archie i se păru că nici mult n-a mai lipsit.

Se uita buimac la clanţa lustruită. Ce-l apucase pe James? E adevărat că fusese rezervat încă de când se întorsese de la Waterloo, dar când era în Devonshire, se arăta măcar interesat de viaţa lui Archie în scrisorile pe care le trimitea. În schimb, acum era cât se poate de evaziv. Când fratele său se întorsese în Londra, lui Archie i se păruse că începe un nou capitol din viaţa familiei sale, unul în care vor fi toţi iarăşi împreună, şi totuşi, chiar dacă acum se aflau în acelaşi oraş, James nu părea să vrea să aibă prea multe tangenţe cu ei.

Archie plecă în linişte, încercând să-şi alunge aceste gânduri negre. Trebuia să vorbească din nou cu Radcliffe cât de curând, ca să-l convingă că iubirea lui era trainică. Nu putea decât să spere ca domnişoara Talbot să nu se supere prea tare din cauza întârzierii. Deşi, îşi spuse el cu amărăciune, nici ea nu păruse prea dornică să vorbească cu el în ultima vreme: anulase plimbările lor împreună şi nu părea să o deranjeze deloc că nu se văd cu zilele. Era

limpede că făcea el ceva greşit, că-i scăpa ceva legat de felul în care trebuie procedat în astfel de situaţii şi, cum nu putea să-i ceară sfatul fratelui său mai mare, se hotărî să-i întrebe pe prietenii lui cei mai buni, care în sfârşit se întorseseră în Londra.

*

Ceva mai târziu, când Archie li se alătură la Cribb's Parlour, Gerry Sinclair, care participase la serata din Grosvenor Square, tocmai se plângea că domnişoara Cecily Talbot e „plicticoasă ca moartea".

— Mi-a împuiat capul cu ditamai monologul despre opera italiană, spuse el indignat, cu paharul în mână. O *întrebase* cineva? Asta vreau eu să ştiu. Dar amândouă erau extraordinar de frumoase, Archie.

— Dar ţi s-a părut că e îndrăgostită de mine? vru Archie să ştie.

— Ca să fiu sincer, Archie, nu părea să-ţi dea niciun pic de atenţie, îi spuse Gerry cu părere de rău. Eşti sigur c-ai auzit-o bine?

— Da, zise Archie, deşi cu îndoială în glas. Aş putea să jur că mi-a spus să vorbesc cu familia mea înainte să-i cer mâna. Şi n-ar fi spus asta dacă n-ar fi vrut să ne logodim, nu?

Gerry încuviinţă. Rupert, celălalt membru al grupului, nu părea să-i asculte. Tânărul Lord Montagu se considera un mare poet şi-şi petrecea zilele compunând versuri deprimante sau meditând la propriul talent artistic. Când Archie insistă să-i afle părerea, Rupert spuse sumbru că discuţia aceea ameninţa să polueze dispoziţia artistică în care se găsea.

— În plus, nu mă mir că domnişoara Cecily ţi s-a părut plicticoasă, Gerry, din moment ce intelectul ei îl depăşeşte cu mult pe al tău.

Aşa se face că discuţia o luă pe alt făgaş, iar când se lăsă seara erau aşa de plini de vervă, încât se aventurară în Soho, nimerind într-o speluncă ordinară în care se jucau

cărţi. Dar aici, după ce luă ceva de băut, Archie căzu pradă melancoliei. Se uită mohorât prin încăpere la specimenele acelea de bărbaţi, vădit superioare lui, şi căzându-i ochii pe un domn pe care-l recunoscu drept fermecătorul Lord Selbourne, îi spuse sumbru lui Gerry;

— Pun pariu că lui i-ar da atenţie domnişoara Talbot.

— O, eu m-aş feri de Selby, zise Gerry, aruncând o privire peste umărul lui Archie. Arată ca un nobil, încă-şi mai are titlul, dar am auzit că e un afemeiat de cea mai joasă speţă.

— Afemeiat, întări Rupert pe un ton grav.

— Nu vreau să spun decât că pare genul care ştie cum să ceară mâna unei femei în aşa fel încât să-l ia toată lumea în serios.

Se uitară cu toţii la Lordul Selbourne, care, simţindu-le privirea, îşi ridică ochii şi le arătă laconic un deget în loc de salut. Ei îşi întoarseră repede privirea, înroşindu-se la faţă.

— Vreau să fiu şi eu ca el, anunţă Archie cu îndrăzneală.

— N-are nici măcar o leţcaie şi e îngropat în datorii. E mai bine să fii tu însuţi, îl asigură Gerry cu toată convingerea.

După ce pierdură spectaculos la jocul de cărţi, o luară înapoi, pornind haihui prin Londra. În ciuda orei târzii, pe străzi încă mai vedeai câteva personaje, la fel de ameţite de băutură ca şi ei, aşa că nu bănuiră că s-ar putea să aibă probleme decât când nişte bărbaţi veniră după ei pe o străduţă lăturalnică, ce se îngusta în capătul celălalt. Câteva clipe mai târziu, în faţa lor mai apăru un grup de bărbaţi, tăindu-le calea. Archie se trase în spate, iar senzaţia clară că se află în pericol îi străbătu trupul, făcându-i greaţă.

— M-măi să fie, îl auzi pe Gerry bâlbâindu-se.

Până şi Rupert renunţase la obişnuita lui atitudine flegmatică şi intrase în panică. Gândindu-se că situaţia s-ar putea rezolva cu puţină politeţe, Archie făcu o plecăciune şi întrebă curtenitor:

— Cu ce vă putem ajuta, domnilor?

— Scoateţi banii, spuse calm unul dintre bărbaţi, şi n-o să vă facem niciun rău.

— Problema e că nu mai avem niciun ban, interveni Gerry. Am pierdut tot mărunţişul la cărţi.

— Iar de restul nu prea ne putem lipsi, întări Archie neliniştit.

— Ce păcat, spuse bărbatul, făcând un pas în faţă.

Archie văzu scânteierea unei lame de cuţit.

— Ce se întâmplă acolo? strigă cineva de pe stradă.

Un foc de pistol răsună în aer. Bărbaţii fugiră care încotro. Archie răsuflă uşurat, întorcându-se cu recunoştinţă spre salvatorul lor. Când omul se apropie de ei, Archie îl recunoscu, după culoarea roşu-aprins a vestei brodate, pe Lordul Selbourne.

— Mulţumesc, domnul meu! spuse el cu gratitudine. Multe mulţumiri.

— Pentru nimic, răspunse Lordul Selbourne, băgându-şi cu nonşalanţă pistolul înapoi în buzunar. Zona asta poate să fie foarte periculoasă. Tu eşti fratele lui Radcliffe, nu-i aşa? întrebă el retoric şi-i întinse mâna lui Archie, care se agăţă de ea ca de o ancoră de salvare. Mai bine plecaţi de aici, băieţi. Într-o noapte ca asta, nu ştii niciodată peste cine dai.

Îl urmară cuminţi pe Lordul Selbourne până pe străzile îngrijite din Grosvenor Square, unde îi lăsă cu un zâmbet şi o plecăciune. Tinerii se despărţiră visători fiecare dintre ei rescriind evenimente în minte ca să-şi dea un rol mai eroic. Nici măcar primirea isterică pe care i-o făcu maică-sa nu putu să-i strice lui Archie dispoziţia şi se urcă în pat cu un zâmbet pe chip. Acum domnişoara Talbot cu siguranţă avea să-i dea atenţie.

*

Netley Cottage, joi, 9 aprilie

Draga mea Kitty,

Ne-a bucurat mult ultima ta scrisoare, deşi a sosit abia ieri – serviciul poştal nu pare să se grăbească prea tare să livreze corespondenţa în regiunea asta. Trebuie să ne răsfeţi cu o descriere amănunţită a fiecărui bal – atât cât poate să încapă pe o foaie de hârtie –, pentru că ne-ar face mare plăcere să ne imaginăm cum a fost pentru tine şi Cecily să călcaţi în nişte locuri aşa de impresionante şi să vă petreceţi timpul în compania unor oameni aşa de importanţi.

Noi am avut câteva săptămâni de vreme blândă, deşi chiar ieri s-a pornit un vânt puternic, care a smuls peste noapte un număr mare de ţigle de pe acoperiş. Dacă vremea se menţine frumoasă, ar trebui să fim bine, dar dacă încep din nou ploile, iarăşi o să curgă apă prin acoperiş. Ce mă sfătuieşti să fac? Banii pe care ni i-ai lăsat ne ajung pentru cheltuielile săptămânale, dar nu ar putea să acopere costul reparaţiilor şi nu cred că putem să plătim şi pentru una, şi pentru alta.

Eu şi Jane ne-am întâlnit cu domnul Linfield în Biddington ieri. E căsătorit acum şi ne-a vorbit foarte de sus. Chiar şi aşa, asta nu scuză în nici un fel comportamentul lui Jane – a fost evident pentru toată lumea că a răsturnat intenţionat napii peste el. Desigur că am certat-o aspru pentru lipsa de politeţe, dar nu pot să neg că mi-a făcut plăcere să-l văd pe Linfield, acoperit de legume.

Ne e foarte dor de voi şi de-abia aşteptăm să vă întoarceţi.

Sora ta iubitoare,
Beatrice

16

Venise şi seara primului lor bal şi totul era pregătit. Kitty, Cecily şi mătuşa Dorothy alergaseră de colo-colo în

ultimele zile, de la modistă la croitoreasă şi la lecţiile de dans, iar acum erau cât se poate de pregătite. Învelite în mantii şi înghesuite într-o birjă, înaintau cu greu pe străzile Londrei spre casa Montagu din Berkeley Square.

Cum petrecuse deja aproape şase săptămâni în capitală, Kitty ar fi trebuit să se fi obişnuit de-acum cu splendoarea caselor de pe străzile cele mai bogate ale Londrei şi cu luxul cartierelor foarte elegante. Dar nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru priveliştea pe care o oferea Londra în timpul Sezonului, pentru felul în care arăta acest oraş grandios când cei mai bogaţi oameni din lume se adunau toţi la un loc şi se străduiau din răsputeri să se pună în valoare. Casa Montagu strălucea mai ceva ca luna de pe cer, ferestrele erau ca nişte felinare şi-şi trimiteau lumina aurie până în piaţă. Birja se opri în capătul străzii, neavând loc să treacă de atâtea trăsuri, iar Kitty se aplecă peste margine cât de mult putu ca să admire spectacolul cu ochii ei. Văzu un şir neîntrerupt de doamne în ţinute strălucitoare coborând cu grijă din trăsuri – care purtau toate însemnele complicate ale marilor case nobiliare – şi intrând în pas uşor în reşedinţa Montagu. Arătau ca nişte păuni sau ca nişte păsări rare din vreo ţară exotică, aduse la o mare expoziţie. „Ce lume, şi ce şansă pentru noi”, se gândi Kitty cu răsuflarea tăiată. Se întoarse spre Cecily, care se uita peste umărul ei, şi, pentru prima dată, împărtăşiră amândouă aceeaşi uimire, cu ochii cât cepele.

— Suntem gata, domnişoarelor? întrebă mătuşa Dorothy, apucându-şi poalele rochiei ca să fie gata să coboare, pentru că trăsurile din faţa lor se puseseră din nou în mişcare.

Când fu rândul lor să coboare, Kitty avu grijă să aibă aceeaşi graţie ca a celorlalte domnişoare de acolo, chiar dacă ea nu avea niciun valet care să vină sprinten s-o ajute. De acum încolo, avea să fie în văzul tuturor. Kitty apucă poalele rochiei – un strat de satin de culoarea fildeşului, acoperit cu un strat fin de mătase albă – şi porni încetişor cu sora şi mătuşa ei pe aleea de la intrare, până ajunseră în bârlogul ursului.

Trebuie să fi fost o mie de lumânări acolo, aprinse special pentru bal, îşi spuse Kitty, uitându-se în jur şi minunându-se. Când înainta şi îşi întoarse capul spre candelabrul de deasupra lor, îşi spuse că erau *cel puţin* o mie de lumânări. Răspândeau prin încăpere o lumină măgulitoare, care îi făcea pe toţi să pară încă şi mai frumoşi, şi se răsfrângea în bijuteriile de la urechi, încheieturi şi gât ca o mângâiere languroasă. Kitty se străduia să nu scoată nicio exclamaţie, dar nu-şi putea opri ochii să nu se rotească neputincioşi prin încăpere, neştiind unde să se oprească. Oriunde s-ar fi uitat, vedea semnele unei bogăţii cum nu mai văzuse în viaţa ei: bijuteriile, rochiile, lumânările, bucatele, valeţii îmbrăcaţi impecabil rotindu-se fără niciun efort, graţioşi ca nişte dansatori, pe când duceau tăvi cu pahare de şampanie.

Fură întâmpinate afabil de contesa Montagu, care îşi aminti numele lor şi le complimentă pentru ţinute. Kitty îi cercetă cu atenţie chipul, căutând semne de nesinceritate, dar nu văzu niciunul. Abia apoi putură să intre, în sfârşit, în sala de bal. Dansul încă nu începuse, iar oaspeţii se adunaseră în grupuleţe, vorbind şi râzând împreună. Kitty constată cu mulţumire că rochiile lor, deşi nu la fel de încărcate ca altele din jur, aveau croiala potrivită. Dar acest moment de uşurare nu ţinu mult, pentru că îşi dădu în curând seama că nimeni nu avea de gând să intre în vorbă cu ele până nu făcea altcineva acest pas. Nu o pregătise nimeni pentru asta. Kitty căuta cu disperare un chip familiar, dar nu vedea decât figurile aspre ale celor care le judecau şi care începură să-i danseze ameţitor prin faţa ochilor.

— Lady Radcliffe ne face cu mâna, îi spuse mătuşa Dorothy la ureche, ca s-o liniştească. Uite, acolo!

Kitty îi urmări privirea şi, într-adevăr, Lady Radcliffe îi zâmbea, făcându-i cu mâna. Începând din nou să respire normal, îşi conduse sora şi mătuşa într-acolo de parcă ar fi avut tot timpul din lume. „Fii cu ochii-n patru, cu urechile ciulite şi fă ce fac şi ei”, îşi spuse Kitty.

— Arătaţi minunat! le întâmpină Lady Radcliffe cu

voioşie.

Încercară să-i întoarcă complimentul, dar ea nici nu voi să audă.

— Sunt o epavă, insistă ea. De-abia am pus geană pe geană, am avut o noapte de pomină… A, doamnă Cheriton, ce mă bucur să vă văd! Aţi făcut cunoştinţă cu doamna Kendall?

În compania lui Lady Radcliffe, totul deveni deodată mult mai uşor. Familia de Lacy cunoştea o mulţime de oameni, iar Lady Radcliffe era generoasă cu prezentările. În doar câteva clipe, lui Kitty i se părea că schimbase zâmbete, reverenţe şi complimente cu jumătate din familiile din înalta societate. Câteva minute mai târziu, apăru şi domnul de Lacy, care fusese trimis să aducă ceva de băut pentru mama lui. Era încântat s-o vadă pe domnişoara Talbot şi ardea de nerăbdare să-i povestească aventura de cu o noapte în urmă. Ca să nu-i întrerupă conversaţia, se întoarse mai întâi, fără chef spre domnişoara Cecily.

— E cald în seara asta, nu-i aşa? zise el cu o veselie politicoasă. Vă vine să credeţi că suntem deja în aprilie?

— „Cu pas tăcut şi iute, / Nerăbdătoare trece ora peste an”[16], spuse Cecily cu gravitate.

— Că bine zici, răspunse domnul de Lacy cam nedumerit.

Nu-i plăcea când i se citau versuri. Îl stingherea foarte tare, pentru că nu ştia niciodată ce voiau de fapt *să spună* ceilalţi cu asta, mai ales dacă nu-şi amintea ce autor prăfuit scrisese versurile în cauză – şi de amintit nu-şi amintea niciodată. O lăsă pe Cecily în compania Lordului Montagu de îndată ce putu şi se duse imediat lângă Kitty.

Kitty se gândise că, dacă lasă pasiunea domnului de Lacy să se stingă de la sine, acesta ar fi cel mai blând şi mai simplu mod de a pune capăt scurtei lor poveşti de dragoste. Spera că, procedând astfel, avea să evite vreo conversaţie neplăcută care s-o oblige să se depărteze de

---

16 Versurile de început ale poemului „Autumn” de Samuel Johnson (n. tr.).

familia lui, de care încă depindea foarte mult. Însă nu se aştepta ca domnul de Lacy să fie încă aşa de nerăbdător să-i vorbească între patru ochi. De îndată ce se lăsă monopolizată de el, Archie se porni să-i înşire o poveste dezlânată despre aventurile lui de noaptea trecută, părând foarte încrezător că ea avea să aştepte finalul cu sufletul la gură. Ce-i drept, domnul de Lacy n-avea de unde să ştie, desigur, că ataşamentul ei era mult mai nestatornic acum, că domnişoara Talbot nu mai avea nicio motivaţie financiară care să-i mângâie orgoliul. Kitty dădea din cap, zâmbind politicos în timp ce se uita peste umărul lui, căutând oameni mai interesanţi.

— Şi, deodată, am fost atacaţi! De tâlhari la drumul mare! spuse el cu încântare. Aveau muschete şi… şi cuţite, şi erau hotărâţi să ne omoare sau cel puţin să ne ia toţi banii. Totul părea pierdut, dar, deodată… POC! S-a tras un foc!

— Domnul de acolo e cumva Beau Brummell? îl întrerupse domnişoara Talbot, neputându-se stăpâni.

Pe domnul de Lacy îl ului această îngrozitoare dovadă de nepăsare. După o clipă de tăcere, îi răspunse cu răceală:

— Nu aş putea să vă spun, domnişoară, dar sunt sigur că domnul Brummell e încă pe continent.

„Domnişoară”? Kitty se uită surprinsă la el şi-i văzu chipul împietrit de supărare.

— Vai, domnule de Lacy, vă rog să mă iertaţi, zise ea, chinuindu-se să-şi îndrepte toată atenţia asupra lui. Mi-a zburat mintea în altă parte, dar vă rog să continuaţi, vreau neapărat să aflu cum se termină povestea.

— V-a tulburat aşa de puţin faptul că eram ameninţat cu *moartea,* îi spuse el aprins şi vexat, încât mă gândesc serios să nu vă mai spun dacă am fost sau nu ucis.

În ciuda vehemenţei lui, Kitty reuşi să scoată de la el sfârşitul poveştii şi izbuti apoi să spună, cu toată sinceritatea:

— Sună foarte periculos, domnule de Lacy. I-aţi spus fratelui dumneavoastră?

— Ce să-mi spună?

Radcliffe apăruse în spatele ei şi arăta – trebuia s-o recunoască – foarte şic. Oricât ar fi pretins el că dispreţuia evenimentele mondene, juca foarte bine rolul lordului tânăr şi elegant.

— James, n-o să-ţi vină să crezi, începu domnul de Lacy, recâştigându-şi o parte din entuziasm, dar deveni dezamăgit şi de el, pentru că singura reacţie a fratelui său fu să ia o priză de tutun.

— Am auzit deja povestea de la mama. De două ori, atât în scris, cât şi faţă în faţă, aşa că n-am nevoie s-o aud şi a treia oară, zise el şi, pentru că Archie se dezumflase, adăugă cu ceva mai multă căldură: în orice caz, sunt uşurat să constat că n-am niciun motiv să cred că ai fost ucis.

— Ei, o ştii pe mama, face tămbălău din orice. N-a fost deloc aşa, îl asigură Archie.

— Mă bucur să aud asta. Ea era pornită să-ţi găsească un turn în care să te închidă până la sfârşitul zilelor.

— Serios? făcu Archie cu gura căscată. Ce idee ciudată!

— Nu-ţi face griji, îl linişti fratele său, i-am explicat că nu ai plete pentru aşa ceva.

Cumpănind o clipă vorbele astea, Archie îşi dădu seama că Radcliffe îl lua peste picior şi scoase un hohot de râs.

— Poate ar fi mai bine să iei o birjă data viitoare când te duci în Soho?

— Şi care ar mai fi distracţia? spuse Archie îngrozit. N-ar avea niciun farmec.

Kitty iarăşi nu mai urmărea conversaţia. Îi urmărea pe tinerii care o înconjuraseră pe sora ei şi încerca să ghicească ce avere au, aşa că nu fu atât de atentă la următoarele ei cuvinte pe cât ar fi fost în mod obişnuit.

— Atunci ar trebui să aveţi un pistol la dumneavoastră, spuse ea într-o doară.

Cel puţin domnul înalt trebuia să fie bogat, judecând după lanţul de la ceas!

Archie se bâlbâi uimit. Radcliffe priză tutun cu ceva mai multă forţă decât avusese de gând.

— N-am pistol, recunoscu Archie, după care se întoarse spre fratele lui şi întrebă: Ar trebui să am?

— Nu, răspunse el calm.

Dar domnişoara Talbot continuă:

— V-ar ajuta să ţineţi la distanţă astfel de indivizi pe viitor. Nu e greu să tragi cu pistolul dacă ai puţin antrenament. Mă scuzaţi, cred că mătuşa mea are nevoie de mine.

Se grăbi se plece, bucuroasă să scape de amândoi, iar ei se uitară lung după ea; pentru prima dată, îi lăsase pe amândoi fără grai.

17

Domnişoara Talbot nu se aştepta să-şi găsească un soţ într-o singură seară – oricât o fi fost ea de neexperimentată, nu era chiar aşa de naivă dar se bucura că atrăsese deja aşa de multă atenţie, ajutată fiind de nepreţuita legătură cu familia de Lacy.

Chiar dacă cei mai mulţi dintre bărbaţii cu care vorbise erau, desigur, motivaţi mai curând de curiozitate decât de vreo intenţie mai serioasă, se gândi că măcar unii dintre ei s-ar putea s-o viziteze a doua zi – şi le dădu de înţeles foarte clar că ar da curs unei astfel de atenţii. Odată ce reuşise să le facă tuturor o bună primă impresie, nu mai rămânea decât dansul.

Aşa cum se înţeleseseră, păstrase primul loc liber pentru Radcliffe, dar când celelalte perechi începură să se ia de mână, nu reuşi să-l zărească în mulţime. Dacă-i păstrase primul loc degeaba… ei bine, lui Radcliffe *nu* aveau să-i placă repercusiunile. Se uită în jur după silueta lui înaltă. Lumea se dădu puţin la o parte şi Kitty îl văzu îndreptându-se spre ea, cu o figură de parcă s-ar fi dus la eşafod. Radcliffe îi oferi mâna cu o plecăciune uşor ironică.

— Cred că v-am fost promis pentru acest dans, spuse el pe un ton curtenitor, dar inversând maliţios formula

uzuală.

Ea îşi puse cu graţie mâna într-a lui, regretând că nu putea să-i arunce lui Radcliffe cea mai urâtă privire de care se simţea în stare.

— Nu prea v-aţi grăbit, îi zise ea cu dulceaţă în glas, strângându-l cam tare de braţ.

— Asta pentru că sunt şantajat, explică el politicos conducând-o pe ringul de dans. Neliniştea pe care mi-o induce aşa o situaţie nu prea se împacă bine cu punctualitatea.

— Aţi fi avut şi mai multe motive de nelinişte dacă nu v-aţi fi ţinut de cuvânt, îi întoarse ea vorba cu seninătate.

— Pe cuvântul unui gentleman puteţi oricând să contaţi. Păcat că nu se poate spune acelaşi lucru şi despre cuvântul unei domnişoare.

Kitty se abţinu să-i dea replica, pentru că îşi dădu seama când îşi ocupară locurile – aveau să înceapă cu un contradans – că sute de ochi erau îndreptaţi asupra lor. Pentru prima dată în seara aceea, zâmbi cu sinceritate. Da, aranjamentul era foarte bun. Evazivul Lord Radcliffe, atât de rar văzut la evenimentele mondene în ultimii doi ani, dansând acum cu necunoscuta – şi fermecătoarea – domnişoară Talbot? Asta sigur o s-o înalţe în ochii tuturor.

— Păreţi foarte mulţumită de dumneavoastră, îi spuse Radcliffe lipsit de orice plăcere. Nu văd cum o să vă ajute faptul că dansaţi cu mine.

Începură să cânte viorile. El făcu o plecăciune, iar ea, o reverenţă.

— Sunteţi bărbat şi, în plus, ştiţi foarte puţine, îi spuse ea cu superioritate. Dansul ăsta e *totul.*

Se mişcară în tăcere câteva măsuri, paşii dansului făcându-i când să se apropie, când să se depărteze.

— V-aţi făcut o listă scurtă? se interesă el când fură din nou suficient de aproape cât să nu poată fi auziţi de alte perechi. De posibile victime?

— Dacă vă referiţi la *pretendenţi,* atunci nu prea. Am vorbit cu atâţia bărbaţi în seara asta, încât mi-e greu să-i ţin minte.

Din partea altcuiva, ar fi fost cea mai sfruntată laudă de sine, dar Kitty o zisese cu o uşoară mâhnire, care îi dădu de înţeles lui Radcliffe că pe ea chiar o neliniştea faptul că nu reuşea să reţină atâtea nume.

— În orice caz, îi am în vedere mai ales pe domnul Pemberton şi pe domnul Gray, continuă ea. Şi domnul Stanfield este, desigur, fermecător.

— Deci Lordul Hanbury nu prea v-a impresionat? Nici Lordul Arden? întrebă el, zâmbind din colţul gurii. V-am văzut discutând îndelung cu amândoi.

— Sunt realistă, îi spuse ea cu eleganţă.

Kitty se prinsese deja că Lordul Arden era cel mai mare afemeiat din Londra.

— Oricum, nu aş alege niciodată un lord.

Radcliffe păru destul de surprins.

— Un bărbat cu titlu are mult mai puţină libertate să-şi aleagă drumul în viaţă, explică ea. Nu ar fi o mişcare bună din partea mea.

— Pentru prima dată, sunt de acord cu dumneavoastră, zise Radcliffe. Un bărbat cu titlu ar considera că e de datoria lui să afle totul despre viitoarea lui soţie şi niciunul dintre cei pe care-i cunosc nu ar privi cu ochi buni un trecut ca al dumneavoastră.

Deşi se obişnuise de-acum cu insultele lui Radcliffe, cea de acum o duru. Trecutul ei… De parcă ea nu era, ca atâtea alte femei de acolo, fiica unui gentleman.

— Şi dumneavoastră, domnul meu? întrebă ea tăios când se luară din nou de mână. Sunt sigură că mama dumneavoastră are planuri mari pentru căsătoria dumneavoastră.

— Hmm, făcu el.

— Nu-i aşa? insistă ea.

— Dacă îşi face sau nu astfel de planuri are foarte puţină relevanţă în ceea ce priveşte viitoarele mele acţiuni şi încă şi mai puţină relevanţă pentru conversaţia noastră.

— Asta a fost o punere la punct? întrebă Kitty intrigată şi încântată de descoperire. Dacă da, atunci a fost foarte bună.

— În fine, zise el, hotărât să n-o ia în seamă, aveţi dreptate, în orice caz, să-l evitaţi pe Hanbury. Moşia familiei lui e împovărată de datorii. Nu m-ar mira dacă ar da faliment până la sfârşitul anului. Şi ştiu sigur că are de gând să se însoare cu o femeie cu avere.

— E o informaţie foarte utilă, spuse Kitty surprinsă. Mai sunt şi alţi lorzi aproape faliţi de care ar trebui să ştiu?

— Vreţi şi mai mult ajutor din partea mea? Mi-e teamă că alte sfaturi nu mai sunt dispus să vă dau.

— M-aş fi aşteptat să vreţi totuşi să mă ajutaţi cât de cât, se plânse ea mâhnită.

— Domnişoară Talbot, m-am achitat cu vârf şi îndesat de partea mea de înţelegere. Nu vreau deloc să fiu de ajutor.

Dansul se apropia de sfârşit. Şi – după aerul definitiv al cuvintelor şi tonului lui Radcliffe – s-ar fi zis că la fel şi relaţia lor.

— Sper că de acum vă descurcaţi şi singură, spuse el când se opri muzica, făcând o plecăciune.

— Da, răspunse ea. Da, cred că mă descurc.

*

Archie se plimba fără ţintă prin încăperi, luând îmbufnat din gustările din sala în care avea să se servească masa şi ignorând orice încercare de-a fi atras în vreo conversaţie. Nu înţelegea deloc de ce faptul că se luptase cu nişte bandiţi nu-i trezise mai mult interes respect domnişoarei Talbot şi nici de ce părea ea aşa hotărâtă să *nu* vorbească cu el. Era un comportament cu totul inacceptabil. Ce rost avea să ţi se întâmple lucruri palpitante, dacă ele nu păreau să conteze în ochii celor pe care îţi doreai cel mai mult să-i impresionezi? Şi fratele lui, care-l tratase ca pe un copil chiar în faţa ei!

Archie îşi mai îndesă în gură o felie de tartă de prune, ca să-şi mai ridice moralul, dar apoi se îmbufnă din nou. Cufundat în aceste gânduri negre, chiar când se pregătea să dea naibii întreaga petrecere, Archie fu cât pe ce să dea

peste un domn care tocmai ieşea din camera în care se jucau cărţi.

— O, Doamne, vă rog să mă iertaţi! exclamă el când domnul cu pricina îl prinse de braţ ca să-l împiedice să cadă.

— Nu-ţi cere scuze, dragul meu, zise tărăgănat omul. Nu mi se întâmplă în fiecare zi să-mi cadă cineva în braţe.

Dându-şi seama că era vorba de o glumă, Archie îşi ridică zâmbind privirea şi dădu cu ochii de chipul amuzat al Lordului Selbourne.

— Măi să fie! zise el încântat, în chip de salut.

— A, da, domnul de Lacy, spuse Lordul Selbourne zâmbind. Mă bucur să vă revăd.

Archie radia de fericirea de a fi fost recunoscut de un om pe care acum îl vedea ca pe un zeu.

— Vrei să mi te alături la un joc de cărţi? îl invită Selbourne, deşi mai devreme părea să vrea să părăsească încăperea.

Archie ezită. Începea muzica şi se gândea că maică-sa se aştepta probabil să ia şi el parte la dans. Se uită spre ringul de dans şi văzu că perechile se formau deja. Fir-ar să fie! Dacă n-ar fi pierdut atâta timp plângându-şi de milă, ar fi putut să-şi adune curajul şi s-o invite la dans pe domnişoara Talbot, ceea ce poate c-ar fi rezolvat totul. Se uită după ea, întrebându-se dacă încă mai avea timp s-o facă. O văzu pe sora ei, care era condusă pe ringul de dans de Montagu – i se cam aprinseseră călcâiele după ea, nu-i aşa? –, şi apoi şi pe domnişoara Talbot… dansând cu Radcliffe. Ce straniu! Credea că James n-o prea are la inimă.

— Domnule de Lacy? se auzi glasul Lordului Selbourne, aducându-l înapoi în prezent. Facem un joc?

— Da, sigur, încuviinţă Archie, fericit să aibă ceva care să-i distragă atenţia de la acest ultim mister.

Îl urmă pe Selbourne în anticamera slab luminată, unde luară loc la o masă, alăturându-li-se unor bărbaţi pe care Archie nu-i cunoştea şi care tocmai se pregăteau de un nou joc de whist.

— E un joc insipid, îi şopti Selbourne lui Archie, dar e cel mai bun din ce se joacă aici.

Archie fu de acord, tot în şoaptă, deşi lui nu i se părea deloc insipidă această întorsătură de situaţie. De-abia aştepta să-i spună lui Gerry. Avea să se facă galben de invidie, nu alta!

— Tu nu eşti putred de bogat, dragul meu? îl întrebă Selbourne provocator, uitându-se la Archie pe deasupra cărţilor sale.

Archie nu era obişnuit ca lumea să i-o spună aşa de deschis.

— Da, aşa s-ar zice, răspunse el şi apoi recunoscu: Sau cel puţin aşa o să fiu peste câteva săptămâni, după majorat.

Maică-sa îi spusese mereu cât de importantă e sinceritatea şi, chiar dacă Selbourne avea poate să-l respecte mai puţin ştiind că nu a împlinit încă douăzeci şi unu de ani, Archie se gândi că e mai bine să spună adevărul.

— În locul tău, eu m-aş distra mult mai mult, comentă Selbourne nepăsător. Asta ţi se pare ţie distracţie? adăugă el, arătând spre cameră în aşa fel încât gestul să surprindă întregul lui dezgust faţă de balul acela şi oamenii care veniseră.

— Presupun că nu, răspunse Archie. Sigur că nu. Ce înghesuială afurisită!

— Eu am venit doar din datorie, desigur, explică Selbourne apatic. Se pare că numai aşa pot să-mi găsesc o nevastă, iar maică-mea mă pisează întruna. Cică pentru numele familiei, poveşti din astea. Dar când *nu* sunt aici, adăugă el, aplecându-se confidenţial spre Archie, care făcu acelaşi lucru, sorbindu-i cuvintele, când nu sunt aici, ştiu foarte bine cum să mă distrez…

*

Carneţelul de bal[17] al lui Kitty fu plin toată seara. După ce-şi încheie dansul cu Radcliffe, primi o grămadă de invitaţii în doar câteva minute. Făcând piruete dintr-un capăt în altul al camerei în compania elitei londoneze, se simţea de parcă plutea – şi se simţea cu adevărat puternică: lumea i se oferea pe tavă, iar ea era singura suficient de curajoasă ca s-o înşface. Rămaseră la bal până la primele ore ale dimineţii, dansând toată noaptea în pantofii lor scânteietori, până când mătuşa Dorothy le făcu un semn scurt din mână că era timpul să plece. O culeseră pe Cecily din mers – smulgând-o din conversaţia în care-l prinsese din nou pe Lordul Montagu –, îşi luară la revedere de la gazdă şi ieşiră în aerul nopţii.

În birjă, Kitty se lăsă pe spătarul banchetei cu un oftat.

— Te-ai simţit bine, Cecy? se interesă ea, cum era firesc.

— Nu, minţi sora ei.

18

Ce schimbare putea să producă o singură seară! pupă balul lui Lady Montagu, calendarul social al surorilor Talbot deveni, dacă nu aglomerat până la refuz, atunci în orice caz ocupat în mod plăcut, fiindcă invitaţiile şi cărţile de vizită începură să aterizeze pe pragul lor la doar câteva ore de la întoarcerea acasă. Mai trebuiau să se pregătească pentru două baluri chiar săptămâna aceea. Iar la ele se adăugau nenumărate invitaţii la cină – de la mame, la cererea fiilor, bănui Kitty – şi teancuri întregi de cărţi de vizită de la tineri care puseseră ochii pe cele două surori. Entuziasmată, Kitty o anunţă şi pe Cecily la micul-dejun, dar biata fată îşi fărâmiţa fără vlagă felia de pâine prăjită din farfurie, fără să dea niciun semn de interes.

---

17 Se obişnuia la astfel de baluri ca tinerele fete să-şi noteze numele viitorilor posibili parteneri de dans (n. red.).

— Ar trebui să citesc Platon, murmură ea neconsolată în chip de răspuns. Sau să studiez lucrările marilor artişti… dar tu mă pui să te însoţesc întruna la petreceri stupide.

— Ai toată compasiunea mea, Cecily, spuse Kitty. Dar cum ai de gând să pui mâncare pe masă după o zi în care n-ai făcut decât să citeşti filosofie? Nu cred că filosofia face bani, deşi, pe de altă parte, e adevărat că nu prea o înţeleg.

Sally nici nu strânsese bine masa, că se şi întoarse să le anunţe că la uşă aştepta un domn care ceruse să fie primit.

— Spune-i să intre, zise imediat domnişoara Talbot, aşezându-se graţioasă pe canapea.

Trase aer în piept, promiţându-şi să-şi ţină mintea deschisă, să fie cu ochii în patru şi să nu uite să zâmbească nicio clipă. Primul care intră fu bietul domn Tavistock (trei mii pe an, după cum aflase mătuşa Dorothy de la o Lady Montagu încântător de indiscretă). El începu prin a o complimenta pe Kitty pentru ochii ei albaştri ca safirul. Dându-şi amândoi seama că ochii lui Kitty erau de fapt căprui, fură cuprinşi de o stânjeneală din care nu-şi mai reveniră. Pe urmă veni domnul Simmons (patru mii pe an), care, cu bărbia în piept, se încăpăţână să o contrazică pe Kitty în tot ce zicea, chiar şi în descrierea (de maximă acurateţe) pe care o făcu ea vremii din ziua aceea. Cel mai rău fu domnul Leonard, care ceru să o vadă pe Cecily şi deschise conversaţia cu un compliment aşa de onctuos, încât Kitty se miră că nu-i curge unsoare de pe buze.

— Nu e obositor să fiţi mereu cea mai frumoasă femeie din încăpere? şopti el mieros, făcând-o pe Cecily să se cutremure cu vădită repulsie.

Kitty îl dădu foarte repede afară, fără mustrări de conştiinţă; Cecily nu trebuia deranjată de astfel de bărbaţi şi toţi tinerii care veniră s-o vadă după domnul Leonard fură urmăriţi îndeaproape. Dintre propriii vizitatori, cel mai mult îi plăcu lui Kitty domnul Stanfield. Ştia că ar fi o greşeală foarte gravă să se îndrăgostească de vreun pretendent, dar îşi dădea deja seama ce uşor ar fi fost să cadă în capcana asta cu domnul Stanfield. Cum petrecuse mult timp vorbind

cu el în seara precedentă şi fusese impresionată de abilitatea lui de a conduce o conversaţie, se bucură să-l vadă apărând în salonul mătuşii Dorothy.

Lăsând la o parte vorbele măgulitoare cu care contemporanii lui îşi împopoţonau discursul, domnul Stanfield se mulţumi să-şi plece capul în tăcere când îi luă mâna lui Kitty şi, zâmbindu-i degajat, se uită îndelung în ochii ei. Arăta ca un gentleman londonez tipic, din cap până-n picioare – cu o cămaşă albă, imaculată, perfect apretată, o cravată legată elegant la gât şi pălăria din blană de castor în mână –, dar când zâmbea avea o frumuseţe ştrengărească, precum cea a unui hoţ de buzunare foarte carismatic.

— Povestiţi-mi despre Dorsetshire, spuse el, aşezându-se cu eleganţă lângă ea şi privind-o drept în ochi (lucru pe care se părea că-l făcea des). Am auzit că e minunat.

— Este, confirmă ea şi îi descrise cu plăcere locul în care crescuse.

El o ascultă şi-i puse întrebări (ceea ce Kitty ştia că n-ar fi trebuit să spună prea multe despre caracterul unui om, şi totuşi spunea, pentru că nu se mai găsise printre admiratorii ei nici măcar unul care să facă asta).

— Şi primiţi în Dorsetshire orăşeni ca mine? întrebă el, fixând-o din nou cu privirea. Sau ne respingeţi pe toţi ca pe nişe oameni teribil de inutili?

Kitty îşi dădu seama că flirta cu ea. Era foarte plăcut.

— Cred c-ar depinde de persoană, răspunse ea cu şiretenie. Mai aveţi şi alte aptitudini în afară de legatul cravatei şi jocurile de noroc?

El râse. Sally – care se cam săturase de munca în plus la care o obligau aceşti domni – veni încruntată să-l anunţe pe domnul Pemberton, iar domnul Stanfield îşi cedă locul cu părere de rău.

— O să vă văd la Almack's săptămâna asta? o întrebă el.

Kitty şovăi. Almack's Assembly Rooms era locul cel

mai exclusivist din toată Londra. Ştia că participase şi tatăl ei de câteva ori şi că el îi zicea – cum se pare că-i ziceau şi toţi ceilalţi membri ai înaltei societăţi – târgul căsătoriilor. Kitty ştia că sălile strălucitoare erau deschise în fiecare seară de miercuri, dar nu puteai participa decât cu invitaţie, iar ea încă nu reuşise să afle cum făceai să primeşti o invitaţie. Încă un lucru care ar fi fost altfel dacă familia domnului Talbot n-ar fi găsit de cuviinţă să-i repudieze pe părinţii ei fără drept de apel.

— Nu săptămâna asta, răspunse ea evaziv.

El încuviinţă, dar în ochi i se citea o oarecare ezitare, iar Kitty înjură în sinea ei. Absenţa invitaţiei cântărea împotriva ei. Fiind o necunoscută în lumea aceea, o invitaţie la Almack's i-ar fi asigurat pe admiratorii lui Kitty de bunul ei statut, iar lipsa unei invitaţii nu avea să treacă neobservată.

— Dar o să fiu la balul doamnei Sinclair, adăugă ea, iar domnul Stanfield îi luă mâna şi făcu o plecăciune.

— Atunci o să am grijă să fiu şi eu acolo, promise el cu un zâmbet.

Kitty îşi luă rămas-bun de la el, iar Stanfield plecă. Domnişoara Talbot se hotărî să-şi dea voie, măcar o dată, să se gândească cu plăcere la revederea lor.

*

Domnişoara Talbot nu se aşteptase să-l mai vadă pe Lordul Radcliffe până la sfârşitul Sezonului. De fapt, crezuse că n-o să mai dea ochii cu el toată viaţa. Aşa că fu surprinsă să-i zărească silueta înaltă plimbându-se fără scop undeva în fundul sălii de bal a familiei Sinclair. Ce noroc! Se duse imediat la el. Între timp o mai întrebaseră doi pretendenţi dacă o s-o găsească la Almack's miercurea viitoare, iar lui Kitty îi era clar acum că trebuia să afle mai multe despre cum se obţin invitaţiile. Radcliffe sigur avea să ştie.

Îl salută cu veselie, iar el îi răspunse fără niciun strop de entuziasm. Kitty nu se lăsă însă descurajată.

— Cine trimite invitaţiile pentru Almack's? întrebă ea.

Radcliffe îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum încerca să-şi adune răbdarea.

— Prinţesa Esterházy, contesa Lieven, doamna Burrell, Lady Castlereagh, Lady Jersey, Lady Sefton şi Lady Cowper, le înşiră el pe degete. Se întâlnesc în fiecare săptămână să hotărască cine să fie pe listă, dar nu cred că ai şanse prea mari.

— De ce? E ceva ce nu fac bine?

— Cred... spuse el încet, scoţându-şi tabachera cu o lentoare exasperantă, cred sincer că... aţi abuzat suficient de răbdarea mea, domnişoară Talbot. Nu vă mai dau voie să mă trataţi ca pe o bibliotecă de împrumut. Şi acum vă rog să plecaţi.

— Asta e ultima întrebare! insistă Kitty, frustrată la culme.

— Nu, zise el, prizând impasibil nişte tutun. Plecaţi, până nu încep să strig că sunteţi o afurisită de vânătoreasă de averi.

Kitty îi aruncă o căutătură cruntă.

— Dacă aţi avea măcar un strop de blândeţe, v-aţi strădui ceva mai mult să-mi fiţi de folos, zise ea furioasă. Nu vă costă nimic să mă ajutaţi, să-mi explicaţi ce e Almack's şi să-mi spuneţi pe cine trebuie să cunosc. Nu sunteţi prea mărinimos, domnule.

Radcliffe ridicase din sprâncene în timpul acestei tirade şi, când ea termină, îşi închise tabachera cu un pocnet ferm.

— Vai, dar aveţi dreptate, spuse el cu o sclipire în ochi. Foarte urât din partea mea. De acum încolo o să mă dedic trup şi suflet cauzei dumneavoastră, domnişoară Talbot.

— Serios? se miră ea, primindu-i cu circumspecţie schimbarea de atitudine.

— Vai, dar o să fiu preaplecatul dumneavoastră servitor, o asigură el.

Kitty avusese însă dreptate să fie circumspectă fiindcă în scurt timp deveni clar că propunerea lui Radcliffe

nu avea în spate decât dorinţa maliţioasă de a-i juca un renghi. Tot restul serii, stătu lipit de ea ca o umbră supărătoare, şoptindu-i la ureche comentarii „utile” despre fiecare domn cu care vorbea ea sau la care se uita.

— La stânga o să-l vedeţi pe domnul Thornbury, spunea el *sotto-voce.* Patru mii de lire pe an, nu-i rău deloc, dar e cam într-o ureche. E moştenire de familie. Vă împuşcă în mai puţin de-o săptămână, o să vă ia drept o vulpe sau mai ştiu eu ce. În schimb, domnul *de colo* nu-i deloc nebun, aşa că are o bilă albă. Dar e plin de urme de vărsat de vânt, din câte am auzit. Cât de tare vă deranjează?

Kitty încerca să nu-l ia în seamă, dar era ca şi cum ar fi bâzâit pe lângă ea o muscă deosebit de gălăgioasă şi de agasantă, pe care nu reuşea s-o ignore, oricât s-ar fi străduit. Când nu găsea pe moment ce să zică de rău despre tinerii care se perindau prin faţa lui Kitty, Radcliffe se mulţumea să-i şoptească la ureche „bogat” sau „sărac”.

— Potoliţi-vă odată! şuieră ea când se lămuri că nu are cum să facă abstracţie de prezenţa lui.

— Încerc doar să vă fiu de folos, draga mea domnişoară Talbot, răspunse el, prefăcându-se chinuit de remuşcări. Mă străduiesc să fiu mărinimos şi atunci nu cred că pot să vă las să vorbiţi cu un om lipsit de ţinută morală fără să vă pun în gardă.

— Să nu vă audă cineva, şopti ea ameninţător.

— Dacă mă aud şi alţii, atunci sper să ţină şi ei cont de avertismentul meu, zise el cu generozitate.

Kitty se uită după cineva care s-o salveze de Radcliffe şi-i zâmbi larg unui domn care se apropia, dar care, din păcate, găsi expresia de pe chipul ei mai curând alarmantă decât prietenoasă şi făcu stânga-mprejur. După ce avu parte de aceeaşi reacţie de mai multe ori, Kitty avu o revelaţie care o îngrozi:

— Lumea crede că-mi faceţi curte! Doamne sfinte!

Din fericire, vestea păru să-l sperie şi pe Radcliffe, iar ea se folosi de prilej ca să-şi piardă urma în mulţime. Nu era de ajuns că-i distrusese deja planurile o dată? Trebuia să se ţină mereu după ea ca un blestem? Kitty ajunse lângă

masa cu gustări şi băuturi şi se opri o clipă, prefăcându-se că admiră bucatele, dar de fapt căutând un nou partener de dans. Îl zări pe Lordul Arden îndreptându-se legănat spre ea şi se întoarse repede cu spatele. Întâlni privirea unei văduve foarte elegante – cu pieptul generos încărcat de bijuterii – şi, cum doamna în cauză îi zâmbea, invitând-o în mod evident să i se alăture, Kitty nu avu încotro şi se apropie, chiar dacă fără tragere de inimă.

În timpul pe care-l petrecuse până atunci în Londra, Kitty ajunsese să nutrească o neîncredere respectuoasă faţă de astfel de doamne. Din câte-şi dădea ea seama, negocierile care făceau sau distrugeau potenţiale căsătorii erau purtate în întregime de aceste femei foarte tenace, în numele celor care se lăsau pe mâna lor. Activitatea lor era mai discretă decât un asediu – făceau prezentări, manipulau conversaţii şi îşi sabotau adversarii cu mult tact –, dar era pusă la cale şi dusă la îndeplinire cu acelaşi sânge-rece ca o campanie militară.

— Doamnă, zise Kitty politicos, încheindu-şi reverenţa, fiindcă încă nu ştia cum să i se adreseze.

— Domnişoara Talbot, nu-i aşa? spuse femeia cu căldură. Sunt Lady Kingsbury, încântată de cunoştinţă. Să ne prefacem repede că suntem absorbite de o conversaţie foarte serioasă, că altfel o să vină Lordul Arden să vă invite la dans.

Îi aruncă o privire complice, cu ochii scânteind ştrengăreşte, iar Kitty o plăcu imediat.

— Ia spuneţi-mi… începu Lady Kingsbury, aplecându-se spre ea cu o intimitate exagerată.

Cu coada ochiului, Kitty îl văzu pe Lordul Arden îndepărtându-se.

— …Chiar urmează să puneţi mâna pe cel mai dorit burlac al Sezonului? întrebă Lady Kingsbury, făcând un semn din cap spre Radcliffe, care tocmai vorbea cu mama lui.

Îi pusese întrebarea cu atâta dibăcie – afabil, cu un aer de bârfă între prietene –, încât Kitty rămase mută de admiraţie. Dacă ar fi avut ceva mai puţin discernământ sau

dacă ar fi interesat-o Radcliffe câtuşi de puţin, ar fi cedat uşor tentaţiei de a discuta subiectul cu Lady Kingsbury.

— Mi-e teamă că nu ştiu ce vreţi să spuneţi, doamna mea. Dacă vă referiţi la Lordul Radcliffe, nu-l cunosc decât prin legăturile mele cu familia de Lacy, zise Kitty şi apoi, îmboldită probabil de aceeaşi pornire maliţioasă care-l făcuse pe Radcliffe să-i stea ca un ghimpe-n coastă toată seara, adăugă cu toată candoarea: Deşi ştiu că s-a întors, într-adevăr, la Londra ca să-şi caute o soţie, sunt sigură că are ambiţii mult prea mari ca să se oprească asupra persoanei mele.

Lady Kingsbury se uită la ea cu toată simpatia, dar era deja cu gândul în altă parte – Kitty parcă o şi vedea răsucind în minte această delicioasă fărâmă de informaţie şi, când se despărţi de ea, doamna nu pierdu nicio clipă ca să li se alăture din nou tovarăşelor ei. Toată lumea avea să afle vestea până la sfârşitul serii şi, în curând, Radcliffe avea să fie prea ocupat ca s-o mai deranjeze.

— Domnişoară Talbot, cred că mie mi-aţi promis acest dans!

Kitty se întoarse şi dădu cu ochii de un domn Pemberton plin de transpiraţie. Alungând din minte ecoul vorbelor lui Radcliffe – „bogat, dar îngrozitor” –, acceptă invitaţia cu un zâmbet. Sentimentele ei faţă de Pemberton erau amestecate. Înalt, cu mustaţă mare şi foarte arogant, Kitty l-ar fi considerat extraordinar de plicticos dacă şi-ar fi permis luxul de a avea această opinie. Dar, cum avea opt mii de lire pe an, trebuia să-l considere un candidat foarte bun. Se lansară într-un contradans foarte vioi, iar Kitty era recunoscătoare că paşii nu le permiteau să facă prea multă conversaţie, mai ales că domnul Pemberton părea să creadă că o interesa prelegerea lui despre Regent Street şi expansiunea ei spre vest.

— Un lucru pe care puţini oameni îl ştiu… începu el să-i explice înainte ca paşii dansului să-i îndepărteze din nou unul de altul, cărămida e… lipsiţi de orice educaţie… nici nu v-ar veni să credeţi…

Nu-şi bătea capul să-şi întrerupă tirada când ea nu era

lângă el, aşa că domnişoara Talbot nu putea să-l urmărească; după expresia de pe chipul femeilor din jurul ei, înţelese că fiecare dintre ele primea frânturi scoase din context ale aceleiaşi prelegeri pe măsură ce schimbau partenerii. Din fericire, domnul Pemberton nu avea nevoie de nimic de la ea în afară de atenţie ceea ce ea se străduia să-i ofere în reprize zâmbitoare Dansul se încheie, iar domnul Pemberton se apropie nerăbdător, încântat de succesul lui şi hotărât să continue conversaţia.

— Scuză-mă, Pemberton, dar cred că următorul dans îmi aparţine, se auzi o voce gravă de alături.

Kitty se întoarse şi-l văzu pe domnul Stanfield lângă ea, cu un zâmbet parşiv pe chip. Îi dădu mâna lui Kitty şi porni cu ea repede spre următorul grup de dansatori, lăsându-l pe domnul Pemberton în urmă, nemulţumit.

— Ce neglijent din partea mea, domnule, dar nu cred că am numele dumneavoastră în carnetul meu de bal, spuse Kitty când se aşezară pe locurile lor.

— Mi-aţi ierta oare lipsa de politeţe dacă v-aş mărturisi că am făcut-o din motive cavalereşti? întrebă el, zâmbind ştrengăreşte. Nu m-aş mai putea considera un gentleman dacă aş lăsa o domnişoară în compania dragonului ăluia.

Kitty râse şi se lăsă apoi purtată de *cotillon.* Conversaţia era la fel de dificilă ca în timpul dansului anterior, dar domnul Stanfield nici nu încercă să deschidă vreo discuţie. Se mulţumi să râdă cu Kitty în timp ce executau mişcările rapide şi schimburile de parteneri. Picioarele îi erau la fel de iuţi ca vorba şi, împreună, nu greşiră niciun pas. Dansul se încheie, mult prea repede, iar ei se opriră din râs, gâfâind şi zâmbind.

— O să lipsesc din oraş câteva zile, îi spuse el, făcând o plecăciune. Dar o să mă întorc nerăbdător să vă mai iau la un dans ca ăsta, domnişoară Talbot.

— Nu pot să vă promit c-o să vă păstrez un loc, îl avertiză ea glumeţ.

— Nici nu v-aş cere-o, zise el cu un zâmbet larg, de teamă să nu fiu tras la răspundere de unul dintre mulţii mei

rivali.

Domnul Gray – căruia îi promisese de fapt dansul acela – venise lângă ea, cu un aer foarte iritat. Domnul Stanfield i-o încredinţă râzând pe Kitty, iar ea îl urmări cum străbate încăperea şi abordează o altă domnişoară. Kitty o studie cu atenţie. Era blondă, cu pielea şi părul foarte deschise la culoare şi – trebuia s-o recunoască – avea aerul acela de fragilitate care părea să le placă aşa de mult bărbaţilor din Londra.

— Domnule Gray, întrebă ea, fără să-şi ia ochii de la cei doi – Stanfield tocmai o invita la dans –, cine e domnişoara de acolo, cea care arată ca un pahar cu lapte?

Domnul Gray tuşi, uşor stingherit.

— Ah, cred că e domnişoara Fleming, domnişoară Talbot.

— Nu o ştiu, se încruntă Kitty.

Se străduise să afle tot ce se putea despre domnişoarele cu care concura, dar niciunul dintre cunoscuţii ei nu o pomenise pe domnişoara Fleming.

— Familia a sosit de curând în oraş, explică domnul Gray. Domnişoara Fleming şi-a făcut debutul săptămâna asta la Almack’s, unde cred că a făcut cunoştinţă cu domnul Stanfield.

Kitty se încruntă şi mai tare. Nu degeaba se numea Almack’s „târgul căsătoriilor”, fiindcă domnul Stanfield şi domnişoara Fleming păreau, într-adevăr foarte apropiaţi. Kitty avu o nelinişte chinuitoare. Ce încrezătoare fusese după primul bal, cât de convinsă fusese că o să pună mâna pe un soţ în cel mai scurt timp – le-o spusese până şi surorilor ei când le scrisese. Fuseseră speranţe deşarte, înţelegea asta acum şi îşi regreta orgoliul. Dacă nu era vigilentă, încă putea să dea greş. Era clar că orice progres făcea la balurile particulare avea să fie anulat în fiecare miercuri, când ea era lăsată pe margine, iar domnişoarele mai bine plasate în societate puteau să-şi încerce farmecele, fără concurenţă, asupra celor mai doriţi burlaci ai Sezonului. Nu se mai putea aşa. Kitty era hotărâtă acum să obţină o invitaţie la Almack’s de la una dintre

organizatoare, dacă viaţa ei depindea de asta.

19

Radcliffe stătuse deja în Londra mult mai mult decât avusese de gând, şi totuşi, fără să ştie nici el de ce, încă nu-şi alesese o zi în care să se întoarcă în Devonshire. Asta în ciuda faptului că viaţa în oraş devenea tot mai apăsătoare. De la balul doamnei Sinclair, Radcliffe începuse să fie căutat cu asiduitate de un lung şir de tinere domnişoare şi de mamele lor, încă şi mai insistente.

Fusese luat cu asalt de invitaţii la baluri, serate, petreceri cu jocuri de cărţi, picnicuri şi plimbări, precum şi de o avalanşă de cărţi de vizită. Ba se mai pomeni şi cu oaspeţi nepoftiţi când o domnişoară şi mama ei îi bătură la uşă ca să se pună la adăpost de zăpuşeala unei dimineţi blânde de primăvară, pretinzând că le luase cu leşin. De data asta, reuşi cel puţin să scape ieşind în grabă pe uşa din spate. Radcliffe ştia că un om ca el – cu titlu, o avere considerabilă şi, spre deosebire de mulţi alţi lorzi, cu toţi dinţii în gură – trebuia să se aştepte întotdeauna la insistenţe din partea pieţei matrimoniale, dar i se părea că asaltul de acum atingea o fervoare nemaivăzută până atunci. Nu bănuia deloc ce-ar fi putut să le dea tuturor admiratoarelor sale un asemenea imbold şi, dacă lucrurile aveau s-o ţină tot aşa, nu-i mai rămânea decât să se retragă în mod laş.

De-abia când luă cina cu mama şi sora lui în Grosvenor Square i se elucidă misterul. Nici nu intră bine în cameră, că Lady Radcliffe se şi aruncă în braţele lui, deopotrivă încântată şi mustrătoare. Radcliffe întâlni privirea surorii lui peste umărul mamei, dar Amelia nu făcu decât să-i zâmbească din colţul gurii.

— S-a întâmplat ceva, mamă? Te simţi bine? întrebă el grijuliu.

Lady Radcliffe îi dădu drumul.

— Să nu crezi că nu sunt încântată, spuse ea criptic, dar cum de nu mi-ai zis?

De-abia când fu adus primul fel de mâncare înţelese Radcliffe sensul deplin al acestor replici în doi peri – şi anume că mama lui credea că el rămăsese în Londra ca să-şi găsească o soţie. Radcliffe începu să transpire abundent.

— Pur şi simplu nu e adevărat, negă el cu vehemenţă.

— Ţi-am spus eu! ciripi Amelia.

— Unde ai auzit aşa ceva? vru Radcliffe să ştie.

— Mi-a spus Lady Montagu, zise mama lui îmbufnată. Şi-ţi închipui ce lovitură a fost pentru mine să primesc vestea tocmai de la ea!

— Nu e nicio veste, şuieră el printre dinţi. Ea de unde a auzit?

— Ei, ştii tu, zise maică-sa, rotindu-şi mâna într-un gest vag, ca să se refere probabil la bursa zvonurilor. Aşa i-a spus cineva lui Lady Kingsbury.

— Lady Kingsbury mereu a fost o viperă şi jumătate, comentă Radcliffe cu amărăciune. Dar de unde o fi auzit aşa o prostie…

Se opri, fiindcă îşi aminti deodată că o văzuse pe domnişoara Talbot vorbind confidenţial cu o Lady Kingsbury încărcată de bijuterii în timp ce îl priveau amândouă.

— Afurisita, spuse el în barbă.

— Poftim? făcu mama lui jignită, iar Radcliffe îşi ceru nenumărate scuze.

— Atunci pot să te întreb, James, care e motivul pentru care ai rămas cu noi în Londra? se interesă Lady Radcliffe, convingându-se în sfârşit că fiul ei îi spunea adevărul.

Se uită la el cu o privire în care speranţa se îmbina cu neliniştea.

— Credeam că nu mai suporţi să fii printre noi după Waterloo, zise ea, întinzându-se şi luându-l de mână. Te-ai întors la noi?

El îi strânse mâna, ştiind că Lady Radcliffe nu se referea doar la Londra.

— Nu ştiu, recunoscu el.

Mama lui avea dreptate: de când pusese din nou piciorul pe pământ britanic, ceva mai slab şi bântuit de tot ce văzuse, Radcliffe se ţinuse departe de mulţime, de pompă, de spectacolul înaltei societăţi londoneze. În afară de înmormântarea tatălui său, se folosise de orice prilej ca să evite… întreaga lume, de fapt. I se păruse mai simplu să se ferească de aşteptările apăsătoare ale societăţii londoneze cât timp încerca să afle cine este. Acum însă, profita de orice pretext ca să mai zăbovească aici. Nici el nu înţelegea cu adevărat de ce.

— Nu ştiu, zise el din nou. Dar cred c-o să mai stau o vreme.

Mama lui zâmbi fericită.

— Mă bucur, spuse ea cu simplitate. Mă conduci tu la balul doamnei Salisbury în seara asta? Pe Archie pur şi simplu nu mai pot să contez, nici nu mai ştiu pe unde umblă zilele astea.

Radcliffe era sigur că domnişoara Talbot era de vină pentru necazurile lui romantice. După scurta lui prezenţă în armata Majestăţii Sale, îşi dezvoltase un simţ fin pentru depistarea vicleşugurilor şi asta îl făcea să se ducă direct la ţintă. Aşa că, atunci când domnişoara Talbot ajunse în seara aceea la balul doamnei Salisbury, fu abordată aproape imediat de un Radcliffe roşu la faţă care îi făcu o plecăciune de mântuială şi apoi o informă cu toată politeţea, că e o viperă.

— Serios? făcu ea, de parcă el tocmai o anunţase că e răcoare afară. Mărturisesc că nu ştiu la ce vă referiţi.

— Deşi îmi displace să vă contrazic, sunt sigur că ştiţi foarte bine. Nu din cauza dumneavoastră mi s-a cerut să fac nu mai puţin de trei cereri în căsătorie de când am vorbit ultima dată?

Kitty nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Domnul meu, nu pot decât să-mi cer scuze, zise ea cu toată nevinovăţia de care era în stare. Orice cuvinte nesăbuite voi fi rostit, am făcut-o doar ca să vă apăr reputaţia de vreo asociere înjositoare cu persoana mea.

— A, deci aşa îmi apăraţi dumneavoastră onoarea,

invitându-le pe toate mamele şi fetele din oraş să dea năvală asupra mea?

Kitty îşi muşcă buza ca să-şi reţină un zâmbet încă şi mai larg; începuseră să-i placă micile dueluri verbale cu Radcliffe – nu doar pentru că faptul de a fi văzută în compania lui îi întărea poziţia în societate, ci şi pentru că îi plăcea să ştie că, pe când ceilalţi trebuiau să se mulţumească cu masca lui de om politicos, ea era singura în faţa căreia Lordul Radcliffe îşi dezlănţuia sarcasmul muşcător.

— Da, aşa, răspunse ea cu gravitate.

Privirea lui Radcliffe nu trăda nicio emoţie.

— O să regretaţi, îi promise el. O să vă plătesc disconfortul pe care mi l-aţi cauzat.

— Dacă tot e să facem schimb de ameninţări, ar fi mai bine s-o facem în timp ce dansăm, ca să nu fim auziţi, spuse ea şi se uită la Radcliffe, aşteptând. Nu mă invitaţi la dans?

— Mi s-a părut că dumneavoastră m-aţi invitat pe mine, spuse el. Dacă asta se poate numi invitaţie.

— Nu, eu v-am întrebat dacă aveţi de gând să mă invitaţi dumneavoastră pe mine, îl corectă ea cu fermitate. Dar cum e clar că sunteţi încăpăţânat azi, aş prefera să nu mă invitaţi.

— Numai bine, pentru că oricum v-aş fi refuzat, îmi impun să nu dansez decât cu persoane care-mi plac, în niciun caz cu femeiuşti fără ruşine.

— Sunteţi la fel de necioplit cu toată lumea? se oţărî ea, jignită.

— Dimpotrivă, zise el calm. Toată lumea bună mă consideră fermecător.

— Nu cred că putem să le luăm în nume de rău naivitatea asta, dat fiind că atâţia oameni din lumea bună au obiceiul de a se mărita cu verii lor primari, i-o trânti ea.

Radcliffe trase aer adânc în piept, înecându-se cu şampania, şi apoi, tuşind, eliberă un hohot de râs.

— Bravo, domnişoară Talbot, îi spuse el, neputând să-i poarte pică nimănui pentru o vorbă de spirit bine ţintită.

— *Acum* dansaţi cu mine? întrebă ea.

— Niciodată! declară el cu un aer melodramatic care ar fi fost mai potrivit pe scena unui teatru,

Kitty îi întoarse spatele cu un gest la fel de melodramatic şi simţi un fior de ceva – cu siguranţă ciudă că Radcliffe nu avea să danseze cu ea în seara aceea. Era, în mod clar, doar frustrarea de a nu avea parte de vizibilitatea pe care i-ar fi adus-o el în ochii domnilor eligibili prezenţi la bal. Doar atât şi nimic altceva.

La urma urmei, avea de lucru în seara aceea şi de data asta, nu trebuia doar să cucerească bărbaţi. Doamnele care patronau clubul Almack's erau cele mai respectate şi mai importante personalităţi din perioada Regenţei[18] şi fiecare dintre ele deţinea o nemaipomenită putere socială. Un permis de acces în clubul Almack's acordat de una dintre aceste doamne, ar fi fost cel mai important semn că fusese acceptată. Era mult mai mult decât o invitaţie şi făcea diferenţa dintre societate şi Societate, după cum zisese odată domnul Talbot. Lui, după cum ştia Kitty, i se păreau cam plicticoase părţile astea ale înaltei societăţi, preferând să petreacă timpul cu mama lor decât cu elitele prăfuite ale Londrei. Ce ironic, se gândi Kitty, că ea se vedea nevoită să urzească tot felul de planuri ca să pătrundă tocmai în locurile pe care domnul Talbot le evitase. Dar era prea îngrijorată acum ca să poată să guste umorul acestei răsturnări de situaţie.

Ca să obţină un permis Almack's, Kitty avea la dispoziţie mai multe căi de atac. Pe prinţesa Esterházy şi pe contesa Lieven nici nu le luă în calcul. Nici măcar Kitty nu avea curaj să intre în vorbă cu nişte doamne aşa de sus plasate. Cu doamna Burrell făcuse cunoştinţă la serata lui Lady Radcliffe, desigur, dar nu o mai întâlnise nicăieri. O identifică pe Lady Cowper cu ajutorul lui Lady Kingsbury şi petrecu aproape o oră pe lângă grupul lor, încercând să le facă să o includă şi pe ea, dar în zadar. Frustrată, renunţă la plan şi căută altceva. Din întâmplare, le zări pe Lady Radcliffe şi pe Lady Montagu adâncite în conversaţie cu

---

18 Intervalul 1811–1820 din istoria Regatului Unit (n. red.).

Lady Jersey în celălalt capăt al camerei. „Perfect.” Îşi croi drum până la ele.

— Domnişoară Talbot! strigă Lady Radcliffe. Ce mai faci, draga mea?

Dar apoi, spre groaza lui Kitty, în loc s-o includă în conversaţie, Lady Radcliffe o trase deoparte, cu o mână pe cot.

— Lady Montagu, Lady Jersey, vă rog să ne scuzaţi.

Kitty se uită peste umăr cu jind spre Lady Jersey în timp ce Lady Radcliffe o ducea într-un colţ liniştit.

— Voiam să vorbesc cu doamna Kendall, draga mea, spuse ea confidenţial. Dar pot să-ţi spun şi dumitale. Ţi se pare înţelept s-o laşi pe domnişoara Cecily să facă eforturi atât de evidente de a-l seduce pe Lordul Montagu?

Kitty clipi nedumerită.

— Să-l seducă? repetă ea cu îndoială în glas. Sigur vă înşelaţi. Cecily nu e pornită să seducă pe nimeni.

Lady Radcliffe o strânse uşurel de braţ.

— Poate n-ai observat că a dansat de două ori cu Lordul Montagu numai în seara asta? Şi tot de două ori la balul doamnei Sinclair? Se mişcă puţin cam repede, draga mea.

Kitty clipi din nou. Doamne, pentru oamenii ăştia două dansuri într-o seară însemnau aşa un semnal evident al intenţiei de căsătorie? Regreta că Radcliffe nu catadicsise să-i împărtăşească şi ei acest amănunt. Mulţumindu-i din inimă lui Lady Radcliffe, începu să se uite disperată după Cecily. Iat-o. După cum observă Kitty cu exasperare, vorbea cu Lordul Montagu, ceea ce nu o ajuta deloc şi… şi părea că se pregăteşte să danseze cu el a *treia* oară. Kitty nu alergă până acolo, dar cu siguranţă grăbi pasul.

— Cecily! strigă ea veselă. Şi Lord Montagu, bună seara. Mi-e teamă că vă caută mama dumneavoastră vrea să vă vorbească urgent. Poate ar trebui să mergeţi s-o căutaţi?

Lordul Montagu rămase perplex şi păru puţin iritat de această întrerupere, dar se îndepărtă, cu umerii plecaţi.

— Cecily, şuieră Kitty, n-aveai de unde să ştii, dar n-ai

voie să dansezi cu un bărbat decât o singură dată pe seară. Dacă dansezi de mai multe ori, oamenii ăştia consideră că te mişti prea repede.

Era rândul lui Cecily să rămână perplexă.

— Ce pudibonderie, zise ea, numai vag interesată. Mi se pare foarte prostesc. Gândeşte-te numai că-n Grecia antică…

— Nu suntem în Grecia antică! îi tăie Kitty vorba, ridicând glasul puţin cam mult. Suntem în *Londra* şi astea sunt… astea sunt regulile.

— Dar mie îmi place să dansez, se plânse sora ei. E singurul lucru care-mi place din tot ceea ce facem aici.

Kitty nu avea vreme de aşa ceva. Se uită din nou prin cameră după Lady Jersey, dar nici urmă de ea. Orologiul din colţ bătu ora unsprezece, iar bătăile lui, care acopereau chiar şi zumzetul serii, o neliniştiră teribil pe Kitty. Timpul era pe sfârşite – în seara asta, săptămâna asta şi în general. Trebuia să facă rost de permisul de acces.

Chiar în clipa aceea, o zări pe doamna Burrell în cealaltă parte a camerei. Slavă Domnului! Nu o cunoştea pe niciuna dintre femeile cu care discuta, dar asta sigur nu avea nicio importanţă – doar făcuse deja cunoştinţă cu ea şi, la urma urmei, era doamna cu cel mai mic rang dintre patroane.

— Hai, Cecy, porunci ea, pornind spre doamna Burrell. Doamnă Burrell, zise Kitty, salutând-o cu o reverenţă adâncă.

Doamna Burrell se uită la ea fără să pară că ar recunoaşte-o.

— Ne-am cunoscut la serata lui Lady Radcliffe săptămâna trecută, îi aminti Kitty.

— A, da… spuse doamna Burrell într-un sfârşit, tărăgănând vorbele cu răceală. Doamna Tallant, nu-i aşa?

— Talbot, o corectă Kitty, dar, după sclipirea din ochii doamnei Burrell, fu convinsă că femeia ştia deja. Voiam doar să vă spun ce frumoasă mi se pare rochia dumneavoastră, perseveră ea.

Complimentele erau întotdeauna o mişcare sigură,

nu-i aşa?

— Mulţumesc… spuse doamna Burrell cu aceeaşi lentoare deconcertantă şi apoi o măsură pe Kitty din priviri în mod ostentativ. Şi mie îmi place… broderia de pe evantaiul dumneavoastră.

Era un compliment aşa de limitat, încât părea mai degrabă o insultă şi, judecând după zâmbetele răutăcioase din jur – şi chicotele unei domnişoare –, toate doamnele de faţă gândeau la fel. Kitty simţi că se aprinde la faţă. Dădu să spună ceva – nici ea nu ştia ce –, dar fu întreruptă din nou.

— Cred că femeia de acolo încearcă să vă atragă atenţia, îi spuse doamna Burrell glacial. Ar fi bine să vă duceţi la ea până nu… se surmenează.

Kitty se uită şi o văzu pe mătuşa Dorothy făcându-i semne insistente. Îi aruncă o privire urâtă ca s-o descurajeze, dar mătuşa ei continuă să o cheme.

— Nu vrem să vă reţinem, spuse doamna Burrell cu drăgălăşenie şi se auziră din nou chicoteli.

Luându-şi rămas-bun de la ea cu o reverenţă, femeile se retraseră, lăsând-o roşie la faţă de furie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă mâna jos, îi zise Kitty mătuşii Dorothy, şuierând printre dinţi. Mă faci de ruşine.

— Te făceai singură de ruşine, îi răspunse mătuşa Dorothy pe acelaşi ton, luând-o de braţ şi îndepărtând-o de ringul de dans. Nu poţi să te duci pur şi simplu să te bagi în vorbă cu doamna Burrell; până şi eu aş fi putut să-ţi spun asta. Nimeni nu ţine la etichetă mai mult ca ea şi toată lumea o ştie de frică. Până şi Lady Radcliffe o găseşte înfricoşătoare. Urma să ai parte de cea mai umilitoare punere la punct.

— Dar ne-am mai întâlnit, se plânse Kitty. Cum să pun mâna pe un permis Almack’s dacă nu pot să vorbesc cu doamnele astea?

— Scoate-ţi ideea asta din cap, te implor, zise mătuşa Dorothy tăios. N-o să se întâmple niciodată şi nu poţi să obţii permisul prin astfel de metode.

— Şi despre asta ai zis că n-o să se întâmple niciodată, şi totuşi iată-ne aici! răbufni Kitty furioasă, arătând sala de bal în care se aflau. Când o să începi să ai încredere în mine, mătuşă?

Mătuşa Dorothy părea să facă un mare efort ca să-şi păstreze cumpătul.

— Problema nu e că n-am încredere în tine, spuse ea, străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea. Nu degeaba e considerat Almack's un club exclusivist chiar şi în straturile superioare ale societăţii. Nu are niciun rost să încerci să obţii imposibilul. Ai deja câţiva domni înstăriţi care-ţi fac curte, nu e suficient?

Kitty de-abia se abţinu să nu-i trântească o nouă replică furioasă. Cum să-i explice fără să pară că şi-a pierdut minţile? Faptul că se afla în încăperea aceea era deja o mare realizare, în privinţa asta mătuşa Dorothy avea dreptate, dar nu era reuşita decisivă la care sperase Kitty. Încă erau locuri în care nu putea să intre, locuri în care persoane ca domnişoara Fleming erau invitate, iar ea nu. Avantajul pe care li-l dădea Almack's… nu era un lucru cu care să poată concura cu uşurinţă; şi, cum domnul Stanfield îi dădea tot mai multă atenţie domnişoarei Fleming, Kitty ştia că s-ar putea să n-aibă nicio şansă la nivelul ăsta fără Almack's.

— De ce ţi-l doreşti aşa de mult? insistă mătuşa Dorothy, văzând că nepoata ei nu-i răspunde.

— Pentru că… se bâlbâi Kitty, ar fi putut să fie al meu. Dacă… dacă mama şi tata ar fi avut altă soartă, eu m-aş fi bucurat de toate lucrurile astea şi nici măcar n-ar fi trebuit să mă gândesc la ele. Nu sunt aşa de diferită de domnişoarele de aici, mătuşă. Nu sunt mai bune decât mine. Totul e atât de aproape… Mi-e greu să nu-mi doresc să obţin lucrurile astea.

Se uită la mătuşa Dorothy, căutând o urmă de simpatie, şi văzu că privirea îi devine ceva mai blândă.

— Înţeleg de ce ţi se pare nedrept, spuse mătuşa Dorothy încetişor. Dar nu poţi să încerci să îndrepţi toate relele trecutului. Nu uita de ce suntem aici. Nu putem lăsa

nimic să ne abată atenţia de la scopul nostru. Trebuie să mă crezi de data asta, când îţi zic că încerci să obţii imposibilul. Îmi promiţi că renunţi?

Kitty îşi plecă privirea, primind mustrarea. Mătuşa Dorothy avea dreptate, iar ea o ştia prea bine. Mai aveau doar şase săptămâni. Nu putea să se abată de la scopul ei – trebuia să ia decizii cu capul, nu cu inima.

— Da, bine, fu ea de acord. O să renunţ.

— Bun, zise mătuşa Dorothy cu o mişcare scurtă din cap. Acum trebuie să-l găsesc pe domnul acela fermecător cu care am vorbit noaptea trecută. Cred c-o să-i placă foarte mult noua mea rochie.

Mătuşa Dorothy plecă mai departe, la vânătoare de complimente. Cum tot nu se împăcase cu felul în care stăteau lucrurile şi simţea nevoia să i se plângă cuiva de situaţia nedreaptă în care se găsea, Kitty se uită după Cecily.

— Simt că parcă nu mi-e prins bine colierul, îi zise Cecily, ducând mâna la bijuteriile de la gât (artificiale, desigur).

Kitty îi făcu semn să se întoarcă cu spatele ca să verifice.

— Ah, făcu ea, identificând problema imediat. Nu le-ai înnodat bine. Stai nemişcată.

Îşi miji ochii, bucuroasă că sarcina aceea migăloasă îi abătea atenţia de la grijile ei.

— Poeţii ăia ai tăi ar trebui să scrie mai des despre astfel de lucruri, îi spuse ea lui Cecily într-o doară, având grijă să nu-i ciupească pielea delicată. Despre reguli de etichetă şi politică… Ar putea să umple cărţi întregi, sunt sigură.

— Păi… au şi scris cărţi despre asta, îi răspunse sora ei. Chiar destul de multe.

— Oh.

Pentru a treia oară în seara aceea, Kitty se simţi caraghioasă. Trase aer adânc în piept şi se întoarse la luptă. Nu lipsiseră mult, iar mătuşa Dorothy avea dreptate: Kitty trebuia să rămână concentrată asupra misiunii sale.

Nu era momentul să-şi piardă capul, lăsându-se pradă sentimentelor.

20

Era 20 aprilie. Kitty mai avea doar şase săptămâni ca să pună mâna pe o avere. Din fericire, avea măcar câţiva pretendenţi dintre care să aleagă. Unul era domnul Pemberton, de departe cel mai insistent. Cu o avere la fel de mare ca mustaţa, era şi cel mai bogat.

Şi totuşi, deşi Kitty trebuia mereu să-şi spună că nu are nicio importanţă, era şi cel mai enervant. Dacă era să-i găsească vreo calitate, ar fi insistat asupra inimii lui bune. O inimă atât de bună, încât lua forma unei aroganţe insuportabile în toate conversaţiile lor, Pemberton explicându-i toate lucrurile de pe lumea asta despre care ea – o femeie gingaşă şi inocentă – cu siguranţă nu putea să ştie decât prea puţine. Era atât de bun, încât nici nu avea nevoie să audă gândurile sau opiniile lui Kitty în vreo privinţă şi nici nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să i le ceară. Mai mult, în rarele ocazii când ea încerca să contribuie în vreun fel la monologul lui, Pemberton ridica pur şi simplu vocea ca s-o acopere.

Pretendentul ei preferat, dacă era să-şi îngăduie să aibă aşa ceva, era domnul Stanfield. Kitty se resemnase de mult cu gândul că n-ar trebui să se aştepte să-i placă soţul ei. Ştia bine că principala lui calitate trebuia să fie averea, dincolo de care nu trebuia să aibă alte pretenţii. Şi totuşi… ar fi frumos dacă ar putea găsi un soţ care să-i placă. Sau cu care să-i placă să-şi petreacă timpul. Iar cu domnul Stanfield, lucrul ăsta părea foarte posibil. Viitorul era ceva mai luminos cu el în rolul de soţ. Cu un venit de şase mii pe an, avea chiar mai mult decât îi trebuia lui Kitty, dar nu asta îi făcea compania aşa de plăcută. Conversaţia lor era distractivă, Kitty era conştientă de prezenţa lui într-o încăpere chiar şi când nu-şi vorbeau şi, în plus, recunoştea

în sinea ei că se gândea la el când nu erau împreună – lucru care se întâmpla mai ales în serile de miercuri, desigur, când el era la Almack’s flirtând cu alte femei departe de privirea lui Kitty, iar ea se ducea la ce alt eveniment se întâmpla să găsească.

Dar Kitty trebui să-şi abată gândurile de la domnul Stanfield în ziua aceea, pentru că trebuia să-l însoţească după-amiază pe domnul Pemberton la Tattersall’s, o casă de licitaţii de cai din Londra. Şi, în mod cu totul ieşit din comun, chiar era nerăbdătoare să meargă. Întotdeauna crezuse că, dacă familia Talbot ar fi fost mai bogată, i-ar fi plăcut să fie crescătoare de cai. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, singurul ei acces la un grajd fusese prin familia Linfield, aşa că dragostea ei de cai rămăsese mai mult teoretică. Prin urmare, când domnul Pemberton se oferise galant să cumpere şi să ţină o iapă în grajdul său pentru Kitty, ca să poată călări când vrea ea, domnişoara Talbot îşi spuse că trebuie să profite de ocazie. Casele de licitaţii erau mai mult un loc unde se duceau domnii, dar, curioasă să-l vadă cu ochii ei, Kitty îl convinsese s-o invite şi pe ea. Nu fusese uşor, dar dorinţa lui de a-şi etala cunoştinţele se dovedise până la urmă mai puternică decât orice reţinere.

Înăuntru era multă gălăgie şi locul era plin de tot felul de cai: suri frumoşi, numai buni să fie înhămaţi la faeton; pagi de proporţii uluitoare, pe care i-ar fi plăcut să-i călărească prin Hyde Park; cai pursânge ameţitor de înalţi, strălucitori şi cu muşchii încordaţi. Kitty inspiră adânc, savurând izul acela inconfundabil de paie, păr de cal şi bălegar – un miros care ar fi trebuit să fie respingător, şi totuşi era minunat –, după care îşi îndreptă atenţia spre însoţitorul ei şi ceea ce aveau de făcut.

— Doamne, nici nu ştiu de unde să începem, spuse ea cu tremur în glas, ca şi cum ar fi fost copleşită, şi duse mâna la inimă, prefăcându-se încurcată.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară Talbot, vă ajut eu, o asigură Pemberton. Nu e nici pe departe aşa de greu cum pare.

Se vedea că îl încânta să joace rolul bărbatului

îndatoritor. Domnişoara Talbot se felicită în gând. După-amiaza aceea trebuia să fie un punct de cotitură în efortul ei de a-l cuceri pe domnul Pemberton. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-şi etaleze înţelepciunea, mai ales dacă o putea eclipsa pe a ei. Însă, după doar câteva minute, Kitty înţelese că făcuse o mare greşeală. Cum domnul Pemberton avea nişte cai aşa de frumoşi, domnişoara Talbot presupusese că poate să aibă încredere în alegerea lui, dar, după ce ascultă câteva clipe comentariile lipsite de orice logică pe care le făcea pe când treceau oferta în revistă, Kitty începu să creadă că grăjdarul domnului Pemberton nici nu-l lăsa pe stăpânul său să se apropie de cai. Doamne sfinte, oare avea să se vadă nevoită să laude orice mârţoagă s-o nimeri să aleagă el, ca să nu-i şifoneze orgoliul? Începu să se teamă c-o să plece de acolo cu o achiziţie cât se poate de neinspirată.

— Ce multe ştiţi! exclamă ea, chinuită de o presimţire sumbră pe când îl urmărea pe domnul Pemberton trăgând prea tare de botul unui murg frumos.

— Aveţi grijă, mormăi un ajutor de grăjdar, luând mâna domnului Pemberton de pe cal, dar acesta nu păru să audă.

— Mi-am petrecut mulţi ani cultivându-mi cunoştinţele despre cai, explică el tare, dându-şi importanţă. Odată ce ştii ce cauţi, credeţi-mă că e de fapt foarte simplu.

Cum faptele îl contraziceau mereu, domnişoara Talbot nu mai putu să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă, mai ales când domnul Pemberton începu să laude virtuţile unei iepe, deşi oricine nu era chior ar fi putut să vadă că avea nu doar picioare scurte, ci şi un temperament năvalnic. O astfel de iapă ar fi aruncat-o din şa în mai puţin de-o săptămână; Kitty era de-a dreptul îngrozită Nu mergea aşa – nu putea să rişte să-şi piardă viaţa înainte de a se fi căsătorit, nici măcar ca să grăbească nunta. Tocmai se pregătea să-l anunţe că-i vine să leşine fiindcă asta i se părea singura cale de scăpare, când, deodată, îl observă cu groază pe Radcliffe plimbându-se prin apropiere şi studiind caii cu un ochi de expert, în compania unui tânăr care, după livrea,

părea să fie valetul său.

Domnişoara Talbot îşi plecă privirea şi îşi întoarse capul. Deşi ultima lor întâlnire nu se încheiase în termeni prea ostili, nu uitase promisiunea lui Radcliffe de a o pedepsi pentru disconfortul pe care i-l pricinuise. Şi bănuia că nici el nu uitase. Speră din toată inima ca ei să treacă mai departe fără s-o vadă... dar era prea târziu. Fusese zărită, iar acum Radcliffe venea spre ei, cu o scânteie de răutate în priviri, vădit hotărât să-i provoace o neplăcere. Se opri lângă ei. Uitându-se de la domnişoara Talbot la cal şi apoi la domnul Pemberton – care, ocupat să-şi ţină singur prelegeri, încă nu-i observase sosirea –, Radcliffe păru să înţeleagă imediat situaţia. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Domnişoara Talbot îi aruncă o privire ameninţătoare, pe care el n-o luă în seamă. Oare dacă îi făcea semn cu mâna să plece, ar fi fost prea nepoliticoasă?

— Doamne, Pemberton, doar nu te gândeşti serios să cumperi creatura asta, nu? spuse Radcliffe apăsat, iar valetul său râse pe înfundate în spatele lui, clătinând din cap.

Zbârlindu-se, domnul Pemberton se întoarse spre el.

— Ăsta e calul pe care şi-l doreşte domnişoara Talbot, da, se răsti el, depărtându-se cam mult de adevăr. Îl cumpăr în numele dumneaei.

— Şi mai rău, comentă Radcliffe. Vă credeam mai înţeleaptă, domnişoară Talbot. Pemberton, mai bine te-ai uita la pagul frumos de lângă intrarea dinspre vest. Ăsta o să-i tragă o copită domnişoarei Talbot încă din prima lună.

Şi, cu aceste cuvinte, plecă, nu înainte de a-i face lui Kitty o plecăciune batjocoritoare, care-i dădu de înţeles că ştia foarte bine ce dezastru a lăsat în urma lui. Pemberton nu mai vru să zăbovească nicio clipă – mai ales când văzu indignat cu cât jind se uita Kitty la pagul pe care li-l arătase Radcliffe. Asta fu picătura care-i umplu paharul mâniei şi Pemberton ieşi vijelios, îndreptându-se spre birja sa, cu Kitty pe urmele lui, de teamă să n-o lase acolo. În ciuda începutului promiţător, evenimentul nu mai putea fi considerat un succes, îşi spuse ea posomorâtă în timp ce

asculta răbufnirile de furie ale lui Pemberton în drumul spre casă. Nu numai că Pemberton fusese umilit, dar umilirea avusese loc în public şi, pe deasupra, sub ochii femeii pe care încerca s-o cucerească, iar asta era pur şi simplu prea mult pentru un bărbat care punea atâta preţ pe imaginea sa în societate.

Kitty fusese pusă într-o lumină proastă de această întâlnire întâmplătoare şi, cu toate că avea resursele necesare pentru a-şi recâştiga vechea poziţie, avea să fie foarte solicitant pentru ea. Scoase un oftat, ignorând insultele lui Pemberton la adresa Lordului Radcliffe şi doar ţinându-i isonul din când în când, deşi în sinea ei găsea din belşug altele mult mai inventive la adresa lui Radcliffe. Aşa se face că, atunci când ajunse sfârşit acasă – domnul Pemberton urându-i cu răceală o după-amiază plăcută –, Kitty era deja foarte supărată pe Radcliffe.

Mai târziu, Kitty, îmbrăcată cu o rochie de crep bleu, Cecily, în atlaz de un roz pal şi mătuşa Dorothy într-un violet îndrăzneţ, ajunseră la balul din seara aceea. Zărindu-l pe Lordul Radcliffe, Kitty le părăsi imediat pe Cecily şi Dorothy şi se duse întins la el, supărată foc.

— Dansaţi cu mine, îi porunci ea.

— Mulţumesc, dar nu, spuse el, uitându-se la ea cu precauţie. Ar fi trebuit să vă spun că nu dansez nici cu persoane care par să vrea să mă omoare.

— Dansaţi cu mine, repetă ea. Am nişte lucruri pe care vreau să vi le spun.

— Doamne sfinte, mormăi el. Ce mai e?

— O să vă spun eu „ce mai e”, şuieră Kitty. Ce v-a venit azi la Tattersall’s? Ce-a fost aia?

— Am vrut doar să-l ajut pe Pemberton să evite să facă o achiziţie foarte neinspirată. Doar aţi văzut şi dumneavoastră că nu era o alegere bună, nu?

— Fireşte c-am văzut, zise ea tăios. Dar nu l-aş fi lăsat să cumpere calul, iar metodele mele nu i-ar fi produs atâta neplăcere domnului Pemberton. M-aţi făcut să scad cumplit de mult în ochii lui. Să nu mai faceţi niciodată aşa ceva!

Singurul răspuns al lui Radcliffe fu un zâmbet discret

în colţul gurii, ceea ce o făcu pe Kitty să răbufnească de-a binelea.

— E o glumă pentru dumneavoastră? Fiindcă de ea atârnă soarta familiei mele. Sora mea, Jane, care are zece ani, n-o să mai aibă unde să stea dacă n-am ce să le dau creditorilor care o să ne bată la uşă în mai puţin de şase săptămâni.

Radcliffe rămase înmărmurit, dar ea continuă fără milă.

— Sora mea, Harriet, are paisprezece ani şi e cea mai romantică făptură care s-a pomenit vreodată. Nu ştiu cum o să-i dau vestea că n-o să poată să se căsătorească din dragoste pentru că nu i-am putut asigura viitorul. Iar Beatrice…

Radcliffe ridică o mână s-o oprească:

— Am înţeles, spuse el.

Kitty se uită urât la el, răsuflând greu din cauza patosului cu care vorbise.

— Îmi cer scuze, spuse el cu simplitate. N-o să se mai întâmple.

Kitty clipi nedumerită, iar furia din priviri îi dispăru. Nu se aşteptase să primească scuze.

— Mulţumesc, zise ea într-un târziu.

Rămaseră aşa câteva clipe, uitându-se unul la altul.

— Cred că e prima dată când chiar aţi făcut ce v-am cerut, fără să vă certaţi cu mine, spuse ea, şovăind puţin.

Nu ştia cum să-i vorbească acum, că animozitatea dispăruse.

— N-aţi mai întâlnit niciodată pe cineva care să nu se supună imediat voinţei dumneavoastră? întrebă el curios.

— Într-adevăr, de obicei mi se face pe plac, recunoscu ea. Sunt cea mai mare dintre surori, poate e din cauză că aşa m-am obişnuit.

— Da, cum să nu, zise el imediat. Sigur n-are nicio legătură cu planurile de campanie pe care le faceţi sau cu voinţa dumneavoastră de fier.

Kitty se uită la el uşor surprinsă, iar cuvintele lui îi încălziră inima.

— Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că mi-aţi făcut un compliment, domnul meu.

— Înseamnă că-mi pierd îndemânarea. Trebuie spus că vă lipseşte şi orice noţiune de integritate şi-mi închipui că şi asta joacă un rol important.

— Desigur, spuse ea, zâmbind.

Nu era nicio urmă de răutate în cuvintele lui şi în ochii cenuşii i se citea doar amuzamentul, aşa că îi acceptă tachinările cu plăcere. Nu mai fusese tachinată de mult şi… nu era deloc neplăcut.

— Îmi permiteţi să vă aduc ceva de băut, ca dovadă a căinţei mele? întrebă el, oferindu-i braţul.

Kitty dădu să-l ia de braţ – din reflex, fără ezitare, de parcă ar fi fost a suta oară când se întâmpla şi nu prima –, dar se opri. Avea multe de rezolvat şi singurii bărbaţi cu care ar fi trebuit să-şi petreacă timpul erau pretendenţii ei.

— Nu mi-e sete, zise ea, respingându-i propunerea şi refuzând să-l ia de braţ. În schimb, de-acum îmi sunteţi dator cu o favoare.

— A, serios? făcu el, iar buza îi zvâcni la auzul unor vorbe aşa de trufaşe. Îmi sună periculos de vag. Sunteţi sigură că nu mă pot revanşa cu un pahar de vin?

— Sunt sigură, zise ea impunător. O să fie o favoare la alegerea mea şi o s-o îndepliniţi când hotărăsc eu.

Radcliffe se uită la ea bănuitor.

— Să mă aştept la o nouă vizită matinală? Vă avertizez, Beaverton are instrucţiuni ferme să tragă în oricine apare înainte de ora zece.

Kitty zâmbi misterios.

— Presupun c-o să trebuiască să aşteptaţi să vedeţi.

21

— Şi atunci eu i-am spus…

Mătuşa Dorothy făcu o pauză de efect, zâmbind misterios şi cu cochetărie.

— …De ce să joc whist cu un lord, când aş putea să joc faro cu un prinţ?

Lady Radcliffe izbucni în hohote de râs când auzi poanta, iar domnul Fletcher, domnul Sinclair şi Lordul Derby începură să râdă şi ei. Kitty asista la scenă cu un surâs îngăduitor pe buze. Dacă ar fi avut un suflet mai meschin, poate că i-ar fi făcut plăcere să-i amintească mătuşii sale că nu trecuseră decât câteva săptămâni de când o avertiza pe nepoata ei, cu un aer apocaliptic, să se ţină departe de înalta societate. Însă Kitty nu avea niciun motiv să-i strice cheful mătuşii Dorothy – atât timp cât nu depăşea limitele bunei-cuviinţe, desigur. Kitty se hotărî să urmărească îndeaproape prietenia tot mai puternică dintre mătuşa sa şi Lady Radcliffe. În ultima vreme, cele două doamne îşi formaseră obiceiul de a flirta din ce în ce mai neruşinat cu toţi domnii care le ieşeau în cale.

Kitty, Cecily şi mătuşa Dorothy se mai relaxaseră. Depăşiseră de-acum cele mai mari provocări ale Sezonului; acum cunoşteau regulile, erau înăuntru şi nu le ameninţa nimic, nici măcar o şoaptă care să le pună la îndoială acest drept. Mătuşa Dorothy nici măcar nu-şi mai făcea griji c-ar putea fi recunoscută – cea mai mare temere a ei la primele câteva baluri, când se uitase cu suspiciune la toţi bărbaţii. Chiar în acel moment domnul Fletcher – cel mai nou admirator din coteria doamnei Kendall, un domn cu păr grizonant şi cu nişte perciuni care-i ofereau multă distincţie – o provoca ştrengăreşte pe Dorothy la un duel de whist în camera alăturată, invitaţie pe care ea o acceptă fără discuţie. Kitty refuză cu un zâmbet invitaţia de a asista la joc. Era sigură că avea să fie impresionant, mai ales că ştia că mătuşa Dorothy era cea mai mare trişoare, dar Kitty avea treabă.

Ea şi domnul Stanfield dansaseră deja o dată în seara aceea, un cadril, dar privirea lui Kitty se tot îndrepta spre el. Adeseori se uita la el şi-l surprindea pe domnul Stanfield uitându-se la ea, iar privirile le rămâneau unite pentru lungi clipe, din nou şi din nou, făcându-i inima să-i bată mai tare în piept. Faptul că flirtul avea loc din capete opuse ale sălii

de bal nu-l făcea cu nimic mai puţin palpitant, iar Kitty nu voia să piardă nicio secundă.

Nezărindu-l pentru moment pe domnul Stanfield, Kitty se uită într-o doară după Cecily. Deşi pretindea că n-o interesează balurile, în ultima vreme Cecily se topea în mulţime cu multă siguranţă de sine. Ea era cea de colo? Kitty se încruntă. Zărise, preţ de o clipă, o siluetă într-o rochie roz în spatele detestabilului Lord Arden şi-şi lungi gâtul ca să vadă mai bine. Erau aşa de mulţi oameni înghesuiţi acolo, încât îi era greu să desluşească feţe. Da, iat-o pe Cecily… ferindu-se de Lordul Arden, care o domina cu statura lui. Kitty porni cu hotărâre spre ei, croindu-şi cu viteză drum prin mulţime.

— Cecily! strigă ea de îndată ce ajunse suficient de aproape ca sora ei s-o audă.

— A, domnişoara Talbot, zise Lordul Arden şi-i adresă un zâmbet mieros, deloc tulburat de apariţia ei bruscă. Tocmai o întrebam pe sora dumneavoastră dacă îmi acordă următorul dans.

Lordul Arden îşi plimbă cu lăcomie privirea peste silueta lui Cecily, iar fata făcu din instinct un pas în spate. Kitty, din contră, făcu un pas în faţă.

— Carneţelul ei de bal e deja plin, spuse ea cu fermitate, iar Lordul Arden ridică arogant din sprâncene.

— Şi totuşi, văd că acum nu dansează, spuse el încetişor şi buza de sus începu să i se arcuiască într-un rânjet.

— O domnişoară mai are nevoie şi de odihnă, domnule, zise Kitty, zâmbind larg. Sunt sigură că înţelegeţi.

Lordul Arden nu se lăsă descurajat.

— Mai sunt multe dansuri în seara asta, spuse el mieros. Pentru unul dintre ele tot cred c-o să fiţi odihnită, domnişoară Cecily.

— Carnetul ei de bal e plin, insistă Kitty.

Poate că o tânără cu o fire mai slabă ar fi considerat atenţiile acestui om respingător ca pe o povară necesară, dar nu şi Kitty.

— Şi v-aş sugera, domnul meu, să-l consideraţi plin

pentru totdeauna.

Cineva îşi ţinu răsuflarea şi, când se întoarse să vadă cine e, Kitty o văzu pe Lady Kingsbury, care trăsese cu urechea şi care, uluită, îşi dusese mâna la gură cu un gest teatral. Lordul Arden se făcu violet la faţă de ruşine.

— N-am fost insultat aşa în viaţa mea! spuse el cu glasul tremurându-i de furie.

Se îndepărtă de ele cu paşi apăsaţi. Lady Kingsbury încă se holba la ele. Kitty se uită la ea, aşteptându-se să vadă pe chipul ei o urmă de simpatie – la urma urmei, toată lumea ştia ce fel de om era Arden –, dar Lady Kingsbury clătină din cap cu un mic surâs, după care le întoarse ostentativ spatele. Ca şi cum nici nu le-ar cunoaşte.

— Crezi că s-a supărat foarte tare? şopti Cecily.

— Nu cred c-o să te mai deranjeze, răspunse Kitty fără să-i pese dacă Arden se supărase sau nu. Hai să luăm un pahar de şampanie.

Dar chiar când vorbea, fisurile bârfelor pe marginea acestei altercaţii îşi întindeau reţeaua prin sala de bal ca nişte crăpături în pavaj. Începură să simtă o oarecare răceală încă pe când îşi croiau drum prin mulţime în căutarea sălii cu răcoritoare. Kitty observă că erau mai multe priviri îndreptate asupra ei decât de obicei – şi încă priviri dezaprobatoare. Îi zâmbi doamnei Sinclair când trecu pe lângă ea, dar aceasta îi evită privirea. Ciudat. Cu ce o fi jignit-o? Când primi aceeaşi reacţie şi a treia oară, Kitty începu să înţeleagă că se întâmplase ceva foarte rău.

— Am auzit că aţi fost foarte nepoliticoasă, îi şopti la ureche vocea domnului Stanfield.

Kitty se întoarse repede spre el.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea şi inima începu să-i bată mai tare.

— Umblă zvonul că l-aţi pus la punct pe Arden în modul cel mai vulgar şi mai mitocănesc cu putinţă. Eu, unul, zic că foarte bine aţi făcut.

Părea să i se pară amuzantă situaţia, dar lui Kitty nu prea-i venea să râdă.

— Chiar îi pasă cuiva? Aveam impresia că lumea

oricum nu prea îl place.

— Ei, doar ştii cum sunt, spuse domnul Stanfield, fluturând nepăsător din mână. Nu-i lua în seamă. În fine, eu am venit să-mi iau la revedere, trebuie s-o conduc pe mama acasă.

O părăsi, iar Kitty îşi roti privirea prin sala de bal. „Doar ştii cum sunt”, zisese el. Dar Kitty nu ştia. Nu se aşteptase deloc la o astfel de reacţie. La urma urmei, le auzise pe aproape toate femeile de acolo plângându-se cel puţin o dată de pipăielile Lordului Arden. Şi totuşi, regula nescrisă îţi cerea să nu-l critici decât pe la spate, să nu i-o spui niciodată în faţă. Şi, dacă femeile ca Lady Jersey puteau să treacă drept nepoliticoase fără ca asta să aibă consecinţe asupra reputaţiei lor, era tot mai limpede că acest tratament nu i se aplica şi lui Kitty.

Lady Kingsbury – o femeie odioasă, după cum tocmai descoperise Kitty – răspândea bârfa ca pe o otravă cu efect rapid. Nicicând nu se întorsese roata aşa de repede şi, când cele două surori fură tratate cu răceală de încă două doamne pe care le considerau prietene, Kitty începu să se alarmeze în sinea ei. Doar nu avea să le distrugă acest incident!

— Cred c-ar trebui să le căutăm pe mătuşa Dorothy şi Lady Radcliffe, îi spuse ea lui Cecily, care încuviinţă, cu buzele strânse.

La adăpostul aprobării protectoare a lui Lady Radcliffe, Kitty era sigură că povestea asta nu mai avea să conteze. Numai că nu le găsiră pe cele două doamne nicăieri. Pe când le căutau în sala în care se jucau cărţi şi în sala de bal, Kitty simţea cum temperatura metaforică a simpatiei scade şi mai mult în jurul lor. Încercă să găsească un chip prietenos – *orice* chip prietenos – lângă care să se refugieze, fiindcă începuseră să resimtă spaţiul gol din jurul lor ca pe o carantină. Căută privirea domnului Pemberton când trecu pe lângă el, dar el o evită, prefăcându-se absorbit de o conversaţie cu domnişoara Fleming.

— Oare ar trebui să plecăm, Kitty? şopti Cecily.

Firea ei visătoare şi distrată era ca o pavăză care de

obicei o împiedica să observe astfel de afronturi, dar acum până şi ea părea neliniştită.

— Nu, spuse Kitty apăsat. Nu, nu putem să ne retragem.

Însă ce alte opţiuni aveau? „Fă ca ei”, aşa ar fi zis maică-sa. Iar ei se pregăteau de dans. Acum, că domnul Stanfield plecase, Kitty nu credea că vreun alt pretendent i-ar sări în ajutor. Cui altcuiva dintre oile astea nu i-ar păsa de căderea ei în dizgraţie?

În celălalt capăt al sălii de dans, ochii îi căzură pe Radcliffe. Nu era tocmai un chip *prietenos.* Kitty o luă pe Cecily de mână şi o conduse într-acolo, neluându-i în seamă pe cei care se fereau de ele.

— Lord Radcliffe, domnule căpitan Hinsley, bună seara, îi salută ea pe un ton serios, ca şi cum tocmai se pregătea să discute afaceri cu ei.

— Domnişoară Talbot, îi răspunse căpitanul Hinsley cu o plecăciune şi un zâmbet, ca unei vechi prietene.

— Ai grijă, Hinsley, s-ar putea să fie înarmată, îl avertiză Radcliffe.

— Nu dansaţi, domnilor? întrebă Kitty fără ocolişuri, ignorând remarca lui Radcliffe. Cred că se pregătesc să înceapă chiar acum.

Era o mişcare îndrăzneaţă, lipsită de orice subtilitate, iar cei doi bărbaţi ridicară din sprâncene.

Căpitanul Hinsley îşi reveni primul din surpriză şi făcu o plecăciune galantă.

— Pot oare să sper că mâna dumneavoastră nu este deja promisă, domnişoară Talbot?

— Nu este, spuse ea, punându-şi mâna într-a lui.

Se uită drept în ochii lui Radcliffe, ca şi cum i-ar fi lansat o provocare. Se gândea la favoarea pe care i-o datora el şi ştia că nici Radcliffe n-a uitat. El ridică din sprâncene şi mai mult. Kitty îşi împinse bărbia în faţă, sfidător, şi făcu semn din priviri spre Cecily. Radcliffe oftă.

— Domnişoară Cecily, îmi faceţi onoarea? întrebă el.

Lui Cecily îi scăpase conversaţia mută dintre sora ei mai mare şi Radcliffe – nu şi căpitanului Hinsley, care o

urmărise foarte intrigat –, dar zâmbi recunoscătoare. Se îndreptară spre ringul de dans.

— Ştiţi ce dans urmează? întrebă Cecily.

— Cadrilul, cred, răspunse Radcliffe.

— Se spune *cadri,* îl corectă Cecily, accentuând pronunţia franţuzească a cuvântului.

Radcliffe rămase năuc pentru o clipă, dar ce altceva putea face decât să zică:

— Vă mulţumesc, domnişoară Talbot.

Radcliffe dansase doar de două ori în Sezon, o dată cu domnişoara Talbot şi o dată cu mama lui. Toată lumea ştia că e încăpăţânat ca un catâr în privinţa asta, aşa că oaspeţii urmăriră cu mirare şi interes cum o conduce pe domnişoara Cecily Talbot spre ceea ce era de-abia al treilea lui dans din Sezon. Kitty se uita la ei cum îi urmăreau cu privirea pe cei doi şi spera ca gestul lui Radcliffe să fie suficient ca să le amintească de ce le primiseră pe surorile Talbot în sânul lor.

Kitty era aşa de neliniştită, încât habar n-avea ce-ar fi putut să-i spună căpitanului Hinsley când îşi ocupară locurile, dar, din fericire, el părea perfect capabil să conducă singur conversaţia.

— Domnişoară Talbot, cred c-ar trebui să vă mulţumesc, zise el. A fost deja cel mai interesant Sezon pe care l-am văzut în ultimii ani.

— Serios? spuse ea, încercând să ia pulsul mulţimii fără să pară că face asta.

— Şi să-l convingeţi şi pe Radcliffe să danseze… E un dansator foarte bun odată ce-l aduci pe ringul de dans, deşi n-ai zice când te uiţi la el, nu-i aşa? adăugă Hinsley, zâmbindu-i ştrengăreşte lui Kitty, ca pentru a o invita să-l bârfească pe Radcliffe împreună.

— Aşa credeţi? spuse ea, încă distrată. E de-ajuns să-l vezi călărind ca să ştii că e graţios.

Muzica începu înainte ca Hinsley să apuce să răspundă – deşi ridicase şi mai mult din sprâncene – şi în scurt timp fură prea ocupaţi executând *chassés* and *jettés* ca să mai poată face conversaţie. Cadrilul ţinu doar şase

minute, dar când se termină, Kitty observă că poziţia ei în ierarhia socială era mult mai puţin precară. Radcliffe o lăsă pe Cecily în compania unui Lord Montagu foarte supărat – el de-abia sosise la bal –, iar Kitty se lăsă însoţită de căpitanul Hinsley la masa cu răcoritoare. Acolo, Hinsley se despărţi de ea cu un zâmbet plin de subînţeles, care o nedumeri pe Kitty, fiind chemat înapoi pe ringul de dans de Lady Derby, iar Kitty fu uşurată să accepte o limonadă din partea unui alt domn, simţind că în sfârşit poate să respire mai uşor.

— Nu cred că ne cunoaştem, îi spuse ea străinului cu un zâmbet, fiindcă acum era gata să se poarte afabil cu orice domn.

— Aşa e, deşi eu de mult îmi doresc să fac cunoştinţă cu dumneavoastră, domnişoară Talbot. Eu sunt Selbourne, spuse bărbatul, tărăgănând cuvintele. Mărturisesc că sunt un mare admirator al operei dumneavoastră.

— Al operei mele? repetă ea, încruntându-se nedumerită.

— Ei, haideţi, o dojeni el. N-avem de ce să nu vorbim deschis. Ştiţi, sunt prieten cu domnul de Lacy, iar el mi-a povestit despre dumneavoastră. Deşi nu-şi dă seama, desigur, cum sună povestea pentru urechile unui om ca mine.

— Mi-e teamă că nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule, zise ea încetişor.

— Noi doi suntem la fel, spuse el mieros. Amândoi suntem la periferia lumii ăsteia, explică Selbourne, arătând spre cameră cu un gest larg, amândoi ne străduim să răzbim în ciuda tuturor opreliştilor.

— Aşa credeţi? întrebă ea politicos, deşi i se făcuse pielea de găină. Trebuie să vă cred pe cuvânt, domnul meu, pentru că eu, una, nu văd nicio asemănare.

— Văd că ştiţi şi să daţi replica, zâmbi el aprobator, domnişoară Talbot, simt că vă cunosc dintotdeauna.

Ea nu-i răspunse, nevrând cu niciun chip să încurajeze o conversaţie aşa de tulburătoare, dar Selbourne insistă.

— Aş vrea să vorbesc pe şleau cu dumneavoastră.

Cred că… ne-am putea ajuta mult unul pe altul.

— Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, zise Kitty cu asprime, dar cred că mă confundaţi.

El zâmbi, fără să pară descurajat.

— Văd că sunteţi hotărâtă să nu vorbiţi cu mine.

Îi făcu o plecăciune graţioasă chiar când muzica era pe sfârşite.

— Dar mai gândiţi-vă, domnişoară Talbot. Sunt mai multe feluri de a face bani în oraşul ăsta şi nu e nevoie să treceţi singură prin asta.

Kitty se despărţi de el cât de repede putu şi fu uşurată să o vadă în sfârşit pe mătuşa Dorothy.

— Unde ai fost? o întrebă Kitty.

— Mergem, draga mea? spuse mătuşa Dorothy, prea absorbită de un fir deşirat de la manşetă ca să răspundă.

Kitty fu de acord şi o căută şi pe Cecily. Nu era bine să se arate prea insistente. Pe când aşteptau să-şi primească mantiile, Radcliffe apăru din nou lângă ea.

— V-aţi gândit ce-o să faceţi când o să mă întorc în Devonshire şi n-o să mai puteţi să smulgeţi dansuri de la mine când aveţi chef? întrebă el cu glas scăzut.

— Presupun c-o să trebuiască să găsesc altceva, zise ea, zâmbind cu amărăciune. Sau să învăţ să-mi ţin gura.

— Vă referiţi la ofensa pe care i-aţi adus-o abominabilului Arden? ghici el şi apoi adăugă, privind-o pieziş: L-aţi pus la punct cu o replică usturătoare?

Buzele lui Kitty se arcuiră într-un zâmbet scurt.

— Cea mai usturătoare pe care am dat-o până acum. Dar a stârnit o reacţie aşa de puternică, încât mi-era teamă că până aici ne-a fost.

Radcliffe ridică din umeri – un gest informal care nu avea ce căuta într-o sală de bal şi pe care nu-l mai făcuse niciodată în faţa ei. Şi-l închipui deodată plimbându-se pe pământurile lui din Devonshire. Acolo era cu siguranţă mai în largul lui decât aici – dar nu mai puţin fermecător.

— Când vine vorba despre titluri şi avere, sunt nişte oameni nestatornici şi lipsiţi de principii, îi critică el pe un ton firesc şi apoi adăugă: *Nici eu* n-aş vrea să dansez cu el.

O zisese de parcă ar fi fost un motiv suficient pentru un refuz, iar simplitatea cuvintelor lui o ajută pe Kitty să-şi mai domolească neliniştea.

— Da, exact, spuse ea, puţin surprinsă că erau de acord.

Radcliffe îşi luă rămas-bun cu un zâmbet, iar Kitty se urcă în birjă în urma surorii sale. În drum spre casă, încercă să-i explice lui Dorothy tot ce pătimiseră, dar constată cu mâhnire că mătuşa ei nu avea niciun strop de înţelegere.

— Nu trebuie toată lumea să danseze la un moment dat şi cu un bărbat care nu-i place? întrebă Dorothy, contrariată de gestul radical al lui Kitty.

— Asta nu înseamnă că e bine, murmură nepoata ei cu încăpăţânare.

— Poate ar fi fost mai bine dacă pur şi simplu dansam cu el, şopti Cecily din colţ. Poate că n-ar fi fost aşa de rău.

Kitty o luă de mână pe întuneric.

— Ba nu, spuse ea simplu, strângând-o de mâna ei mică.

22

Lordul Radcliffe ajunse în Grosvenor Square pe înserat. Era ziua lui Archie, iar familia se aduna la cină ca să-l sărbătorească. Răsunetul vocilor din salon îl întâmpină încă de la intrare şi gălăgia îl făcu să zâmbească. Familia de Lacy mereu ţinuse la aniversări – Lady Radcliffe fiind de părere că era foarte important să marcheze astfel de momente cum se cuvine –, dar Radcliffe lipsise din Londra la ultimele două aniversări ale fratelui său. Aşa că lui Radcliffe încă i se părea straniu că tatăl lui nu avea să fie şi el în salon.

Rămase în hol o clipă mai mult decât era necesar, lovit din nou de această stranietate. Nu era un lucru cu care să te poţi obişnui vreodată, îşi zise el, zâmbind cu amărăciune. Intrase pe uşa aceea de o mie de ori – poate chiar de o sută de mii de ori –, ştiind că-i va găsi înăuntru pe amândoi părinţii săi. Iar acum să accepte că nu va mai fi

aşa? I se părea imposibil. Ce-i drept, dacă tatăl lui ar mai fi în viaţă, sigur ar găsi imediat ceva să-i reproşeze lui Radcliffe – să-i amintească de o sarcină pe care ar fi trebuit s-o îndeplinească, dar n-o făcuse, sau de vreo faptă urâtă pe care o săvârşise, deşi n-ar fi trebuit. Dar oare chiar aşa ar fi? Radcliffe îşi spuse că nu putea şti sigur. Pe tatăl lui îl înfuriase teribil refuzul fiului său de a se întoarce în Anglia când izbucnise din nou războiul – se mâniase încă şi mai mult decât când îl izgonise pe James invocând vag stilul lui de viaţă frivol. Radcliffe sperase ca tatăl lui să ajungă cu timpul la sentimente mai bune. Ceea ce în ochii tatălui său era o nouă
încălcare gravă a îndatoririlor de familie fusese pentru Radcliffe singura conduită onorabilă pe care o putea urma şi sperase că şi tatăl lui va ajunge să înţeleagă asta. Dar nu mai avuseseră ocazia să vorbească după Waterloo. Tatăl lui murise înainte ca James să se întoarcă acasă. Aşa că Radcliffe nu avea să afle niciodată dacă faptul că luptase în război îi răscumpărase greşelile în ochii tatălui său, dovedind în sfârşit că era un fiu vrednic.

— Milord? se auzi vocea lui Pattson, care-l smulse din visare şi-l aduse în prezent, făcându-l să tresară.

Probabil că i se citea pe chip în ce direcţie o luaseră gândurile sale, fiindcă aerul de profesionalism sobru al lui Pattson se îmblânzi infinitezimal. Nu mulţi ar fi sesizat schimbarea, dar Radcliffe îl ştia pe Pattson la fel de bine şi de la fel de mult timp ca oricare alt membru al familiei.

— Ceilalţi sunt în salon, îl anunţă Pattson încetişor, privindu-l cu ochi blânzi, cunoscători.

— Sigur, o să mă duc şi eu.

Când trecu pe lângă el, Pattson îi puse mâna pe umăr – o încălcare a bunei-cuviinţe pe care în mod obişnuit nu şi-ar fi permis-o. Fără să-şi ridice privirea, Radcliffe îşi puse mâna peste a lui şi rămaseră aşa o clipă, în tăcere, după care se despărţiră fără să-şi fi spus o vorbă.

— La mulţi ani, Archie, zise Radcliffe, bătându-l călduros pe fratele său pe braţ.

Archie îi strânse mâna cu un zâmbet larg, dar fără

vigoare. Lui Radcliffe i se păru că e cam palid.

— Eşti bine? nu se putu el abţine să nu-l întrebe în şoaptă.

— Da, da, zise Archie cu un zâmbet şters, care-i dispăru repede de pe chip. Să ştii că ai avut dreptate în legătură cu domnişoara Talbot, adăugă el din senin după o clipă de tăcere.

— Ah, făcu Radcliffe şi i se strânse inima de vinovăţie.

Uitase cu desăvârşire că Archie s-ar putea să sufere de pe urma poveştii cu domnişoara Talbot, deşi fu uşurat că măcar nu era vorba de ceva mai grav.

— Da, m-a dat uitării deja, spuse Archie cu o amărăciune care nu-i stătea în fire. Aleargă după toţi bărbaţii în afară de mine, se pare. Noroc cu Selbourne, el…

— Sigur nu vrei o petrecere, Archie? îi întrerupse Lady Radcliffe, poftindu-i nerăbdătoare să ia loc. Să ştii că încă mai e timp. Că doar majoratul e un moment important, toţi vrem să sărbătorim!

— Eu nu, spuse Lady Amelia cu acreală. De ce-aş sărbători faptul că Archie şi-a primit moştenirea?

— Nu, mamă, răspunse Archie fără să o ia în seamă pe sora lui. M-am săturat de… Adică sunt cam obosit. A fost un… Sezon aglomerat.

Radcliffe se uită bănuitor la el. Nu-i stătea în fire să spună aşa ceva, fiindcă Archie întotdeauna se dăduse în vânt după ziua lui de naştere, după Sezon şi, de fapt, după orice pretext de petrecere. Dar poate că nu mai era adevărat. Radcliffe îşi alungă acest gând şi, în scurt timp, zumzetul conversaţiei familiale înecă orice alte preocupări. Pe parcursul cinei, Archie păru să-şi revină într-o anumită măsură, iar Radcliffe se bucură s-o vadă.

La felul al doilea, Lady Radcliffe şi Amelia îşi reluară vechea discuţie despre momentul când ar trebui Amelia să participe la primul ei bal.

— La anul, insista Lady Radcliffe. Eşti încă foarte tânără.

— Toţi prietenii mei merg la cel puţin un bal anul ăsta, se plânse Amelia. Nu-şi fac propriu-zis intrarea în societate,

doar văd puţin cum este. Serios, mamă, o să fiu considerată foarte neexperimentată dacă sunt singura care nu face asta. Te rog, doar un bal! N-are ce rău să facă. La urma urmei, sunt doar cu un an mai mică decât Cecily iar ea a fost deja la o groază de baluri.

În inima lui Lady Radcliffe părea să se dea o luptă. O înţelegea pe Amelia, dar tot o înfricoşa gândul de a-şi şti toţi copiii în societate – şi, cu siguranţă, dând de belele – în acelaşi timp. Ezita, neputându-se hotărî. Anul ăsta viaţa parcă o forţa să ia o mulţime de hotărâri pline de consecinţe şi, de la moartea soţului ei, nu mai avea cu cine să le discute. Dar acum, îl avea pe Radcliffe. Plină de speranţă, se întoarse spre fiul ei mai mare.

— James, tu ce părere ai? îl întrebă ea.

Radcliffe încremeni cu un fir de sparanghel în furculiţă.

— Ce părere am despre…? zise el circumspect.

— Dacă s-o las pe Amelia să participe la un bal Sezonul ăsta. Poate că n-ar face niciun rău, dar, pe de altă parte, dacă n-ar face niciun rău, atunci de ce să nu mai aştepte?

Se uită la el, aşteptând. De cealaltă parte a mesei, Amelia îi arunca priviri rugătoare. Radcliffe se uita când la una, când la cealaltă.

— Aş vrea să ştiu ce crezi, James, insistă Lady Radcliffe, văzând că el nu răspunde.

Radcliffe simţi că-l trec toate năduşelile. Nu ştia ce părere să aibă şi nici dacă ar fi ştiut, nu ar fi crezut că e treaba lui să-şi dea cu părerea. Era rău dacă Amelia participa la un bal? Amelia avea doar şaptesprezece ani, vârstă la care lui i se părea încă foarte tânără – dar oare nu era asta opinia pe care ar fi avut-o şi ursuzul de taică-său? Sau poate era totuşi opinia corectă, chiar şi aşa? Începea să-l strângă cravata.

— Tu hotărăşti, mamă, spuse el într-un târziu, trăgând de gulerul cămăşii. Nu pot şti mai bine decât tine.

Lady Radcliffe păru dezamăgită să vadă că răspunderea i-a fost aruncată înapoi pe umeri aşa de

repede.

— O să mă gândesc, Amelia, îi spuse fiicei sale.

Radcliffe ştia că nu-i trecuse testul. Dar de ce să apeleze la el în astfel de chestiuni, când el abia dacă era cu zece ani mai mare decât Amelia? Doar pentru că acum avea titlul de conte, asta nu însemna că avea mai multă experienţă sau înţelepciune decât când tatăl lui era încă în viaţă. Răposatul Lord Radcliffe ar fi avut o opinie, cu siguranţă, şi ar fi aflat-o cu toţii, pentru că şi-ar fi susţinut-o tare şi răspicat, cu forţa cu care băteau clopotele de la St. Paul's Cathedral, se gândi James cu amărăciune. I-ar fi păsat: l-ar fi interesat ce se cuvine şi ce nu, ce făceau celelalte familii şi ce părere ar fi avut despre ei. În schimb, Radcliffe nu reuşea deloc să înţeleagă ce rost avea să-ţi baţi capul cu astfel de lucruri, deşi era clar că, cu cât stătea mai mult în Londra, cu atât avea să fie mai solicitat în acest sens. Pentru a nu ştiu câta oară, dorinţa de a pleca – de a evada – se războia în inima lui cu dorinţa de a rămâne. Viaţa era mai simplă la Radcliffe Hall; acolo era liber de presiunile familiale, şi totuşi… Sezonul londonez îl atrăgea anul ăsta mai mult decât înainte. Recunoştea în sinea lui că asta se datora în parte domnişoarei Talbot şi imprevizibilităţii pe care o adusese ea, şi acum, că prinsese începutul Sezonului, nu-şi putea stăpâni curiozitatea de a vedea unde avea să ducă – şi unde avea s-o ducă pe domnişoara Talbot.

Restul serii trecu în mod plăcut, cu schimburi de cadouri şi urări de bine. Mâncarea fusese excelentă, ca de obicei, iar cina se încheie cu un tort cu mai multe etaje, din care Archie se înfruptă cu mult entuziasm. Radcliffe zâmbea şi râdea cu ceilalţi, dar se tot gândea la întrebarea mamei sale, cea pe care o pusese şi cea care rămăsese în subtext, iar când veni vremea să plece, nu avea încă un răspuns la niciuna dintre ele. Archie îl conduse la uşă mulţumindu-i din nou pentru cadou.

— O să vii la mine dacă ai nevoie, nu-i aşa, Archie? zise Radcliffe din senin chiar când Archie se pregătea să urce scările.

Fratele lui păru surprins, iar Radcliffe îşi roti stânjenit pălăria în mâini.

— Poate că n-o să ai nevoie, desigur, dar… dacă ai nevoie. Ştiu că n-am petrecut prea mult timp împreună în ultimii ani. Poate facem o excursie călare la Wimbledon din nou. Sau mai departe, dacă vrei.

Archie încuviinţă, cu maxilarul încleştat.

— Mi-ar plăcea, zise el într-un târziu. Mi-ar plăcea foarte mult.

Se uită lung la fratele său, iar Radcliffe se uită şi el la Archie, puţin surprins de neaşteptata încărcătură emoţională a momentului.

— James… dădu Archie să zică, făcând un pas spre el, dar nu apucă să spună mai mult, pentru că Amelia dădu buzna în hol, întrerupându-i.

— N-ai plecat? îi zise ea cu impertinenţă fratelui ei mai mare.

— Acum plec, mormoloc obraznic ce eşti, o puse el la punct.

Însă momentul pe care-l avusese cu Archie trecuse. Şi încă aşa de repede, încât Radcliffe se întrebă dacă nu cumva îşi închipuise doar vulnerabilitatea de pe chipul fratelui său, pentru că acum se purta din nou degajat. Radcliffe îşi reproşă că abordase o temă serioasă într-o zi care ar fi trebuit să fie cu totul lipsită de griji şi îşi spuse că neîndemânarea asta cu care se băga în viaţa altora nu făcea decât să dovedească din nou că astfel de lucruri trebuiau lăsate pe seama mamei lui.

23

O femeie mai slabă de înger ar fi găsit cam stresant calendarul social al lui Kitty pentru următoarele săptămâni. Dar Kitty, care nu uita niciodată că are un termen-limită, era hotărâtă să înghesuie în fiecare zi cât mai multe baluri, serate, spectacole de teatru, plimbări, expoziţii şi concerte.

Şi chiar dacă era cam descurajant să-şi analizeze calendarul în dimineaţa aceea, nimic nu-i putea strica buna dispoziţie, căci fusese invitată împreună cu familia acasă la doamna Stanfield. Lui Kitty i se părea că e un semn foarte încurajator.

— Bine, dacă vrea să mă ceară în căsătorie, asta nu înseamnă şi că trebuie să accept, îi spuse ea lui Cecily cu inima uşoară pe când se îndreptau spre casa doamnei Stanfield, cu Sally urmându-le la doi paşi distanţă. Ar trebui să fie cea mai bună ofertă, fireşte.

Cecily se mulţumi să mormăie ceva în chip de răspuns. Mătuşa lor nu le însoţea, fiindcă se scuzase invocând o durere de cap. Avea cam multe migrene în ultima vreme, deşi cauza lor – dată fiind cantitatea mare de şampanie pe care o consuma în fiecare seară – nu era câtuşi de puţin misterioasă.

Când ajunseră, câţiva musafiri erau deja în salonul luxos, dar Kitty fu copleşită de atenţiile asidue ale doamnei Stanfield de îndată ce intră pe uşă. Şi ăsta era un semn bun, fără îndoială, iar Kitty îşi reţinu un zâmbet de satisfacţie. Din celălalt capăt al camerei, domnul Stanfield îi făcu cu ochiul. Pe când vorbea cu doamna Stanfield, care era călduroasă şi primitoare, Kitty nu se putu abţine să nu-şi imagineze o viaţă în care le-ar putea avea pe amândouă – atât fericire personală, cât şi o avere pentru surorile ei. Ar fi fost... minunat. Şi nu-i venea să creadă ce aproape părea să fie de idealul acesta.

Asta până când doamna Stanfield duse discuţia pe o cărare foarte familiară. Se interesă mai întâi de familia lui Kitty – de unde erau, în ce regiune îşi aveau casa – şi cu toate că doamna Stanfield era în continuare senină –, zâmbetul lui Kitty se cam ofili.

— Ce aer curat! ciripi doamna Stanfield, lăudând Dorsetshire. *Dealurile.* Pur şi simplu încântător!

Vorbise despre aer şi dealuri probabil din teama de a nu face vreo eroare, îşi spuse Kitty, din moment ce puteai fi sigur că toate districtele au şi una, şi alta.

— Trebuie să-mi spui unde aveţi casa, draga mea,

căci s-ar putea chiar să fi fost pe acolo. E pe lângă moşia Radcliffe, nu-i aşa? întrebă doamna Stanfield, prefăcându-se că doar face conversaţie.

Ce voia ea de fapt era să afle care era situaţia financiară a lui Kitty, lucru care nici n-ar fi contat pentru ea, din moment ce familia doamnei Stanfield era deja foarte bogată. Şi totuşi, iată că întrebase.

— Într-adevăr, căsuţa noastră nu e foarte departe de Devonshire, spuse Kitty cu o voce stinsă. E cel mult la o zi de mers cu poştalionul.

— Căsuţă? repetă doamna Stanfield, ciugulind dintr-o tartă, dar fără s-o scape din ochi pe Kitty, ca să fie clar că aşteaptă un răspuns la întrebare.

Era foarte tentant să mintă. Foarte, foarte tentant.

— Căsuţă, da, întări Kitty. Unde locuiesc cu cele patru surori ale mele.

— Patru! Ce *frumos,* exclamă doamna Stanfield cu un entuziasm exagerat. Foarte frumos. Şi încă într-o căsuţă! Ce *binecuvântare*! Trebuie să mă ocup şi de ceilalţi musafiri, draga mea, dar neapărat să guşti din tarta de mere, e pur şi simplu delicioasă.

Până să mai apuce Kitty să mai spună ceva, doamna Stanfield se făcu nevăzută. Kitty se uită lung în urma ei, fără să înţeleagă prea bine ce se întâmplase. O urmări strecurându-se printre grupuleţele de oaspeţi şi trecând pe lângă fiul ei. Nu-şi vorbiră, dar doamna Stanfield îi făcu probabil un semn fiului ei – poate îi aruncase o privire semnificativă sau făcuse un mic gest din mână –, pentru că domnul Stanfield se uită imediat la Kitty şi îi zâmbi. Dar nu era zâmbetul ştrengăresc pe care Kitty credea că îl folosea doar cu ea, ci mai degrabă un zâmbet drept scuză. Înţelese în clipa aceea că domnul Stanfield nu avea s-o mai viziteze. Kitty trase aer adânc în piept – încercând să-şi revină după şocul loviturii pe care o simţea în stomac – şi se apucă din nou să schimbe amabilităţi cu oaspeţii de acolo. Când ea şi Cecily plecară, domnul Stanfield era adâncit într-o conversaţie cu domnişoara Fleming şi păreau să se distreze de minune.

*

Vremea superbă de primăvară de care se bucurau de atâtea săptămâni se strică în seara aceea. Nori joşi acoperiră cerul Londrei, oprind şi ultima geană de lumină şi aşternând peste oraş o negură cenuşie. Era o vreme potrivită pentru starea de spirit a lui Kitty. Îşi puse la urechi şi la încheieturi diamantele false ale mătuşii Dorothy, pregătindu-se de o nouă ieşire, hotărâtă să nu ia în seamă durerea ascuţită care i se instalase sub osul pieptului de când se întorsese de la doamna Stanfield. Nu-şi permitea să se lase complezent în voia melancoliei, mai ales că era numai vina ei că suferea acum. Fusese naiv din partea ei să întreţină iluzii romantice – şi iată dovada că temerile îi fuseseră îndreptăţite. Acum nu-i rămânea decât să treacă mai departe. Mai avea încă multe de făcut – nu primise încă nicio cerere în căsătorie şi nu putea fi mulţumită cu o situaţie în care trebuia să-şi pună toate speranţele în domnul Pemberton.

Pe când stătea la marginea ringului de dans în seara aceea, adâncită în astfel de gânduri, Radcliffe apăru lângă ea, oferindu-i un pahar de şampanie. Ea îl luă cu un murmur de mulţumire şi îi spuse deschis:

— N-am chef să mă cert azi.

Radcliffe ridică nevinovat o sprânceană, arătându-şi uimirea şi simţindu-se chiar rănit că l-ar putea bănui de motive aşa de urâte. Dar văzând-o indispusă, nu se supără.

— Am înţeles, zise el în schimb, întorcându-se la rândul lui cu faţa spre mulţimea de dansatori şi urmărindu-le cu privirea paşii şi piruetele. Cum merge vânătoarea?

Kitty încercă să depisteze vreo urmă de batjocură în tonul lui, dar, negăsind niciuna, îi răspunse sincer:

— Cred că e uşor de ghicit. Domnul Pemberton e suficient de bogat ca să-mi acopere nevoile.

— Nu-l mai plasaţi pe domnul Stanfield printre favoriţi? Aveam impresia că pe el îl preferaţi.

Kitty îşi cercetă evantaiul, căutând imperfecţiuni –

oare văzuse o gaură în dantelă?

— Era, murmură ea. Dar se pare că e hotărât să-şi găsească o soţie bogată.

— Aha, zise el grav. Presupun că nu e vreo surpriză. Cei din familia Stanfield sunt înstăriţi, dar sunt mână spartă. Au aşa nişte cheltuieli, încât au nevoie de o nouă infuzie de avere la fiecare alianţă matrimonială.

— N-are importanţă, zise ea cu o urmă de amărăciune. Pemberton are suficienţi bani ca să-mi întreţină surorile şi să ne ajute să ne păstrăm casa, dar am nevoie de o alternativă, pentru orice eventualitate.

Radcliffe cântări lucrurile câteva clipe.

— Trebuie să recunosc că ambiţia dumneavoastră de a vă păstra casa părintească e destul de surprinzătoare.

— Cum aşa? întrebă ea, hotărându-se să aştepte să-i audă răspunsul înainte de a se simţi jignită.

— Se vede că vă simţiţi în elementul dumneavoastră aici, la oraş. De ce n-aţi rămâne în Londra?

— Ce surpriză, domnul meu! zise ea ştrengăreşte. Şi eu, care credeam că de-abia aşteptaţi să scăpaţi de mine.

— De ce n-aţi renunţa la Netley? Aţi putea s-o vindeţi şi să vă faceţi casa în altă parte, sugeră el, fără să dea atenţie ironiilor ei.

— E adevărat că mi-a plăcut Londra mai mult decât mă aşteptam. E un oraş foarte viu, dar Netley a fost casa mea şi alor mei. Nu mă grăbesc să renunţ la ea, iar vânzarea ei oricum nu ne-ar acoperi toate datoriile.

— Deci o faceţi din raţiuni sentimentale, spuse el, zâmbind uşor. Vă credeam mai presus de astfel de sentimente.

Kitty se îmbujoră, dar îşi ridică bărbia cu semeţie.

— Şi ce dacă? Am pierdut foarte multe, domnul meu. Dumneavoastră aţi vinde Radcliffe Hall dacă ar fi nevoie?

— Aveţi dreptate, admise el uşor amuzat. Aşa e, n-aş vinde, oricât de tentant ar fi. Dar Radcliffe Hall e a familiei mele de generaţii întregi. Face parte din identitatea mea.

— Înseamnă că nu suntem chiar aşa de diferiţi conchise Kitty, ridicând din umeri.

— Poate că nu suntem, într-adevăr, spuse el încetişor.

— Vă surprinde? îl întrebă ea cu o scânteie maliţioasă în priviri, dându-i de înţeles că i-ar face mare plăcere dacă răspunsul lui ar fi „da”.

— Ce mă surprinde pe mine e conversaţia asta, zise el în schimb. Cred că nu sunt obişnuit să discut cu femei despre afaceri imobiliare.

Kitty pufni.

— Sunteţi aşa de obişnuit ca femeile să nu deţină proprietăţi, încât vă închipuiţi că nu au gust pentru aşa ceva?

Radcliffe îşi plecă fruntea, dându-i dreptate.

— Şi totuşi, dacă vă căsătoriţi, n-o să mai locuiţi acolo, insistă el.

— De ce nu?

— Nu-l văd pe domnul Pemberton renunţând la reşedinţa familiei sale ca să se mute în a dumneavoastră.

— Poate că nu, zise ea, înclinându-şi capul. Dar poate c-o să vrea una dintre surorile mele să locuiască acolo când o să împlinească vârsta. E scump să ai o casă, Lord Radcliffe, şi aş vrea ca surorile mele să nu fie nevoite să se mărite ca să facă rost de una.

Lăsă cuvintele să plutească o clipă în aer, după care zise cu veselie:

— Oricum, cine zice că nu l-aş putea face pe Pemberton să vrea să trăiască acolo dacă aşa mi-aş pune în cap?

Radcliffe pufni, iar simpatia lui dispăru în faţa acestei replici care îi aduse din nou aminte de firea ei manipulatoare.

— Sunt sigur că aţi putea. La urma urmei, de ce-ar conta ce-şi doreşte soţul dumneavoastră? Ar putea foarte bine să fie o poşetă, după câtă libertate de mişcare i-aţi acorda.

Kitty îl privi pe sub gene, iritată de tonul lui.

— Şi unde, mă rog, vă gândiţi c-o să stea viitoarea dumneavoastră soţie? Într-o casă a ei… sau la Radcliffe Hall?

Radcliffe se încruntă.

— Nu e acelaşi lucru, după cum ştiţi şi dumneavoastră prea bine, i-o întoarse el. Dacă e să mă căsătoresc, o s-o fac fără manipulări.

Kitty ţâţâi din buze cu îndoială.

— Nu e acelaşi lucru, zise el din nou.

— Vai, dar nu e nevoie să fiţi defensiv, domnul meu, spuse Kitty cu trufie. Că asta doar nu vă face un om rău, ci doar ipocrit.

Kitty îşi lăsă paharul pe tava unui valet care se afla în trecere, îi făcu o reverenţă lui Radcliffe şi plecă. Zăbovise destul. Nu se uită în urmă, dar dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut că Lordul Radcliffe încă se uita după ea, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

Kitty stătea la pândă pe hol, uitându-se după bărbaţi ca un uliu. Ochii îi căzură însă nu pe un posibil pretendent, ci pe o domnişoară stingheră, care părea rătăcită. Poate că era din cauză că-i vorbise lui Radcliffe despre surorile ei, dar fata avea ceva – poate fruntea luminoasă – care îi aminti deodată de Beatrice şi-i aprinse dorul de ea. Odată ce observă asemănarea, Kitty nu putu să nu se apropie de tânără.

— Nu cred c-am făcut cunoştinţă, spuse Kitty cu blândeţe când ajunsese suficient de aproape ca fata s-o poată auzi peste sunetul muzicii.

Tânăra îşi ridică speriată privirea.

— Eu sunt domnişoara Talbot.

Îşi făcură reverenţe.

— Domnişoara Bloom, spuse străina cu o voce piţigăiată, de fetiţă. Mă bucur să vă cunosc.

Tânăra nu dădu semne că ar vrea să continue conversaţia; se cufundă din nou în tăcere, uitându-se cu dor spre celălalt capăt al camerei. Kitty îi urmări privirea şi văzu un tânăr care se ţinea ţeapăn pe marginea ringului de dans, uitându-se la perechi. Avea trăsături foarte ascuţite – coatele, umerii şi genunchii i se vedeau chiar şi prin jiletca şi pantalonii închişi la culoare, şi croiţi după ultima modă. Kitty nu îl mai văzuse.

— Îl cunoaşteţi pe tânărul acela, domnişoară Bloom? întrebă Kitty, iar fata se îmbujoră.

Aşa deci.

— Acum nu ne mai cunoaştem, deşi pe vremuri ne ştiam bine, explică domnişoara Bloom, poticnindu-se. Dar aş vrea să-l cunosc mai bine, de-ar fi posibil.

— De ce să nu fie posibil? întrebă Kitty nedumerită. Că doar sunteţi amândoi aici, nu-i aşa?

Fata clătină cu tristeţe din cap, ca şi cum obstacolul era aşa de mare, încât nici nu merita pomenit.

— Sunteţi amândoi aici, repetă Kitty cu insistenţă. Nu e suficient de bogat pentru dumneavoastră?

Tânăra păru şocată.

— N-nu, se bâlbâi ea. Din câte ştiu, domnul Crawton e destul de bogat, se spune că are cel puţin şapte mii de lire pe an.

— Atunci care e problema? zise Kitty, pierzându-şi răbdarea.

— Părinţii mei ţin morţiş să mă căsătoresc cu un bărbat cu titlu, explică fata încetişor. Aşa că mama nu vrea să mă prezinte domnului Crawton. Zice că, aşa cum m-am îndrăgostit de un domn fără titlu, pot să mă îndrăgostesc şi de un domn cu titlu.

Tânăra se uită cu jind spre băiat.

— Ne ştiam bine când eram mici. Era aşa de bun... Ne interesează multe lucruri în comun. Şi suntem amândoi timizi, dar când eram împreună, asta nu părea să conteze. Ce mult mi-aş dori să mă bage în seamă...

— Şi totuşi, se pare că nu vă doriţi suficient de mult ca să şi faceţi ceva în privinţa asta, comentă Kitty cu asprime. Cum să vă bage în seamă dacă dumneavoastră sunteţi aici, într-un colţ, şi vorbiţi cu mine?

— Ce altceva să fac? spuse domnişoara Bloom indignată. Să mă duc pur şi simplu la el şi să încep să vorbesc?

— Ar fi chiar aşa de rău?

— Da! Pur şi simplu nu se face... Şi oricum, ce-aş spune? Aş părea de-a dreptul insolentă... se văicări ea

mâhnită, frământându-şi mâinile.

— Inventaţi un pretext, zise Kitty supărată. Ştie cumva unde e masa cu răcoritoare? A văzut-o cumva pe mama dumneavoastră? Pentru că dumneavoastră nu o vedeţi pe nicăieri. Sau scăpaţi-vă evantaiul pe jos şi rugaţi-l să vă ajute să-l găsiţi. Doamne, dar sunt o mie de posibilităţi! Nu trebuie decât să alegeţi una!

— Nu pot, murmură domnişoara Bloom, uitându-se la Kitty de-a dreptul alarmată.

Kitty oftă. Oare domnişoara Bloom chiar nu putea depăşi caraghiosul obstacol al lungimii acelei săli? Şapte mii de lire pe an era o avere frumuşică, nu glumă. Se mai uită o dată la domnişoara Bloom. Oare s-o încurajeze prin linguşiri să-şi ia viitorul în mâini? Să încerce mai mult s-o facă să înţeleagă că trebuie să profite de ocazia care i se oferea? Ar fi fost cam lipsit de inimă, chiar şi pentru Kitty, să încerce să pună ea însăşi mâna domnul Crawton după ce tânăra îi făcuse aşa de multe confidenţe.

Dar trăia într-o lume fără inimă şi nu-i servea nimănui la nimic dacă se prefăcea că nu e aşa. Kitty se întoarse spre sala de bal cu un foşnet ferm al rochiei luându-şi la revedere de la domnişoara Bloom peste umăr. Avea un evantai de pierdut.

*

Netley Cottage, miercuri, 22 aprilie

Draga mea Kitty,

Am citit ultima scrisoare de ta tine de cel puţin trei ori săptămâna asta şi ne-a ridicat mult moralul. Harriet nu se simte bine în ultima vreme şi nu e deloc mulţumită de încercările mele de a o ajuta – se pare că nu sunt nici pe departe o infirmieră aşa de bună ca tine.

Ne bucură mult poveştile pline de strălucire din Londra. Probabil că tu te-ai obişnuit deja, dar pentru noi e ca şi cum te-ai fi dus pe un alt tărâm. Se pare că eşti

înconjurată de admiratori şi sunt sigură că o să primeşti o cerere în căsătorie în cel mai scurt timp. Sper totuşi să găseşti printre ei pe cineva care să aibă nu doar avere, ci şi caracter.

S-ar putea ca ăsta să fie ultimul nostru schimb de scrisori. Am început reparaţiile la acoperiş, aşa cum ai spus, dar mi-e teamă că banii pe care ni i-ai trimis nu o să acopere cheltuielile. Avem suficient cât să acoperim nevoile de zi cu zi, dar nu o să ne mai permitem să punem scrisori la poştă. Să nu-ţi faci griji, o să fim bine!

Vă trimitem ţie şi lui Cecily toată dragostea noastră. Ne-a plăcut mult poemul pe care l-a trimis Cecily odată cu ultima scrisoare, cu toate că, din păcate, niciuna dintre noi nu a înţeles prea bine ce a vrut să zică.

Până vom putea vorbi din nou, rămân sora ta iubitoare,

Beatrice

24

Logodna domnului Stanfield cu domnişoara Fleming fu anunţată săptămâna următoare. Nu era nicio problemă, absolut niciuna, pentru că nimic din ce făcea domnul Stanfield nu schimba în vreun fel soarta lui Kitty. Încă îl avea ca admirator pe domnul Pemberton – era nedezlipit de ea în ultima vreme – şi, mai nou, i se alăturase şi domnul Crawton, după care Kitty se ţinuse cu perseverenţă şi succes încă de la prima lor întâlnire. De fapt, singurul lucru care conta din episodul cu domnul Stanfield era că aflase ceva folositor, şi anume că venitul anual al unui domn nu spunea aşa de multe despre el pe cât crezuse ea. Faptul că s-ar fi putut logodi cu domnul Stanfield fără să ştie cât de nepotrivit era pentru ea din punct de vedere financiar, în ciuda celor şase mii de lire pe an, îi pricinuia nu puţină nelinişte, dar îi oferise o lecţie preţioasă. Trebuia să se

asigure de situaţia financiară a fiecărui pretendent dincolo de ceea ce moşteneau. Problema era că nu puteai pur şi simplu să-i *întrebi,* pentru că un astfel de subiect nu prea se preta la o întrevedere romantică. Şi atunci cum să cerceteze finanţele domnului Pemberton – şi acum şi ale domnului Crawton ca să afle dacă poate să parieze pe ei fără riscuri? Nu putea s-o nege: nu avea decât o singură cale. Kitty aruncă o privire la orologiul din colţ. Era ora nouă fără un sfert. Ar fi trebuit să mai aştepte... Dar Kitty descoperi că nu voia să mai aştepte. Când avea să ajungă, urma să fie trecut de nouă.

— După cum ştiţi... începu Kitty, încercând să-l calmeze pe Radcliffe, care se arătase de-a dreptul exasperat de sosirea ei în St James's Place, dar fu întreruptă de Beaverton, care intră cu o tavă.

Îi servi pe amândoi cu cafea fierbinte, cu o expresie de simpatie reţinută, cum ai vedea la o înmormântare. Radcliffe îşi luă ceaşca de cafea cu graba unui om lihnit şi se uită suspicios la domnişoara Talbot prin aburul băuturii. Ea îşi reluă vorba.

— După cum ştiţi, urmează să aleg între pretendenţii mei.

— Vai, vă rog să primiţi felicitările mele, zise Radcliffe sarcastic.

— Dar mi-am dat seama că e naiv să accept o cerere în căsătorie când nu am drept garanţie a averii lor decât părerile celorlalţi membri ai înaltei societăţi.

Radcliffe se uită lung la ea.

— Şi asta nu vă mulţumeşte?

— Câtuşi de puţin. Dacă aflu că pretendenţii mei, în ciuda venitului bun pe care-l primesc, au şi datorii foarte mari?

Accesul de tuse al lui Radcliffe era menit, după cum i se păru lui Kitty, să-i atragă atenţia asupra ironiei din spatele acestei obiecţii.

— Da, ştiu foarte bine că şi eu am datorii mari, zise ea ofuscată. Dar n-ar avea niciun sens ca niciunul dintre noi să nu fie bogat. Am nevoie de dovezi înainte să fac pasul

următor. Miza e pur şi simplu prea mare.

— Dovezi? se miră Radcliffe, aruncând din nou o privire disperată spre ceas. Şi ce legătură am eu cu asta?

— Speram să puteţi afla dumneavoastră pentru mine. Vă daţi seama că eu nu mă pot interesa, adăugă ea, văzând că Radcliffe era încă îngrozit.

— Îmi dau seama, într-adevăr, dar *nu* înţeleg de ce ar trebui să mă ocup eu de asta, nici de ce vă închipuiţi că pentru mine ar fi mai uşor.

— Aveţi mult mai multe relaţii decât mine! zise ea imediat. La urma urmei, mie mi-aţi aflat secretul destul de uşor. Ar fi chiar aşa de greu să le puneţi întrebările potrivite persoanelor potrivite? Cum aţi proceda dacă Amelia ar fi cea care v-ar cere asta?

— I-aş spune să nu mă deranjeze sâmbăta înainte de douăsprezece, mormăi el.

— Fiţi serios.

— Vă rog să mă credeţi, domnişoară Talbot, sunt cât se poate de serios.

— Cum aş putea să vă răsplătesc efortul? zise ea mieros. Dacă nu vreţi s-o faceţi din preaplinul sufletului dumneavoastră, atunci ce-aţi vrea în schimb? Ştiţi că nu prea am bani, dar ştiu să mă fac utilă.

Radcliffe închise ochii şi oftă prelung. Preţ de o clipă, suferinţa lui teatrală îi aminti lui Kitty, fără să vrea, de Lady Radcliffe şi de-abia reuşi să-şi reprime un zâmbet.

— Aş putea s-o vindec pe mama dumneavoastră de următoarea ei boală, propuse ea.

Radcliffe se uită urât la ea.

— Ştiţi la fel de bine ca mine că mama o să se simtă excelent până la ultimul bal din Sezon, zise el răstit.

Kitty deschise gura să mai facă o propunere.

— Bun, zise el înainte ca ea să apuce să spună ce avea de gând. Fie! O să mă interesez. Şi în schimb, dumneavoastră îmi rămâneţi datoare cu o favoare.

— O favoare, zise ea, uitându-se bănuitoare la el. Ce fel de favoare?

— O să fie „o favoare la alegerea mea şi o s-o

îndepliniţi când hotărăsc eu”, spuse el, începând să distreze.

Kitty dădu să protesteze.

— Vă rog, zise el, ridicând o mână ca s-o oprească. S-o lăsăm aşa. O să mă gândesc la asta când o să fiu mai puţin obosit, vă asigur.

— Bine, spuse ea, ezitând. Dar nu-mi puteţi cere să plec din oraş înainte să pun nunta la cale.

— N-o să vă cer, promise el vlăguit.

— Şi nimic din ce mi-ar putea afecta poziţia socială.

— În regulă.

Din nou tăcere.

— Poate ar fi mai convenabil să stabilim de-acum care-o să fie favoarea.

— Nu.

— Atunci aşa rămâne, spuse Kitty iute. Cât de repede puteţi să-mi procuraţi informaţiile?

— Vă rog, plecaţi odată, zise el plângăreţ. Sunteţi de-a dreptul obositoare. Cu cât plecaţi mai repede, cu atât mai repede o să fac rost de ele.

— Excelent! spuse Kitty, radioasă ca un înger.

Se ridică să plece, dar apoi se opri, aducându-şi aminte de cealaltă sarcină cu care venise. Scoase un plic din buzunar.

— Mă întrebam dacă… începu ea, codindu-se. Dacă v-aş mai putea cere ceva… Aş vrea să corespondez cu surorile mele, dar costă aşa de mult să primeşti scrisori, încât ele… în fine, fiecare bănuţ e numărat. V-aş putea ruga să-mi francaţi scrisoarea?

Îi ardeau obrajii. Îi fusese mult mai greu să facă rugămintea asta, deşi era mai puţin îndrăzneaţă decât cealaltă. Membrii nobilimii îşi puteau trimite scrisorile gratis, doar semnând plicul, dar Kitty bănuia că doar rudele lui Radcliffe şi prietenii apropiaţi ar fi îndrăznit să-i ceară aşa ceva. Încercă să se pregătească pentru un refuz. Dar nu avea de ce să-şi facă griji. Radcliffe o privi în ochi fără un cuvânt şi întinse mâna – nu purta mănuşi –, iar Kitty îi puse recunoscătoare scrisoarea în palmă. Când el îşi îndoi

cu grijă degetele peste marginea plicului, Kitty îi simţi atingerea ca o adiere pe mâna ei înmănuşată.

— O trimit azi, promise el, iar ea îl crezu.

*

Archie mai avea puţin până în St James's Place, dar ezita. Nici măcar acum nu era sigur că era necesar ce avea de gând să facă. Selbourne nu se purtase urât cu el – dimpotrivă! La începutul prieteniei lor, Archie avusese grijă, desigur, să ţină seamă de avertismentul lui Gerry. Gerry zisese că Selbourne – Selby, cum fusese rugat Archie să-i spună – era un afemeiat de cea mai joasă speţă. Dar, cum Selby îl asigurase insistent că *nu* era un afemeiat de cea mai joasă speţă, asta tindea Archie să şi creadă. Până în acel moment, Selby fusese cât se poate de bun cu el, invitându-l la petreceri şi cluburi de faro şi însoţindu-l în cele mai palpitante şi mai decadente nopţi pe care le trăise Archie vreodată.

Doar că... Doar că Archie se întreba acum dacă era cu adevărat făcut pentru viaţa asta de om de lume. Era foarte obosit, având mereu trupul încordat şi mintea neliniştită. Până de curând, când fusese ziua lui, rămăsese fără o leţcaie, fiindcă îşi cheltuise toată alocaţia pentru sfertul acela de an în compania lui Selby. Se bucura că măcar acum avea acces deplin la întreaga sa moştenire.

Avea multe dubii, dar era convins că fratele lui o să ştie ce să facă. Recâştigându-şi hotărârea, Archie făcu un pas mare în faţă, cu privirea pironită în uşa cu numărul şapte. Uşa se deschise, iar el grăbi pasul. Lui Radcliffe nu-i stătea în obicei să se trezească aşa de devreme, iar fratele lui nu voia să-l rateze. Voia neapărat să-i vorbească în acea zi. Dar nu... Silueta aceea era a unei femei, fără îndoială. Archie încetini din nou şi făcu ochii mari. Ce necuviincios, îşi zise în sinea lui. O clipă mai târziu, din casă mai ieşi o siluetă feminină – după bonetă, părea să fie o servitoare. Slavă Domnului! Asta făcea ca vizita să fie ceva mai cuviincioasă – era, aşadar, o vizită oficială, nu o întâlnire pe

ascuns. Prima femeie care ieşise îşi întoarse capul spre locul unde stătea Archie, iar el îşi dădu seama – cu un nod în stomac – că era domnişoara Talbot. Domnişoara Talbot, care tocmai pleca de la fratele lui. Aceeaşi domnişoară Talbot cu care crezuse, nu cu multe săptămâni în urmă, că se va căsători el. Archie rămase încremenit, urmărind-o cum se îndepărtează. Deci aşa stăteau lucrurile între ei.

Nici nu-i de mirare că Radcliffe nu a vrut să-l lase să se însoare cu ea, îşi zise Archie cu un umor sumbru, care nu-i stătea în fire. Ce mai râseseră de el fratele lui şi domnişoara Talbot! Râseseră împreună de tânărul caraghios îndrăgostit până peste cap, care nici nu ştia ce ridicol e. Archie se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de St James’s Place cu paşi leneşi. Poate că ducea o viaţă ciudată printre cei ca Selbourne, una care-l făcea să se simtă tot mai străin de sine cu fiecare clipă care trecea, dar cel puţin noua lui viaţă nu-l făcuse niciodată să se simtă aşa.

25

Când luna mai îşi intră în drepturi, începură să apară şi primele semne ale verii. Deşi schimbarea nu era la fel ca la Netley Cottage – unde câmpurile şi pădurile din jur reveneau brusc la viaţă, ca un chibrit pe care-l aprinzi într-o cameră întunecoasă –, apropierea verii se făcea totuşi simţită şi la oraş. Florile se deschiseseră în toată splendoarea, ieşind din mugurii lor strânşi, şi încă puteai să simţi mirosul inconfundabil al pământului cald uscându-se după ploaia de peste noapte.

Aici atmosfera era aceeaşi ca în Biddington în luna mai. Indiferent dacă erau în Dorsetshire, în Londra, în nord, în sud, în est sau vest, britanicii se lăsau mereu înveseliţi de vremea caldă şi însorită, fie şi numai pentru plăcerea de a se plânge de ceva nou. Şi totuşi, deşi asemănarea ar fi trebuit s-o bucure pe Kitty, pe ea o copleşise dorul de casă. La o sută cincizeci de kilometri depărtare, Beatrice, Harriet

şi Jane poate că munceau în grădină sau se duceau la piaţă. Pe Kitty o durea că nu avea de unde să ştie asta decât dacă mai primea o scrisoare.

Profitase de vremea bună ca să-şi planifice plimbări atât cu Pemberton, cât şi cu Crawton, unul după altul, sperând că iluzia intimităţii – deşi mătuşa Dorothy şi Cecily erau la doar câţiva paşi mai în spate – ar putea încuraja o declaraţie de dragoste de la vreunul dintre ei. Avea să fie dezamăgită. Pemberton îi povestise timp de o oră, cu lux de amănunte, nu doar cea mai recentă predică a vicarului său – o cuvântare cu totul insipidă despre două subiecte la fel de plicticoase: răbdarea şi smerenia –, ci şi întreaga conversaţie pe care o avusese cu mama lui după predică. Mama lui Pemberton era o femeie retrasă, care, după cum i se spusese lui Kitty prefera să nu apară în societate decât când se ducea la biserică. Kitty era convinsă că şi doamna Pemberton era foarte plicticoasă.

Îl lăsă pe domnul Pemberton să bată câmpii şi mintea îi zbură la picnicul la care le va scoate pe surorile ei de îndată ce ea şi Cecy aveau să se întoarcă acasă.

— Dar şi mândria e importantă, după cum am convenit cu mama mea, spunea Pemberton. Mândria legată de familie şi de renumele familiei, desigur. De aceea îşi doreşte foarte mult să mă vadă căsătorit cu o creştină adevărată, cu creşterea potrivită, ca să mă ajute să-mi lansez cariera politică.

După părerea lui Kitty, cuvântul „creştere” nu trebuia folosit decât pentru animale, sub nicio formă pentru femei.

— Înţeleg, zise ea cu drăgălăşenie. Mi-ar plăcea foarte mult s-o cunosc.

Era chiar adevărat, pentru că numai aşa ar fi putut să-i dovedească femeii ăleia că are o „creştere” suficient de bună ca să-i fie pe plac. Era limpede că mama lui Pemberton avea aşteptări mari, la care Kitty trebuia să se ridice, fie şi numai în aparenţă. Dacă acela era motivul pentru care Pemberton întârzia să-i ceară mâna, Kitty n-avea nicio îndoială că putea s-o cucerească pe mama lui cu… citate din Biblie sau ceva asemănător.

— Am putea să mergem împreună la slujbă într-o zi, propuse Kitty cu pioşenie.

— I-ar plăcea foarte mult, sunt sigur, zise Pemberton radios. La ce biserică mergeţi?

O, Doamne…

— A, la una de lângă casa mătuşii mele, spuse Kitty vag. Foarte mică, dar frumoasă.

Îi distrase atenţia întrebându-l de numele unei flori, iar prelegerea care rezultă de aici şi care cuprinse denumirile latineşti ale tuturor animalelor şi florilor pe lângă care trecură acoperi în întregime restul plimbării lor. Kitty avu doar câteva clipe de răgaz înainte să sosească domnul Crawton. Deşi era un admirator mai recent decât Pemberton, Kitty avea încredere că-l putea îmboldi pe Crawton să-i facă o declaraţie de dragoste – părea întotdeauna aşa de surprins când vorbeau, aşa de măgulit de fiecare dată când ea accepta să danseze cu el.

— Încă unul? şopti Cecily exasperată. Acum?

— Linişte, draga mea, Kitty negociază, o dojeni mătuşa ei cu blândeţe. Ce-ar fi să-mi mai spui o dată anecdota aia drăguţă despre Shakespeare? Mi-ar plăcea s-o aud din nou.

Dacă în cazul lui Pemberton cel mai mare obstacol era limbuţia lui, în cazul lui Crawton era timiditatea. Mergea tăcut pe lângă Kitty – cu ochii mereu mari, ca şi cum tocmai ar fi înghiţit ceva ascuţit – şi prefera s-o lase pe Kitty să conducă discuţia. Era cu siguranţă mai bine decât cu domnul Pemberton, dar asta nu creştea deloc şansele ca domnul Crawton să-şi facă curaj să-şi declare intenţiile. Kitty oftă.

— Povestiţi-mi despre căminul dumneavoastră, îi ceru Kitty călduros, încercând să-l scoată din cochilie. Spuneaţi că e în Bedfordshire? Mărturisesc că n-am fost niciodată.

Crawton nu răspunse. Kitty îşi întoarse privirea spre el şi descoperi că atenţia îi zburase în altă parte.

Urmau să se intersecteze cu un grup de domnişoare locvace, iar domnul Crawton nu-şi mai lua ochii de la ele. Kitty nu s-ar fi aşteptat la asemenea impoliteţe din partea

lui… dar apoi a zărit-o pe domnişoara Bloom printre ele. Se uita drept înainte, ignorându-i pe Kitty şi Crawton dar cu obrajii atât de aprinşi, încât era limpede că de fapt îi observase. Crawton nu-şi putea lua ochii de la ea, ba chiar îşi întoarse capul ca să se uite după silueta ei care dispărea. Kitty îşi drese glasul, iar Crawton tresări.

— Îmi cer scuze, domnişoară Talbot, spuse el repede. Vă rog mult să mă scuzaţi. Despre ce vorbeam?

— Despre Bedfordshire, îi aminti ea cu blândeţe.

Începu să o roadă vinovăţia – o emoţie cu totul inutilă, desigur, dar faptul că ştia că e inutilă nu era de ajuns ca să se poată descotorosi de ea. Kitty încercă să-şi spună că domnişoara Bloom are avere, obârşie bună şi, de ce nu, o mie de alţi bărbaţi cu care i-ar face la fel de multă plăcere să se mărite precum cu domnul Crawton. Faptul că domnul Crawton părea să-i împărtăşească sentimentele era cu totul irelevant şi nu o privea pe Kitty câtuşi de puţin.

Şi totuşi, nu reuşea să scape de sentimentul de vinovăţie.

— Nimic de raportat, le anunţă ea cu un oftat pe sora şi mătuşa sa în drum spre casă. Deocamdată niciunul dintre ei nu vrea să-mi spună că mă iubeşte.

— Nu mai poţi să amâni, draga mea, îi atrase atenţia mătuşa Dorothy. Timpul trece.

— Ştiu, zise Kitty încordată. Nu eu trag de timp.

Mătuşa Dorothy scoase un mormăit de îndoială din gâtlej, dar Kitty nu apucă s-o ia la întrebări, pentru că sora ei le întrerupse.

— Îl iubeşti pe vreunul dintre ei? întrebă ea.

— Iarăşi întrebarea asta, răbufni Kitty iritată. Amândoi mi se par nişte domni foarte cumsecade, cu o avere foarte mare. E bine?

Cecily se strâmbă.

— Asta nu-i deloc iubire, spuse ea, puţin neliniştită. Cel puţin aşa cred. Tu ce crezi, mătuşă Dorothy? Ai fost vreodată îndrăgostită?

Mătuşa lor păru surprinsă de turnura pe care o luase discuţia.

— Oh, doar o dată, răspunse ea. Dar asta a fost acum multă vreme.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Cecily cu însufleţire.

— Am fost fericiţi o vreme, zise mătuşa Dorothy încetişor. Dar apoi s-a căsătorit cu o domnişoară din clasa lui socială, iar ea, cum era şi firesc, s-a opus prieteniei noastre. Şi aşa s-a terminat.

În ochii lui Cecily apăru o sclipire rău-prevestitoare.

— Vezi, Cecily? zise Kitty, neputându-se abţine să nu sublinieze copilăreşte. Dragostea nu e întotdeauna egală cu fericirea.

— Dacă ei te iubesc şi tu nu, atunci îi privezi de ceva minunat, Kitty, îi zise Cecily cu glasul încărcat de emoţie. Mi s-ar părea cam trist, atâta tot.

Cuvintele ei amplificară sentimentul de vinovăţie care nu-i dădea pace lui Kitty, făcându-l cu atât mai greu de suportat, iar pe Kitty cu atât mai iritată.

— Nu e trist, n-avem timp să ne pară rău de ei, răbufni ea. Compătimeşte-ne pe noi, dacă vrei neapărat să compătimeşti pe cineva. Sunt bărbaţi – şi bogaţi, nu oricum. Pot să aibă ce viitor vor ei şi măcar pot să şi-l aleagă. *Noi* nu. Pe noi nu ne întreabă nimeni pe cine – *ce* – vrem!

Cecily păru şocată de propria vehemenţă, şi până şi pe Kitty o tulbură.

— Ziceam doar, se apără Cecily.

— Haideţi acasă, interveni mătuşa Dorothy Degeaba ne certăm.

Nu-şi mai spuseră nimic pe drumul de întoarcere dar Kitty nu se înveseli. Îşi ocupă timpul repetând, în intimitatea gândurilor ei, argumente în apărarea sa, pe care îşi imagina că i le dă când lui Cecily, când – fără să ştie de ce – lui Radcliffe. Niciunul dintre ei nu o înţelegea. Ei nu trebuiau să se întrebe ce-o să se aleagă de Jane, Harriet şi Beatrice, să se gândească ce grea poate să devină viaţa unei femei în absenţa banilor sau să-şi bată capul cu miile de căi înfricoşătoare pe care ar putea s-o apuce viaţa oricăreia dintre ele dacă Kitty scăpa frâiele din mână fie şi

pentru o singură clipă. Dar Kitty se gândea la toate lucrurile astea şi-şi făcea griji mereu. Şi avea prea multe de făcut ca să piardă vremea simţindu-se vinovată.

*

Kitty se îmbrăcă în seara aceea cu mişcări scurte şi repezite. Nu-şi permiteau să mai cumpere rochii de bal, aşa că se străduiau să creeze impresia că poartă haine noi prin modificări bine gândite, prinderea unor pene ici şi colo şi făcând schimb de rochii între ele la nevoie. Kitty era de acord cu această metodă de a face economii, dar tot se simţea ca o gâscă ciufulită în rochia roz cu volănaşe pe care mătuşa Dorothy o cumpărase cu gândul la Cecily (cu fustele lăsate jos şi brodate cu trandafiri de mătase), în timp ce Cecily purta rochia ei preferată de crep albastru (cu fustele ridicate şi împodobită acum cu o dantelărie complicată la tiv şi mâneci).

Începu să-şi aranjeze părul şi, până termină, agitaţia i se preschimbase în melancolie, aşa că se duse în budoarul mătuşii sale. În ultimele săptămâni, devenise un ritual pentru ea să se refugieze acolo, fiindcă îi aducea foarte multă alinare să se aşeze pe patul mătuşii sale, cu picioarele sub ea, şi să se uite cum Dorothy se rujează cu mişcări experte.

— Crezi că sunt un om bun? o întrebă Kitty.

— Hm, făcu mătuşa Dorothy. Vrei să-ţi spun că eşti un om bun?

— Numai dacă aşa crezi.

Mătuşa Dorothy se uită la ea în oglindă cu o expresie evazivă pe chip.

— Ce să spun, m-ai liniştit, zise Kitty ironic.

— Binele e subiectiv, draga mea, spuse mătuşa Dorothy, rujându-se. Mulţi ar fi de părere că eu sunt un om rău, doar din cauza ocupaţiei mele anterioare. Tu mă judeci pentru asta?

— Fireşte că nu! zise Kitty indignată. Doar nu faci rău nimănui.

— Cu siguranţă nu intenţionat, încuviinţă mătuşa Dorothy, iar în colţul gurii îi apăru un zâmbet pe care Kitty nu-l înţelese. Dar în cazul tău, aş zice că e mai important ce crezi tu despre tine decât ce crede lumea.

— Dar consideri că… adică… ce consideri că ar crede mama despre mine? murmură Kitty după o clipă de tăcere.

Mătuşa Dorothy se uită lung la ea în oglindă.

— Adică ce-ar crede despre ce încerci să faci aici, în Londra?

Kitty încuviinţă.

— Ei bine, îi ştii trecutul. Era o femeie foarte pragmatică, îi aminti mătuşa Dorothy. Sunt sigură că te-ar înţelege perfect.

Kitty îi cântări vorbele, dorindu-şi din toată inima să găsească o consolare în ele… Dar nu i se părea adevărat.

Neîndoielnic, doamna Talbot fusese pragmatică şi chiar foarte şireată, iar lui Kitty îi plăcea să creadă că împărtăşeau această calitate. Dar felul necruţător în care se purtase Kitty în ultima vreme – mama ei nu fusese aşa. Kitty nu şi-o putea imagina acţionând vreodată în detrimentul fericirii altcuiva. Dimpotrivă, vedea mereu ce e mai bun în oameni şi se încurca în tot felul de scheme şi planuri menite să-l ajute pe cutare sau cutare vecin. Ca atunci când a făcut în aşa fel ca bietul domn Swift, atât de năpăstuit după război, să o întâlnească pe domnişoara Glover doar pentru că bănuia că s-ar potrivi. Se căsătoriseră vara trecută, deşi doamna Talbot nu mai trăise s-o vadă.

— Cred… începu Kitty, căutându-şi cuvintele. Cred c-ar fi cam dezamăgită că n-am fost mai blândă.

Dorothy lăsă afirmaţia să plutească în aer, fără să-şi exprime nici acordul, nici dezacordul, ci doar cântărind-o – pe ea şi pe Kitty – cu onestitate.

— Ce dezastruos te-ai coafat, Kitty, spuse ea într-un târziu.

Kitty nu se aştepta la aşa un răspuns.

— Serios? zise ea.

Poate că agitaţia nu era starea cea mai bună în care

să încerci să-ţi aranjezi părul cu eleganţă.

— Vino aici, o chemă Dorothy, ţâţâind din buze.

Se ridică, o aşeză pe Kitty pe scaun în faţa sa şi începu să-i desfacă buclele cu grijă. Lăsa agrafele să cadă una câte una, cu un clinchet uşor, într-un vas de argint, iar Kitty închise ochii, lăsându-se alinată de căldura mâinilor lui Dorothy şi de parfumul ei de vanilie.

— Poate c-ar trebui să încercăm cu toţii să fim ceva mai blânzi, spuse mătuşa Dorothy, scoţând încetişor un pieptăn din încâlceala buclelor. Poate că asta şi înseamnă să fii „bun”: să fii blând cu alţii chiar şi când nu-ţi vine la socoteală. Sunt sigură că nu-i prea târziu să începi, dacă aşa vrei.

Kitty medită în tăcere la cuvintele ei. În sfârşit, simţi o urmă de consolare.

— Gata.

Mâinile mătuşii Dorothy se opriră, iar Kitty deschise ochii şi văzu un coc sofisticat în vârful capului, prins cu un pieptăn incrustat cu bijuterii, şi cârlionţi – făcuţi cu papiota noaptea trecută – încadrându-i chipul cu eleganţă. Când venea vorba de coafuri, mătuşa Dorothy avea o măiestrie vecină cu alchimia. Kitty îşi puse palma pe mâna care se odihnea pe umărul ei.

— Mulţumesc, îi zise cu simplitate, referindu-se la tot ce făcuse mătuşa Dorothy pentru ea.

Mătuşa Dorothy îi strânse şi ea mâna.

— Eşti gata, draga mea? întrebă ea.

26

În seara aceea toată lumea părea cuprinsă de un sentiment al nerăbdării, ca şi cum ar fi simţit cu toţii la fel de intens ca domnişoara Talbot că timpul trece. Poate că nu era singura care-şi dădea seama de costurile tot mai mari şi de oportunităţile tot mai puţine ale ultimelor zile din Sezonul londonez. Dansatorii erau mai iuţi, şampania se

bea mai repede, iar râsetele erau mai zgomotoase – toată încăperea părea străbătută de o fervoare incredibilă.

Kitty se plimba prin săli, minţindu-se că-l căuta pe Pemberton, deşi se uita de fapt după o siluetă feminină. O găsi pe domnişoara Bloom stând singură, la fel ca prima dată, cu o figură năpăstuită. Kitty oftă cu năduf pe nas, îşi apucă poalele rochiei şi se duse la fată cu paşi iuţi.

— Domnişoară Bloom! o strigă ea în chip de salut, poate prea tare, pentru că tânăra tresări.

Doamne, tinerele din Londra erau mult prea fragile!

— Domnişoară Talbot, îi răspunse domnişoara Bloom, uitându-se la ea cu răceală. Aţi venit să vă savuraţi victoria?

Ah. Kitty îşi spuse că poate domnişoara Bloom avea dreptate să-i poarte pică, din moment ce o consolase în legătură cu trista ei poveste de dragoste pentru ca apoi să treacă imediat, cu insistenţă, la cucerirea tânărului despre care-i vorbise.

— Cum vi se pare Sezonul? întrebă Kitty, fără să-i ia cuvintele în seamă. V-am văzut dansând cu domnul Gray, e un bărbat fermecător.

— Vai, e *într-adevăr* fermecător, zise sarcastic domnişoara Bloom, cu tremur în glas. Numai că, din moment ce i-aţi câştigat inima domnului Crawton, nu mai am niciun motiv să mă opun planurilor părinţilor mei de a mă căsători cu Lordul Arden.

Kitty fu aşa de uimită, încât uită cu totul de buna-cuviinţă.

— Lordul Arden? exclamă ea îngrozită. Dar e un om respingător. Şi are de două ori vârsta dumneavoastră!

— Da, ştie toată lumea ce credeţi despre Lordul Arden, aţi fost foarte clară în privinţa asta, i-o trânti domnişoara Bloom, după care oftă, iar pe chip şi în glas îi apăru o melancolie deznădăjduită. Dar n-are rost să mă opun. N-am nici un alt pretendent.

Când îşi luă privirea de la Kitty şi şi-o îndreptă spre sala de bal, Kitty ştia după cine se uită. Nu era treaba ei să se ocupe de soarta acestei fete – una care avea cele mai

bune premise în viaţă şi care totuşi ieşea învinsă dintr-o bătălie care nu părea făcută să aducă fericire prea multor femei.

Kitty oftă din nou. Nu putea să lase lucrurile aşa. O luă pe fată de cot şi o trase după ea.

— Ce faceţi? zise domnişoara Bloom alarmată.

— Nu vă simţiţi bine, îi spuse Kitty cu fermitate.

— Nu e adevărat! protestă fata, încercând să se împotrivească fără să atragă prea multă atenţie asupra lor.

— Ba da, o corectă Kitty. Vă simţiţi rău, aveţi ameţeli şi vreţi să luaţi o gură de aer proaspăt. Haideţi mai repede, încercaţi să ţineţi pasul.

— Nu înţeleg, unde mă duceţi? se văicări domnişoara Bloom.

— Domnule Crawton! strigă Kitty poruncitor, iar bărbatul cu pricina îşi întoarse privirea din tabloul pe care tocmai îl admira pe perete.

Păru uimit, ceea ce era normal pentru el, dar când le văzu pe Kitty şi pe domnişoara Bloom împreună, făcu nişte ochi şi mai mari decât de obicei.

— Domnişoară Talbot? zise el nesigur şi ochii îi fugiră din nou la domnişoara Bloom, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că era chiar în faţa lui.

— Domnule Crawton, trebuie să ne ajutaţi, îl somă Kitty. Buna mea prietenă, domnişoara Bloom, e slăbită. O duceţi dumneavoastră să ia o gură de aer proaspăt până iau eu nişte săruri şi o caut pe mama dumneaei? Repede! Poate să vă ia de braţ?

Domnul Crawton veni numaidecât, iar Kitty se bucură să vadă că sub aparenţa de timiditate se ascundea o inimă de cavaler.

— Desigur! zise el, uitându-se la domnişoara Bloom cu îngrijorare. Sunteţi bine, domnişoară Bloom?

— D-da, bâigui tânăra, fără vlagă.

Spre satisfacţia lui Kitty, chipul palid al fetei se potrivea bine cu povestea pe care o scornise.

— Mă întorc cât pot de repede, promise ea, după care se apleacă spre domnişoara Bloom şi spuse pe un ton

confidenţial, dar suficient de tare ca să audă şi domnul Crawton: Nu vă faceţi griji, domnişoară Bloom. Ştiu că nu vreţi să vă căsătoriţi cu Lordul Arden, dar sunt sigură că există o cale de scăpare!

Se retrase, constatând cu mulţumire că domnul Crawton înlemnise de indignare la auzul vorbelor ei. Era bine de ştiut că bărbaţilor chiar le place să facă pe eroii mai ales faţă de fete aşa de frumoase ca domnişoara Bloom. Se uită cum domnul Crawton o conduse cu grijă pe domnişoara Bloom pe terasă, rămânând în cadrul uşii, desigur, de dragul cuviinţei, dar fiind probabil suficient de departe ca oaspeţii dinăuntru să nu-l poată auzi. Era aranjamentul perfect – cât se poate de cuviincios şi totodată intim. Kitty era mulţumită de opera ei şi se duse la bufet, fără să-şi mai bată capul cu promisiunea de a se duce după săruri. Nu avea nicio îndoială că domnul Crawton avea să se descurce mai departe şi singur. Şi, cu toate că stratagema o făcuse să-şi piardă cel mai bun pretendent dintre cei rămaşi… nu putea să regrete. O fi fost ea nemiloasă, dar spera ca de-acum să fie şi ceva mai blândă.

Când tocmai se gândea dacă să ia o bomboană – ca să-şi refacă puterile înainte să-l caute pe domnul Pemberton –, cineva îi şopti la ureche:

— Credeam că eşti prea ocupată cu orchestrarea propriei logodne ca să mai aranjezi şi alte căsătorii.

Era Lordul Radcliffe.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, zise ea cu toată candoarea, alegându-şi o prăjitură apetisantă şi ducându-se sub un portret al regelui George al II-lea.

Radcliffe veni lângă ea, privind-o foarte curios.

— Nu era nevoie să faceţi asta pentru domnul Crawton, spuse el cu glas schimbat. Credeam că e unul dintre admiratorii dumneavoastră.

Kitty încuviinţă.

— Iubea pe altcineva. Nu mi s-a părut corect să profit de timiditatea lor, în loc să fac ceva ca să-i ajut.

— Mă surprindeţi, domnişoară Talbot, spuse Radcliffe sincer. Credeam că sunteţi prea haină pentru aşa ceva.

Era deopotrivă un compliment şi o insultă, dar Kitty nu se simţi jignită. Cuvintele lui surprindeau aşa de bine gândurile ei din seara aceea, încât era sigură că el înţelesese cât o costase fapta bună şi cât de mult trebuise să lupte împotriva înclinaţiilor ei. Deodată, simţea că o vede aşa cum este, şi nu era un sentiment neplăcut.

— Şi eu credeam la fel, zise ea cu simplitate.

Nu mai apucară să-şi spună nimic, pentru că fură întrerupţi. O tânără înaltă, cu părul împletit într-un turn foarte elaborat, se lovi cu putere de domnişoara Talbot în trecere. Kitty spera că o să plece imediat mai departe, dar, din păcate, femeia îl recunoscu pe Radcliffe cu o tresărire şi se văzu limpede pe chipul ei că-şi amintise de averea şi de titlul lui nobiliar. Clătinându-se, necunoscuta făcu o reverenţă. Era frumoasă, dar, când se ridică nesigură pe picioare, se văzu că era şi cam ameţită. Kitty se uită la Radcliffe cu coada ochiului. Oare ăsta era genul de femeie cu care Radcliffe era menit să se însoare? Era în mod vădit bogată şi la curent cu ultimele tendinţe din modă, fiindcă rochia şi coafura erau de o extravaganţă care nu le şedea bine decât celor din fruntea societăţii, dar, dacă Radcliffe se bucura să o vadă, o ascundea, în orice caz, foarte bine.

— Domnul meu, ce mult a trecut! exclamă ea, întinzându-i o mână încărcată de bijuterii şi ignorând-o pe domnişoara Talbot.

Radcliffe îi luă mâna şi făcu o plecăciune superficială, murmurând câteva cuvinte politicoase, dar privirea îi era rece. Amintindu-şi cu un fior prima ei întâlnire cu Radcliffe, domnişoara Talbot se bucură că – deşi avuseseră nu puţine certuri – nu mai primise de mult aşa o privire de la el. Femeia se strădui în zadar să lege o conversaţie cu el, căci Radcliffe se eschivă cu încăpăţânare, dându-i nişte răspunsuri aşa de scurte, că numai o silabă îl mai despărţea de o insolenţă impardonabilă.

— Chiar a trecut o veşnicie de când nu ne-am mai văzut, spunea femeia. Am auzit că aţi fost echipat admirabil pe continent. Trebuie *neapărat* să-mi spuneţi cum a fost la Waterloo.

Radcliffe nu credea că trebuie neapărat, pentru că nu răspunse nimic, arborând un zâmbet perfid. Femeia nu se lăsă însă descurajată, continuând cu acelaşi torent de linguşiri.

— Ştiţi, a fost şi sora mea acolo. La balul ducesei de Richmond. A spus că v-a văzut pe toţi plecând în bătălie şi că priveliştea a fost magnifică.

— La întoarcere sunt sigur că priveliştea a fost mult mai puţin magnifică, zise el cu răceală. Având în vedere câţi au murit în ziua aceea.

Replica lui păru s-o convingă în sfârşit pe străină că nu are chef de ea, pentru că femeia făcu o reverenţă grăbită şi plecă, aruncându-i lui Kitty o privire urâtă, de parcă era vina domnişoarei Talbot că ea nu ştia să se adecveze situaţiei. O urmăriră cu privirea în tăcere pe când se îndepărta şi, cum răceala încă nu dispăruse de pe chipul lui Radcliffe, Kitty se întoarse la contemplarea portretului de deasupra lor.

— Trebuie să fie ciudat să fi fost acolo, iar acum din nou aici, zise ea încetişor.

Nu se uitau unul la altul, pentru că erau amândoi cu ochii la tablou. Kitty nu-şi întoarse capul când dădu glas acestui gând. Momentul părea prea fragil pentru asta, de parcă ar fi fost sub imperiul unei vrăji care, pentru o clipă, le îngăduia să se oprească în loc şi să fie sinceri unul cu altul, în loc să se scuipe ca nişte pisici maidaneze.

— Foarte ciudat, fu el de acord, tot cu glas scăzut. Mi-a luat ceva timp să-mi regăsesc liniştea după… după toate câte s-au întâmplat.

— Aţi avut coşmaruri? întrebă Kitty.

Radcliffe întoarse repede capul spre ea, căutând să vadă dacă-l ironizează.

— Da, zise el până la urmă. De unde aţi ştiut?

— Domnul Swift din Biddington a fost în marină. L-a afectat foarte tare.

Radcliffe dădu din cap şi între ei se aşternu din nou tăcerea, dar nu era o tăcere încordată, iar Kitty nu simţi că face vreo greşeală dacă o întrerupe.

— S-a schimbat Londra cât aţi lipsit?

— Da şi nu, zise el, chibzuind. În multe privinţe, Londra pare neatinsă de ce s-a întâmplat. Ca şi cum războiul nici n-ar fi fost. Când sunt aici, am clipe în care şi mie îmi vine să cred că nu s-a întâmplat.

O spuse fără niciun fel de prudenţă, iar în glas i se simţea doar sinceritatea. Era ca şi cum, în ultimele minute, trecuseră un prag în relaţia lor, unul care le îngăduia acum să-şi expună astfel de vulnerabilităţi, în timp ce balul, cu tot cu oaspeţii lui lipsiţi de importanţă, se estompa undeva în fundal.

— Şi asta… vă ajută? zise Kitty, iar întrebarea fu urmată de o tăcere aşa de lungă, încât părea că Radcliffe n-avea să răspundă niciodată.

— Foarte mult timp am urât oraşul ăsta, spuse el. De aceea m-am şi ţinut departe de Londra. Pe vremuri, îmi plăcea mult stilul ăsta de viaţă frivol: jocul de cărţi, băutura, flirtul. Dar după război, am descoperit că mă săturasem de superficialitate, de regulile ridicole pe care trebuie să le respectăm. Ca şi cum ar mai conta vreuna din ele după… după câte s-au întâmplat acolo. După oamenii care au murit.

Făcu un semn spre celălalt capăt al camerei, unde căpitanul Hinsley se rotea alături de ceilalţi dansatori

— Hinsley e cel mai curajos om pe care-l cunosc. Eu am luptat doar în cele O Sută de Zile, dar el a petrecut ani întregi pe continent. Şi totuşi, el a fost cel care m-a ajutat să nu-mi pierd minţile când ne-am întors în Anglia. Numai că într-o sală de bal, nimic din toate astea nu pare să conteze; viaţa îi e hotărâtă în funcţie de averea pe care o are sau nu, nu în funcţie de merit.

— E nedrept, fu Kitty de acord.

Şi, cu toate că i-ar fi fost la îndemână să-i atragă din nou atenţia că e ipocrit, de data asta pentru că empatiza cu Hinsley, deşi nu empatizase cu ea, nu spuse nimic. Descoperi că nu-i mai păsa să-i plătească poliţe lui Radcliffe.

— Spuneaţi că aţi urât Londra. O mai urâţi şi acum?

întrebă ea în schimb.

— Mai puţin decât mă aşteptam, recunoscu el. Nu-mi dădusem seama ce dor îmi era de familia mea, ce mult o neglijam ţinându-mă departe de oraş. Şi trebuie să recunosc că a fost… distractiv să văd cum le daţi lumea peste cap. Un lup în piele de oaie.

În timp ce vorbea, îşi întorseseră amândoi privirea unul spre celălalt, luându-şi ochii de la tablou, şi, când buzele lui se arcuiră în sus, la fel făcură şi buzele ei. La fel ca la prima lor întâlnire, o izbi ce mult i se schimbau trăsăturile când zâmbea.

— A, deci de-asta aţi acceptat să mă ajutaţi, de dragul *distracţiei*?

— Nu ştiu dacă se poate spune că „am acceptat” să vă ajut, îi dădu el replica imediat, zâmbind larg. Am fost constrâns, *şantajat.* N-am avut de ales.

Ea râse încetişor. Amintirea aceea deveni deodată un episod amuzant din povestea lor, ca şi cum n-ar fi fost niciodată ruşinos sau tensionat – ca şi cum n-ar fi fost niciodată în conflict unul cu celălalt, nici măcar pentru o clipă.

— Ba aţi avut de ales, îl contrazise ea, bătându-l uşor pe braţ cu evantaiul strâns.

— Nu ştiu ce să zic.

Deşi Kitty era sigură că le rostise în glumă, cuvintele păreau mult mai serioase spuse cu voce tare şi, judecând după uimirea din ochii lui Radcliffe, îl luaseră şi pe el prin surprindere. Se uitară îndelung şi gânditori unul la altul – ochii lui cenuşii privind adânc în ochii ei căprui, iar ochii ei căprui privind în ai lui –, până când, într-un târziu, Radcliffe îşi drese glasul, risipind încordarea dintre ei. Kitty luă repede o gură de limonadă.

— O să vă bucuraţi să aflaţi că domnul Pemberton chiar e aşa de bogat pe cât se spune, o informă el în clipa următoare.

— A, da? zise ea, străduindu-se să pară veselă. Pot să vă întreb ce surse aţi avut?

— Contabilul lui, majordomul şi croitorul. Îşi plăteşte

mereu facturile la timp, servitorii lui nu au probleme cu salariul, iar contabilul, după două-trei beri, se laudă cu dobânzi foarte bune la investiţii. Pemberton al dumneavoastră e curat ca lacrima: opt mii pe an. Valetul meu, Lawrence, e cel care a adunat informaţiile. E un spion foarte talentat.

— Sunt veşti bune, zise Kitty încetişor.

Şi chiar erau, deşi nu o bucurau aşa de mult pe cât s-ar fi aşteptat.

— Vă ajută să vă lămuriţi pe ce cale să o apucaţi?

— Aproape. Mai trebuie să-i alung doamnei Pemberton ultimele îndoieli eu privire la felul meu de a fi. Dar sper ca în curând să nu mai am de stabilit decât locul şi maniera cererii în căsătorie.

— A, doar atât? Bănuiesc c-o să-i lăsaţi totuşi lui Pemberton privilegiul de a hotărî ce să vă spună.

— Da, fireşte, zise Kitty, uitându-se urât la el şi întorcându-şi sfidătoare umărul spre el, dar Radcliffe era de-acum imun la astfel de ofense.

— Mă întreb ce fel de cerere în căsătorie v-ar fi pe plac, dacă aţi putea să alegeţi, spuse el, făcând un exerciţiu de imaginaţie. „Draga mea domnişoară Talbot” începu el, imitând destul de bine vocea monotonă şi plină de importanţă a lui Pemberton, „deşi am o personalitate foarte neplăcută, sunt întreg la minte şi vă garantez că sunt putred de bogat şi c-o să plătesc toate datoriile familiei dumneavoastră.” Vă închipuiţi, domnişoară Talbot? Cât romantism! Câtă pasiune!

— Dacă aţi terminat cu ironiile, o să vă părăsesc, zise ea, de-abia stăpânindu-şi râsul. Am încă multe de făcut.

Radcliffe îi oferi o mână înmănuşată.

— În cazul ăsta, îmi permiteţi să vă conduc la mătuşa dumneavoastră? se oferi el galant.

De data asta, Kitty acceptă, iar obrajii i se împurpurară aproape insesizabil.

— E foarte îngrijorător, James, orice-ai zice, insistă Lady Radcliffe. Şi oricât aş încerca, nu reuşesc să-l fac să vorbească cu mine despre asta!

— Oare de ce? bodogăni Radcliffe.

Lady Radcliffe se uită urât la el. James îi evită privirea, scoţând capul din landou ca să admire The Strand[19], cu speranţa că asta o s-o facă să abandoneze subiectul. Dacă ar fi ştiut, când îl rugase mama lui s-o însoţească la deschiderea expoziţiei anuale de artă de la The Royal Academy, că ea o să se folosească de prilej ca să-i ţină prelegeri despre comportamentul lui Archie, ar fi făcut orice ca să evite. Poate c-ar fi trebuit să bănuiască mai din timp că mama lui avea un motiv ascuns – când se mai arătase ea interesată de artă?

— N-are decât să fie iresponsabil, continuă supărată contesa, ignorând toate încercările lui Radcliffe de a pune capăt conversaţiei, dar cred că a cam prins gustul jocurilor de noroc!

— Aşa cum anul trecut prinsese gustul boxului, iar cu un an înainte, gustul curselor de cai, comentă Radcliffe.

— Nu e acelaşi lucru, protestă Lady Radcliffe. Aud tot mai des despre tineri care-şi distrug viaţa din cauza jocului de cărţi. Ştii, fratele mai mic al lui Lady Cowper a fugit la Paris din cauza asta. Au încercat să muşamalizeze povestea, desigur, dar toată lumea ştie. Şi până anul ăsta, nu era câtuşi de puţin interesat de jocul de cărţi!

— Nici măcar Archie nu ar putea să joace atât de prost, mormăi Radcliffe.

Se întreba dacă aşa or fi vorbit părinţii lui despre el înainte ca tatăl lui să se hotărască să-l alunge pe continent.

— Mă gândeam să vorbeşti tu cu el, sugeră Lady Radcliffe, făcând abstracţie de comentariul lui. Să-i bagi minţile-n cap, să-l sperii puţin.

Caleaşca ajunse la Somerset House şi intră în curte, spre marea uşurare a lui Radcliffe.

---

19 Una dintre cele mai importante artere din centrul Londrei (n. red.).

— N-o s-o fac, mamă, zise el scurt, fără să se uite la ea. Archie e bine aşa cum e.

Nu-şi mai vorbiră cât coborâră din landou şi trecură pragul. Luând fără chef un exemplar din programul expoziţiei, Radcliffe se indispuse şi mai tare când văzu că încăperile erau pline de membri ai înaltei societăţi, care ţineau mai mult să fie văzuţi admirând tablourile în ziua vernisajului decât chiar să le admire. Ce proşti insipizi! Radcliffe fusese cât pe ce să uite de asta în ultimele săptămâni. Domnişoara Talbot îl ţinuse aşa de ocupat cu planurile, favorurile şi vizitele ei matinale, încât n-avusese timp să se mai gândească şi la altceva. Dându-şi seama că se uita fără să vrea după ea prin mulţime, îşi coborî privirea şi începu să răsfoiască programul expoziţiei.

— Ce-ai vrea să vezi mai întâi, mamă? întrebă Radcliffe. „Portretul doamnei Gulliver la o sută patru ani” de domnul Ward? Sau crezi c-ar fi mai antrenant „Interior de biserică” al domnului Hodgson?

După tăcerea glacială cu care-i fu întâmpinată întrebarea, era limpede că Lady Radcliffe nu era deloc mulţumită de el, şi probabil că era încă şi mai iritată că trebuia să suporte o după-amiază aşa de plicticoasă acum, că principalul obiectiv al excursiei se dovedise imposibil de atins. Fură, aşadar, uşuraţi să se audă strigaţi când nu intraseră decât în a doua sală. Se întoarseră şi o văzură pe doamna Kendall făcându-le prietenoasă cu mâna de lângă domnişoara Talbot, Lady Montagu şi domnul Fletcher, care, cu excepţia domnişoarei Cecily, după câte ghici Radcliffe, se săturaseră deja de admirat tablourile.

— Nu-mi vine să cred ce cald e, deşi suntem de-abia în mai! se plânse Lady Montagu în chip de salut, făcându-şi de zor vânt cu evantaiul. Dacă ştiam c-o să fie aşa înăbuşitor aici, nici nu veneam. Deşi, ce-i drept, se grăbi ea să adauge, „Dordrecht” al lui Turner trebuie *neapărat* văzut.

Chiar atunci îşi făcu apariţia şi Pemberton, aducând nişte pahare pe care le oferi cu mândrie domnişoarei Talbot şi mătuşii ei. Însă când văzu că li se alăturase şi Radcliffe, îi

mai pieri din entuziasm. Radcliffe îşi aminti că Pemberton nu avea cum să-l fi iertat după conversaţia lor de la Tattersall's. I se părea că trecuse o veşnicie de-atunci, dar, după aerul belicos al lui Pemberton, era clar că el nu gândea la fel. Doamne, oare domnişoara Talbot chiar avea să se mărite cu un asemenea bufon?

— Am auzit că ducele de Wellington s-a întors la Londra, anunţă Pemberton, încercând să treacă peste neplăcerea pe care i-o provoca prezenţa lui Radcliffe. Credeţi c-o să-l vedem la Almack's săptămâna asta?

— Ce-i drept, lui Wellington i-a plăcut întotdeauna să danseze, zise Radcliffe pe negândite şi suferi imediat pedeapsa de a vedea toţi ochii întorcându-se spre el.

Pemberton se încruntă, supărat că fusese eclipsat.

— Îl ştiţi bine? întrebă el îmbufnat.

— Puţin, răspunse Radcliffe, sperând să închei astfel discuţia.

Pemberton îl măsură o clipă din priviri, în inima lui dându-se o luptă între antipatia faţă de Radcliffe şi pasiunea pentru războaiele napoleoniene – un subiect pe care considera că-l cunoaşte foarte bine. În mod previzibil, câştigă aceasta din urmă.

— Eu am studiat campaniile lui Wellington în amănunt, anunţă el cu modestie. Sunt expert în bătălia de la Waterloo.

— Aşa, deci?

Zâmbetul lui Radcliffe deveni uşor batjocoritor. Şi oare o văzuse pe domnişoara Talbot crispându-se?

— Bătălia n-a fost tocmai lipsită de erori tactice, le zise Pemberton cu un aer confidenţial. Cred că Wellington ar fi primul care ar recunoaşte că s-au făcut greşeli. Nu trebuie decât să te uiţi la felul în care a folosit cavaleria…

Părea că Pemberton chiar avea de gând să-i ţină lui Radcliffe o prelegere despre Waterloo. Era aşa de ridicol, încât era aproape amuzant. Aproape. Dar când Pemberton se apucă să înşire, cu lux de amănunte, toate felurile în care credea că bătălia de la Waterloo ar fi putut să fie purtată mai bine, Radcliffe simţi că-l părăseşte umorul şi că

începe să se enerveze.

— Fireşte, dacă aş fi fost în locul lui Wellington, *eu,* unul, aş fi…

— Mă întreb dacă… încercă domnişoara Talbot să-l întrerupă, dar în zadar, pentru că Pemberton îşi ridică pur şi simplu vocea ca s-o acopere pe a ei, vorbind de-acum cu mare vervă.

— Dar ce să-i faci, asta se-ntâmplă când recrutezi din clasele de jos, nu există niciun strop de disciplină printre soldaţi…

Aroganţa, ignoranţa şi infatuarea lui erau pur şi simplu uluitoare. Cum îndrăznea să vorbească despre disciplină, să-i critice pe cei alături de care luptase Radcliffe, de parcă clasa socială avea vreo legătură cu bravura pe un câmp de bătălie aşa de sângeros cum fusese Waterloo? Radcliffe simţi că încep să-i tremure degetele mâinii stângi.

— Ce păcat că un om aşa de înţelept ca dumneavoastră n-a putut fi acolo să ne salveze, zise el tăios când Pemberton se opri să tragă aer în piept.

Batjocura din glasul lui era de-acum evidentă pentru toată lumea, în afară de Pemberton, se pare, fiindcă el se umflă în pene cu satisfacţie în timp ce restul grupului se crispă.

— Ei, nu ştiu ce să zic, protestă el, deşi mărturisesc că mi-ar fi plăcut să văd bătălia cu ochii mei.

— Vă asigur că priveliştea nu devine mai clară odată cu proximitatea, zise Radcliffe, dar Pemberton nu păru să-l audă.

— Mi-e greu să nu mă gândesc ce mult ar fi contat, le spuse el celorlalţi, clătinând uşor din cap cu tristeţe. Directorul de internat mereu zicea că mi-am ratat vocaţia de general.

— Da, *fără îndoială,* îl împunse Radcliffe.

— Radcliffe, poate că… dădu să zică Lady Radcliffe, punându-i o mână pe braţ, dar el i-o îndepărtă.

Poleiala de politeţe pe care Radcliffe reuşise s-o menţină până acum pe durata Sezonului – întotdeauna

fragilă când era adus în discuţie războiul – începuse să se fisureze de-a binelea.

— Deşi e mult mai uşor să prinzi gustul războiului odată ce lupta s-a încheiat, nu-i aşa? zise el usturător

De-abia atunci îi sesiză Pemberton tonul provocator. Se înroşi la faţă furios la culme, iar antipatia anterioară faţă de Radcliffe îi reveni în forţă.

— Ce anume insinuaţi?

Mânaţi de instinctul fără greş al nobilimii pentru spectacol şi melodramă, oamenii începeau să se uite la ei. Lady Kingsbury, care stătea în faţa portretului „Bârfitoarelor” domnului Carse, dusese o mână la gură prefăcându-se tulburată, dar nu făcea niciun efort să mascheze lăcomia cu care urmărea scena. Radcliffe îi ura pe toţi, dar pe niciunul atât de mult ca pe curcanul ăsta închipuit.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Pemberton, că doar am insinuat ce am vrut de fapt să fac *foarte clar,* zise el.

Cu coada ochiului, Radcliffe vedea chipul alarmat al mamei sale, care se făcuse alb ca varul, şi pe al domnişoarei Talbot – cu buzele strânse, privind cu îngrijorare în jur –, dar totul era estompat de furia care-l cuprinsese.

— Dumneavoastră, domnule, spuse el cu un zâmbet necruţător, nu sunteţi decât un…

— O, Doamne, zise domnişoara Talbot cu voce tare. O să leşin de la căldură.

Odată făcut avertismentul, Kitty se lăsă să cadă cu graţie în braţele unui domn Fletcher şocat, atrăgând atenţia tuturor celor care-i priveau.

— Vai, domnişoară Talbot, zise domnul Fletcher, care avu prezenţa de spirit s-o prindă, dar care era în mod vădit foarte tulburat, mustăţile argintii tremurându-i de grijă. Domnişoară Talbot, sunteţi bine? Pemberton, adu-i repede ceva de băut! Are nevoie de aer curat.

Conversaţia fu dată uitării, toţi grăbindu-se să dea o mână de ajutor. Pemberton se duse la masa cu răcoritoare, domnişoara Talbot fu încurajată să se sprijine de braţul pe

care domnul Fletcher i-l oferea cu solicitudine, doamna Kendall îi făcea vânt nepoatei sale, dând uşurel din evantai, iar Lady Montagu îi conducea pe toţi spre ieşire. Radcliffe rămase pe margine, calmându-se încetul cu încetul şi urmărind scena cu ochii mijiţi. Din ce ştia el despre firea şi purtările domnişoarei Talbot, nu rămăsese cu impresia că ar fi genul care leşină uşor şi, deşi ea accepta atenţiile cu un zâmbet slab şi glas pierit, era la fel de rumenă în obraji ca oricând.

Pe când era condusă spre ieşire, domnişoara Talbot se uită iute peste umăr la Radcliffe. El îi prinse privirea şi ridică o sprânceană, iar ea îi făcu cu ochiul, aproape insesizabil.

*

Trecu ceva vreme până reluară conversaţia, iar, între timp, lui Radcliffe îi trecuse furia. Cum mama lui se dusese cu Lady Montagu să caute cea mai recentă capodoperă a lui Turner, iar Pemberton nu se vedea pe nicăieri, Radcliffe se aşezase lângă domnişoara Talbot, care se „odihnea" pe o canapea roşie de pluş.

— Să înţeleg din ocheada pe care mi-aţi aruncat-o că micul spectacol pe care l-aţi făcut a fost spre binele meu? întrebă el încetişor.

— Spre binele dumneavoastră şi al mamei dumneavoastră, confirmă Kitty.

— Nu ştiu dacă era nevoie.

— Eu sunt sigură că era. Părea că mai aveţi puţin şi-i trageţi lui Pemberton o palmă, ceea ce ar fi stricat seara pentru toată lumea în afară de amatorii de bârfe. Şi oricum, vă eram datoare cu o favoare.

— Iertaţi-mă, credeam că eu hotărăsc în ce constă favoarea, nu dumneavoastră. Dar poate că a fost o presupunere cam îndrăzneaţă din partea mea.

— Cred că răspunsul potrivit ar fi „mulţumesc" zise ea înţepată.

— Recunosc că intervenţia a fost oportună, spuse el,

zâmbind uşor. Mama era deja supărată pe mine când am ajuns, aşa că aş fi căzut cu totul din graţiile ei dacă aş fi stârnit o încăierare. Şi totuşi, adăugă Radcliffe uitându-se pieziş la ea, cred c-aş fi ales o diversiune ceva mai puţin teatrală.

— Asta e pentru că n-aveţi viziune, explică domnişoara Talbot cu o mină serioasă, dar cu o scânteie de umor în ochii ei căprui, atât de expresivi. De ce e supărată Lady Radcliffe pe dumneavoastră?

Încă uşor iritat după altercaţia cu Pemberton, Radcliffe fu ispitit s-o pună la locul ei, dar, văzând pe chipul ei că nu îl judeca, oftă adânc.

— Crede că nu am o atitudine suficient de responsabilă faţă de Archie. De fapt, cred c-ar vrea să-mi asum un rol mai mare în conducerea întregii familii.

— Şi nu vreţi? întrebă domnişoara Talbot, înclinându-şi capul foarte curioasă.

Radcliffe clătină uşor din cap.

— Cred că… Cred că mai degrabă nu ştiu cum. Tata era… Ar fi fost foarte dur cu Archie. Ştiu sigur, pentru că aşa a fost şi cu mine. Şi dacă asta înseamnă să fii capul familiei, nu ştiu dacă pot s-o fac.

Domnişoara Talbot reflectă câteva clipe.

— A fost un părinte sever? tatonă ea.

— Se poate spune şi aşa, râse Radcliffe. Nu prea-i plăceau distracţia, excesele. Considera că datoria noastră e să apărăm reputaţia familiei în fiecare clipă, iar el o făcea cu cea mai mare vigilenţă.

— Când v-a trimis la Viena, la Wellington… Asta a fost pentru că…

— Pentru că se temea că pătez renumele familiei? Da. Când eram mai tânăr, voiam să mă bucur de tot ce avea lumea de oferit: jocuri de cărţi, băutură, toate excesele. Tatei i se părea periculos. Se gândea că dacă am o ocupaţie, asta o să mă mai vindece de aroganţă şi, cum Wellington îi era dator… i-am devenit ataşat.

Domnişoara Talbot trase aer în piept cu lentoare.

— Sigur, nu se aştepta să înceapă războiul, zise

Radcliffe cu inima grea. Nimeni nu se aştepta. Când a început, mi-a cerut să mă întorc, dar atunci nu mai puteam să plec. Ar fi fost culmea laşităţii. Credeam c-o să ajungă să înţeleagă cândva. Că poate până la urmă avea să fie chiar… mândru de mine. Dar când s-a terminat războiul şi m-am întors acasă, el deja murise.

Nu-i mai spusese nimănui atât de multe despre tatăl lui – despre relaţia lor – şi se simţea uşurat să le poată spune cu voce tare, cu atât mai mult cu cât domnişoara Talbot nu simţea nevoia să umple tăcerea cu platitudini sau consolări mincinoase, lăsându-i mărturisirea să rămână neatinsă în aerul dintre ei. Poate c-ar fi trebuit să-l surprindă mai mult faptul că îşi despovărase sufletul tocmai în faţa domnişoarei Talbot – nu a lui Hinsley, nu a mamei sale –, dar Radcliffe nu era deloc surprins de turnura pe care o luase conversaţia. În ultimele săptămâni, indiferent la ce eveniment participau, el şi domnişoara Talbot ajungeau undeva pe margine, făcându-şi confidenţe neaşteptate. I se părea că i-ar răspunde la aproape orice întrebare.

Radcliffe luă o gură de limonadă, se strâmbă de searbădă ce era şi-şi coborî paharul.

— Discuţiile de felul ăsta merg mai bine cu coniac zise el pe un ton mai jovial.

— Vă cred pe cuvânt, zise domnişoara Talbot, cu mai multă blândeţe decât ar fi crezut-o în stare. În orice caz, era băutura preferată a tatei.

— Tatăl dumneavoastră obişnuia să bea?

— Jocurile de cărţi erau viciul lui cel mai mare, îl corectă ea. Când era necăsătorit, nu conta – jocurile de cărţi par să fie o ocupaţie acceptată ca firească în viaţa unui gentleman –, dar după ce a fost dezmoştenit, nu s-a putut adapta la noile lui circumstanţe. De atunci datoriile au crescut destul de vertiginos.

— Atunci a început să bea? întrebă Radcliffe.

— Nu, zise domnişoara Talbot. Băuse şi înainte. Dar după moartea mamei, nu s-a mai putut opri. Sunt sigură că asta l-ar fi băgat în mormânt, dacă n-ar fi fost tifosul.

Radcliffe încuviinţă.

— Şi pe urmă totul a trecut în sarcina ta?

— Cred că se poate spune şi aşa, zise domnişoara Talbot îngândurată. Dar o am pe Beatrice, care e doar cu puţin mai tânără decât mine, aşa că nu e atât de rău. Şi, cu toate că ne-au lăsat într-o mare încurcătură, le sunt recunoscătoare părinţilor mei pentru copilăria fericită pe care am avut-o. Casa noastră a fost plină de râsete, de muzică, de iubire.

— Probabil că vi se pare o dovadă de mare slăbiciune din partea mea că încerc să scap de o răspundere pe care dumneavoastră o duceţi de ani de zile, spuse el pe un ton neutru.

— Nu e adevărat, zise ea. Deşi cred că v-ar prinde bine să vă gândiţi la problema asta în termeni mai simpli.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el, încruntându-se.

— Aveţi titlu, avere, relaţii. Aveţi o familie care vă adoră şi, deşi asta mi-a creat dificultăţi în trecut, vă pricepeţi destul de bine să o apăraţi când vă daţi silinţa. Cred că sunteţi cât se poate de capabil să alegeţi ce fel de conte vreţi să fiţi.

— Cum alegi aşa ceva?

— Pur şi simplu alegi, zise ea, ridicând din umeri.

Radcliffe o privi lung, iar Kitty se uită la el la fel de lung. Pentru o clipă, se simţiră de parcă erau singurii oameni adevăraţi din întreaga lume, stând şi privindu-se în ochi în timp ce restul Londrei îşi vedea de mersul ei. Dar pe urmă, vraja se rupse.

— Trebuie să plec, spuse domnişoara Talbot, uşor răguşită dintr-odată. Văd că mă caută Pemberton.

— A, da, iată-l pe general, în carne şi oase, zise Radcliffe, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet ironic. Chiar vă rog, ţineţi-l departe de mine.

— Vă rog să vă purtaţi frumos, îl avertiză ea ştrengăreşte. Nu uitaţi că, dacă totul merge bine, vorbiţi despre viitorul meu soţ.

— De parcă aş putea să uit, spuse el.

*

Netley Cottage, marţi, 5mai

Draga mea Kitty,

Ce surpriză să primesc scrisoarea ta francată de Lordul Radcliffe. Poştaşul era foarte entuziasmat când a adus-o, aşa că, din păcate, până la prânz ştia deja toată lumea din oraş. Cum era de aşteptat, fel de fel de oameni şi-au inventat pretexte ca să ne facă o vizită în după-amiaza asta. Să nu-ţi faci griji, nu am suflat o vorbă, deşi mai mult din nedumerire decât din discreţie. Ştiam că eşti în relaţii bune cu Radcliffe, dar cum se face că sunteţi aşa de apropiaţi încât să poţi să-l rogi să-ţi francheze scrisoarea?

Să ştii că noi suntem bine. Harriet s-a însănătoşit (iar pe Jane oricum n-o supără niciodată nimic). Deşi vremea e urâtă acum, nu e atât de necruţătoare încât să ne tină în casă, ceea ce e numai bine, pentru că nu sunt atâtea jocuri de cărţi care se pot juca în trei!

Nu stăm prea bine cu banii, dar sunt sigură c-o să ne descurcăm până te întorci tu. În plic o să găseşti şi o scrisoare de la domnul Ansley şi domnul Ainsley. Sunt sigură că o să mă ierţi că am citit-o. Ţi-au scris ca să-şi confirme intenţia de a ne vizita nu mai târziu de întâi iunie. Şi au repetat că, dacă nu avem până atunci garanţia plăţii datoriei... În fine, e la fel ca ultima lor scrisoare.

Sora ta iubitoare,
Beatrice

28

Era unsprezece mai. Lui Kitty îi mai rămăseseră trei săptămâni şi două lire. Curtea pe care i-o făcea domnului

Pemberton avansa tot mai bine, dar tot nu reuşise să smulgă de la el o cerere în căsătorie, o dezamăgire pe care o simţea ca pe o apăsare undeva între gât şi umăr. Ce n-ar fi dat să se poată elibera de povara asta măcar o secundă… dar până nu-şi încheia misiunea, nu putea.

Mama domnului Pemberton – o matroană severă, care părea să fie singura persoană de care asculta el – încă nu era convinsă că domnişoara Talbot era potrivită pentru fiul ei. Cum Kitty fusese sinceră ca întotdeauna în legătură cu situaţia financiară a familiei Talbot, austera doamnă Pemberton avea unele îndoieli cu privire la femeia pe care o curta fiul ei, iar întâlnirea despre care vorbise Kitty cu Pemberton încă nu avusese loc. Kitty nu ştia care ar trebui să fie următorul ei pas. Oricât de improbabil păruse la început, fusese primită în înalta societate, iar domnii şi doamnele cu titluri nobiliare îi vorbeau de parcă ar fi fost una dintre ei. Ce altceva mai putea să facă?

În dimineaţa aceea, la micul-dejun, asculta pălăvrăgeala lui Dorothy cu jumătate de ureche în timp ce se uita peste corespondenţă şi medita la problemele ei cu doamna Pemberton. Deodată, un cuvânt de pe o bucată de carton din faţa ei o uimi atât de tare, încât tăie răsuflarea: Almack's.

— Ce e, Kitty? întrebă mătuşa Dorothy curioasă

— Am primit permise Almack's pentru mâine-seară, răspunse Kitty, ridicând cartonaşul cu mâini tremurânde. Almack's! De la doamna Burrell. Nu-mi vine să cred!

— A, da, spuse Cecily vag, cu nasul într-o carte. Da, a zis c-o să le trimită.

— Ce?! făcu sora ei. Cine a zis? Despre ce vorbeşti?

Cecily îşi ridică fără chef ochii din carte.

— Doamna Bussell sau Biddell, îmi scapă numele. Vorbeam cu ea despre Sappho la balul de ieri şi se pare că amândurora ne place literatura. A zis c-o să ne trimită permise de intrare, pentru că i-ar plăcea să mai vorbească cu mine.

Şi cu asta, Cecily se întoarse la lectura ei, considerându-şi explicaţia încheiată.

— Cecily! strigă Kitty. Eşti minunată!

Se ridică şi-i lăsă un pupic pe frunte.

— Kitty! protestă Cecily, ferindu-se.

— Măi să fie, zise mătuşa Dorothy, ocolind masa ca să vadă permisele cu ochii ei. Ce întorsătură de situaţie!

— Chiar e aşa de important? se miră Cecily.

— Cecy, mai greu de-atât nu e nici să fii prezentat la curte, spuse Kitty, nemaiîncăpându-şi în piele de fericire. Asta ar trebui să-i alunge doamnei Pemberton toate îndoielile cu privire la obârşia noastră. Dacă avem parafa Almack’s, nu mai poate să zică nimic! Ai făcut o treabă foarte bună, Cecy!

În seara următoare, se îmbrăcară cu şi mai multă grijă decât de obicei, iar lui Kitty îi tremurară degetele când se încheie la nasturi. Pentru ocazia aceea deosebită, îşi puseseră cele mai bune rochii – nişte rochii de seară cu mâneci lungi, din voal alb. A lui Cecily era brodată cu trandafiri roz de satin, iar a lui Kitty era pusă peste o jupă satin cu dungi care i se părea la distanţa ideală între cuminţenie şi îndrăzneală. Cum era deja îmbujorată, nu avea de ce să-şi ciupească obrajii, ci dimpotrivă, îşi puse palmele reci pe faţă, ca să se răcorească.

Plecară spre King Street cu mult timp înainte, Kitty nevrând să lase nimic la întâmplare în seara aceea. Almack’s era renumit pentru regulile stricte privind ţinuta, manierele şi punctualitatea. Uşile se închideau la ora unsprezece fix şi se spunea că Wellington însuşi fusese lăsat odată pe afară din cauză că întârziase. Deşi drumul cu birja nu dura mai mult de treizeci de minute nici măcar în cele mai aglomerate seri, Kitty nu suporta gândul că li s-ar putea închide uşa-n nas încă dinainte de a fi pus vreodată piciorul înăuntru. Însă nu se întâmplă aşa, iar cele trei femei intrară în hol fără să întâmpine niciun obstacol, găsindu-şi numele pe listă şi permisele fiindu-le acceptate. Fură întâmpinate cu multă curtoazie de contesa Lieven şi se alăturară celorlalţi invitaţi cu acelaşi aer firesc ca în fiecare săptămână.

Multe dintre chipurile dinăuntru le erau cunoscute

surorilor Talbot, dar, chiar şi aşa, era minunat să poată fi printre ele acolo – în locul despre care Kitty auzise spunându-se că e însăşi inima Societăţii. Înăuntru erau trei camere spaţioase. Prima era aranjată elegant, cu candelabre atârnând din tavan şi scaune de-a lungul pereţilor pentru cei care nu dansau, deşi, după splendoarea balurilor particulare la care participase Kitty în Sezonul acela, încăperile de aici nu i se păreau aşa de spectaculoase. Dar nu în splendoarea decorurilor stătea puterea clubului Almack's, iar Kitty constată cu satisfacţie că efectele se făceau deja simţite. Când domnul Pemberton o zări din celălalt capăt al camerei, rămase cu gura căscată de uimire. Se grăbi să-şi croiască drum până la ele.

— Domnişoară Talbot, zise el încântat. Nu mă aşteptam să vă văd aici în seara asta.

Kitty îi zâmbi misterios.

— Doamna Burrell a avut amabilitatea de a ne trimite permise de intrare, zise ea cu nonşalanţă şi văzu cum Pemberton face ochii mari.

După cum aflase Kitty între timp, dintre toate patroanele clubului, femeia aceea era cea mai cunoscută pentru snobismul şi aroganţa ei.

— Trebuie să-i spun şi mamei. Ştiţi ce apropiată e de doamna Burrell, o să se bucure mult să afle că şi dumneavoastră o cunoaşteţi. De fapt, mama zicea că ar vrea să vă cunoască. O să fiţi la balul doamnei Jersey de mâine-seară?

„Totul merge ca uns”, îşi zise Kitty cu mândrie.

— O să fiu, răspunse ea.

— Foarte bine, zise el mulţumit. Sper că-mi veţi acorda primul dans în seara asta, domnişoară Talbot. Mi-ar plăcea mult să valsăm, dacă ne dau voie doamnele patroane.

Se uită la ea cu multă ardoare.

— Şi mie mi-ar plăcea, spuse Kitty cu glas pierit.

O domnişoară nu putea să valseze la Almack's decât la invitaţia expresă a uneia dintre patroane, iar o astfel de invitaţie nu era garantată. Însă, deşi Kitty ştia că ar trebui

să se simtă onorată dacă i s-ar fi făcut o astfel de invitaţie, nu putea să nu tremure de teamă la gândul ăsta. Oricât s-ar fi străduit să-şi depăşească slăbiciunea, o dezgusta perspectiva de a sta aşa de aproape de Pemberton. Înţelegea utilitatea dansului, desigur, dar nu putea să nege că, atunci când se imagina valsând, nu Pemberton era partenerul cu care se vedea.

Pe când se îndreptau spre sala de mese, domnul Pemberton începu să enumere toate legăturile de rudenie, oricât de îndepărtate, dintre familia lui şi patroanele clubului, o oraţie care ţinu până la sfârşitul cinei. Kitty fu uşor dezamăgită să descopere că, spre deosebire de mesele îmbelşugate de la balurile particulare la care se obişnuise de-acum să participe, la Almack's se serveau doar felii subţiri de pâine şi chec. Cum nimeni din jur nu părea surprins, Kitty deduse că aşa se obişnuia aici – tabieturile bogaţilor erau încă foarte misterioase pentru ea – şi zâmbi la gândul că devenise cam răsfăţată.

Kitty reuşi să scape de domnul Pemberton după cină, vârându-i-l pe gât domnişoarei Bloom – la urma urmei, fata îi era datoare după logodna pe care o anunţase de curând – şi ocoli ringul de dans cu mătuşa Dorothy până fură strigate de Lady Radcliffe, care era cu Lordul Radcliffe.

— Doamnă Kendall! ciripi contesa încântată, abia luând-o în seamă pe Kitty, care nu-i luă în nume de rău această ofensă neintenţionată.

Lady Radcliffe o trase pe mătuşa Dorothy deoparte, pentru o discuţie confidenţială.

— Domnişoară Talbot, o salută Radcliffe pe Kitty, făcând o plecăciune. V-aş spune cât de uimit sunt să vă găsesc aici, dar văd că nu sunt deloc surprins. Există vreun lucru pe care să nu-l puteţi face?

Kitty îi primi complimentul cu un zâmbet.

— M-aţi crede dacă v-aş spune că e meritul lui Cecily? zise ea şi-i povesti întâmplarea.

— Poezia s-a dovedit în sfârşit utilă, după atâta vreme? se miră el, ridicând din sprâncene. Sfinte, cine-ar fi crezut?

— Şi când te gândeşti că i-am purtat pică pentru educaţia pe care a primit-o, spuse Kitty vinovată. A fost un lucru foarte limitat din partea mea. Nici nu bănuiam că doamna Burrell e aşa de citită.

— Cum vi se par sălile acestea grandioase? o întrebă Radcliffe, depărtându-şi braţele ca să cuprindă întreaga cameră. Se ridică la înălţimea aşteptărilor dumneavoastră?

— Da. Nu-mi vine să cred că sunt aici.

— Mâncarea e cam dezamăgitoare, ştiu, zise el.

— Nu-i aşa? spuse ea pătimaş şi izbucniră amândoi în râs.

— Ce-aveţi pregătit pentru seara asta? Mai urmează vreun fals leşin?

— Dacă nu vă mai pierdeţi cumpătul, n-o să fie nevoie.

— Fiţi fără grijă, i-am promis mamei că n-o să vorbesc decât despre vreme şi despre sănătatea mea, o asigură el. Deşi, dacă se apropie de mine Pemberton al dumneavoastră, cred că răbdarea o să-mi fie pusă la încercare.

— Aţi putea să-i cereţi scuze, sugeră Kitty. Aţi fost foarte nepoliticos.

— Nu i-aş putea niciodată cere scuze unui om cu o mustaţă aşa de urâtă, o informă Radcliffe protocolar. Ar fi cu totul inacceptabil. Ca să nu mai spun că el e cel care s-a purtat prosteşte, nu eu.

Kitty oftă.

— Sper să-i îmbunătăţesc stilul de conversaţie dacă ne căsătorim, mărturisi ea. Ar fi mult mai uşor de suportat dacă n-ar fi aşa de…

— Narcisist? completă Radcliffe cu maliţiozitate, închipuit?

— Dacă ar asculta mai mult, îl corectă ea.

— Ah, mi-e teamă că aveţi ambiţii prea mari, o compătimi el.

— Deci nu credeţi că pot? Vă daţi seama că eram gata să mă căsătoresc şi cu cineva mult, mult mai rău decât Pemberton?

Zâmbetul lui Radcliffe păli.

— Vă cred, spuse el într-un târziu. Şi nu cred că n-aţi putea. Deşi mărturisesc că aş vrea ca demersul dumneavoastră să nu fie… necesar.

Kitty ezită, uşor tulburată de faptul că el stricase amuzamentul cu o afirmaţie aşa de serioasă.

— Pentru asta, ar fi trebuit să fie o cu totul altă lume, spuse ea până la urmă, dregându-şi puţin glasul şi ţinându-şi privirea plecată, de teamă că altfel momentul ar deveni insuportabil de intim.

— Vă aşteptaţi să fiţi invitată să valsaţi în seara asta? întrebă el după o clipă de tăcere, iar ea îi fu recunoscătoare că schimbase subiectul.

— Presupun că trebuie să aşteptăm să vedem, deşi cred că e improbabil să se întâmple în seara asta, răspunse ea încercând să pară degajată. Vă e teamă să nu vă propună una dintre patroane ca partener de dans? N-am uitat cu câtă înverşunare m-aţi refuzat ultima dată când v-am întrebat. Lady Jersey sigur ar fi şocată să vă vadă dând bir cu fugiţii…

Kitty o zisese pe un ton jucăuş, dar Radcliffe se uită în ochii ei cu o privire intensă.

— Cred că acum răspunsul meu ar fi cu totul altul dacă m-aţi invita la dans, domnişoară Talbot, zise el încet.

Kitty rămase tăcută. Se uita la el şi, pentru prima dată, nu ştia ce să spună. În loc de asta, îşi îngădui să-şi imagineze pentru o clipă cum ar fi să valseze cu Radcliffe şi nu cu Pemberton. Ar fi cu totul altfel, era sigură. Cu totul altfel.

Nu ar fi putut spune cât ar mai fi stat aşa, sub vraja cuvintelor lui, dar nu avu ocazia să afle, fiindcă îi întrerupse cineva, dregându-şi glasul. Pemberton era în faţa lor, uitându-se urât la Radcliffe.

— Domnişoară Talbot, cred că mi-aţi promis acest dans? zise el poruncitor. Este un *cotillon.*

Kitty de-abia îşi înghiţi nodul din gât. Se strădui să nu se uite la Radcliffe.

— Da… Mulţumesc, spuse ea apatic.

Domnul Pemberton îi oferi braţul şi se duse cu ea spre celelalte perechi.

Radcliffe se întoarse imediat cu spatele şi plecă. N-avea de gând să stea să se uite. Pe când se îndepărta de ringul de dans, dădu nas în nas cu Hinsley.

— Harry, zise Radcliffe, apucându-l de braţ în chip de salut. Mă bucur să te văd. Eşti bine?

— Nu prea, zise Hinsley acru. Ce îngrozitor, să nu serveşti decât limonadă şi ceai! Cum să mă ajute ele să trec printr-o conversaţie cu Pemberton? De-abia am scăpat cu viaţă.

— Ei bine, cred că o vreme o să fie ocupat cu domnişoara Talbot. Ar trebui să fii în siguranţă.

Radcliffe era sigur că vorbise calm şi că nu i se citea nicio emoţie pe faţă, că nu transmisese nimic ieşit din comun prin vreun gest sau prin intonaţie, şi totuşi Hinsley se uita la el de parcă tocmai făcuse o mare descoperire.

— Ah, deci *aşa* stau lucrurile, zise el, începând să zâmbească.

— Care lucruri? spuse Radcliffe tăios.

— Hei, mai uşor! se apără Hinsley râzând şi ridicând mâinile. Şi atunci ce te opreşte? Ţi-e teamă că o să-l afecteze pe Archie?

— Harry, habar n-am despre ce vorbeşti, minţi Radcliffe. Dacă ai de gând să continui să îndrugi baliverne, te rog s-o faci în altă parte, adăugă el şi, prefăcându-se că zăreşte pe altcineva în depărtare, zise: Scuză-mă, cred că mă cheamă Lady Jersey.

— Mă aştept să te văd mâine în Hyde Park! strigă Hinsley după el, cu un rânjet larg pe buze. Nu uita!

Văzând-o pe Lady Sefton că vine spre el cu o scânteie în priviri, căpitanul Hinsley se retrase devreme şi o tuli din sălile Almack’s cât ai zice peşte. Hotărându-se să se ducă acasă pe jos, pentru că era o noapte senină, o luă la dreapta pe Mayfair şi intră în nimeni altul decât Archie, care venea grăbit din direcţia opusă.

— Mai uşor, bătrâne, spuse Hinsley jovial. Unde te grăbeşti aşa?

— I-am promis mamei c-o însoţesc, zise Archie, gâfâind. Am pierdut noţiunea timpului.

— E trecut de unşpe, Archie, îl anunţă Hinsley cu o grimasă. N-o să te mai lase să intri.

— Fir-ar, zise Archie dezumflat.

Hinsley îl privi mai îndeaproape. Oare fusese întotdeauna aşa de palid? Îi lucea faţa şi transpirase, dar poate că era din cauza grabei în care venise.

— Te simţi bine? îl întrebă Hinsley.

— Da, da, sunt foarte bine, răspunse Archie, dând din mână. Am avut un Sezon aglomerat, ştii cum e.

Hinsley ştia cum e, dar, dacă se gândea mai bine, nu-l mai văzuse pe Archie la un bal de săptămâni întregi.

— Poate ţi-ar prinde bine să dormi, sugeră el. Te conduc înapoi, o să-ţi facă bine aerul proaspăt.

Preţ de o clipă, Archie păru tentat să accepte, dar apoi clătină din cap.

— Mai trebuie să ajung undeva, zise el, întorcându-se spre stânga, spre oraş. Seară bună, Hinsley!

Hinsley se uită lung după el o vreme, întrebându-se dacă să se ia după el – să vadă unde se duce dar, după câteva clipe de gândire, ridică din umeri şi îşi reluă drumul spre casă. Era doar paranoic.

Desigur, dacă ar fi ştiut spre ce fel de local se îndrepta Archie, l-ar fi înşfăcat de-o ureche şi l-ar fi dus imediat înapoi în Grosvenor Square. Dar nici măcar nu bănuia, aşa că Archie se duse liniştit în Soho, în spelunca în care ştia c-o să-l găsească pe Selbourne.

29

Dacă doamna Pemberton avea să fie şi ea la balul doamnei Jersey, Kitty trebuia să fie pregătită. La urma urmei, era ultimul obstacol din calea ei şi dacă s-ar mai fi lăsat mult aşteptat, ar fi fost prea târziu. Se apropiau periculos de mult de luna iunie şi aveau deja mult mai puţin

timp decât ar fi vrut Kitty.

Familia de Lacy le invitase pe doamna Kendall şi pe surorile Talbot în loja lor de la Theatre Royal, să vadă matineul *The Libertine* înainte de balul din seara aceea, dar după-amiaza, când a sosit trăsura de Lacy în Wimpole Street, Kitty a ieşit doar ca să-şi ceară scuze faţă de Lady Radcliffe.

— Sunt foarte obosită, doamna mea, iar mătuşa m-a rugat să mă odihnesc, spuse ea.

Radcliffe coborâse din trăsură ca să le ajute să urce pe Cecily şi pe mătuşa Dorothy – spectacolele de teatru fiind totuşi un eveniment social la care sora lui Kitty participa cu plăcere – şi, auzind scuzele domnişoarei Talbot, se uită la ea îngrijorat. O ajută pe mătuşa Dorothy să urce dintr-o singură mişcare lină şi, pe când ea se aşeza în trăsură, Kitty se apropie de Radcliffe şi îi şopti:

— Doamna Pemberton o să ia parte la balul doamnei Jersey din seara asta. E o femeie foarte credincioasă, din ce-am auzit, aşa că vreau să-mi petrec după-amiaza studiind Sfânta Scriptură.

— Ah, făcu el. Vă urez noroc. Să-mi spuneţi neapărat dacă găsiţi în Biblie pasaje despre căsătoria din interes. Mă întreb dacă Domnul nostru Iisus Hristos era pentru sau împotrivă.

Kitty îi aruncă o privire elocventă – ca să-i dea de înţeles cât de obositor îl găsea –, iar el zâmbi larg.

— Mă lăsaţi să apăr singur onoarea domnului Kemble de privirile lascive ale mamei mele şi ale mătuşii dumneavoastră?

Kitty râse. Noaptea trecută, auziseră amândoi întâmplător comentariile fără perdea ale lui Lady Radcliffe şi ale doamnei Kendall despre reputaţia de „bărbat bine dotat” a actorului din rolul principal.

— Sunt sigură c-o să vă descurcaţi de minune, îi spuse ea, zâmbind.

— Sunt măgulit.

Radcliffe o ajută pe Cecily să urce în trăsură şi, după o clipă de tăcere, întrebă:

— Sunteţi sigură că nu pot să vă conving să veniţi? întrebă el, înclinându-şi capul cu drăgălăşenie.

— Sunt sigură, zise Kitty cu glas pierit.

Radcliffe îşi luă la revedere, iar trăsura dispăru după colţ. Kitty o urmări cu privirea şi, preţ de o clipă, îşi dori să se fi dus. Nu pentru că ar fi ţinut neapărat să vadă spectacolul, dar compania… compania sigur i-ar fi plăcut. „Nu”, îşi zise ea cu asprime, disciplinându-şi gândurile. „Sub nicio formă.”

Se întoarse în camera ei şi se dedică – pentru prima dată în viaţa ei – studiului Bibliei. Descoperi destul de repede că era o carte foarte lungă. Şi, după cum îşi dădu seama în scurt timp, cam plicticoasă. Se întrebă cu tristeţe dacă Vechiul Testament mai avea vreo importanţă. Nu putea să treacă direct la Noul Testament? Că doar pentru o puritană fervent ca doamna Pemberton, Iisus Hristos ar fi trebuit să fie mai important. Răsfoi paginile, dorindu-şi din toată inima să dea peste un index pe care să-l consulte şi să economisească astfel nişte timp; ar fi putut să caute pur şi simplu paginile despre femeile cinstite şi despre căsătorie şi gata.

Kitty îşi îngădui luxul unui pui de somn – studiul Bibliei dovedindu-se un bun somnifer iar în seara aceea îşi puse cea mai sobră rochie de seară pe care o avea: cea de culoarea fildeşului, de la primul ei bal, doar că de data asta nu-şi puse nici o altă bijuterie în afară de cercei, şi-şi scoase penele (cu siguranţă cel mai indecent accesoriu) de la pălărie. Prima provocare din seara aceea fu faptul că domnul Pemberton şi mama lui întârziau, lăsând-o pe Kitty să se consume nervos cu atât mai mult cu cât aşteptarea se prelungea. A doua provocare veni la ora nouă, când Lady Radcliffe apăru de nicăieri, aducându-i nişte veşti foarte proaste.

— Ce v-am spus eu despre numărul de dansuri pe care se cuvine să le aibă o domnişoară cu un domn? îi şuieră ea lui Kitty la ureche.

Kitty era nedumerită, dar pe urmă îi văzu pe Cecily şi pe Lordul Montagu înlănţuiţi în ceea ce nu putea fi decât al

doilea lor dans din seara aceea. O, Doamne, de ce în seara asta? Ce încerca Cecily să facă, s-o omoare?

Mulţumindu-i lui Lady Radcliffe, Kitty se repezi la ei de îndată ce se încheie dansul.

— Lord Montagu, bună seara, zise ea scurt, Mi-e teamă că din nou vă caută mama dumneavoastră. O vedeţi pe undeva? Doamne, nu văd nimic în înghesuiala asta îngrozitoare.

— „Dă, Doamne, să găsesc un loc mai fericit…”[20] începu ameninţător Lordul Montagu.

— Da, da, îl întrerupse Kitty. Shakespeare, nu-i aşa? Foarte nimerit. În locul dumneavoastră, eu aş căuta-o pe Lady Montagu.

El se retrase supus, iar Kitty se întoarse spre sora ei.

— Cecily, doar n-ai uitat ce ţi-am spus despre de câte ori se cuvine să dansezi cu acelaşi bărbat, nu? zise ea rugător.

Figura nedumerită a lui Cecily îi dădu de înţeles lui Kitty că discuţia aceea fusese uitată cu desăvârşire.

— Cecily, rişti să pari foarte nerăbdătoare. Ştiu că nu o faci intenţionat, dar lumea o să înceapă să spună că alergi după Lordul Montagu şi doar nu vrei să pari caraghioasă, nu?

— De ce să nu par caraghioasă când e clar că asta crezi despre mine? i-o trânti Cecily, neobişnuit de mânioasă. Crezi că nu ştiu că aşa mă vezi?

Plecă furioasă, lăsând-o pe Kitty să se uite lung în urma ei. Mda. Nu se aştepta la asta. Dar nu avu timp să se gândească prea mult, pentru că lângă ea îşi făcu apariţia mătuşa Dorothy.

— Au ajuns, îi şopti ea.

Kitty trase adânc aer în piept şi se duse să-şi cunoască viitoarea soacră. Primul ei gând fu că mătuşa Dorothy se înşală, pentru că o condusese la cea mai gătită femeie pe care o văzuse vreodată. Arăta de parcă ar fi căzut într-o fântână cu aur, fiindcă era acoperită cu pietre preţioase, din vârful degetelor până la pieptul ridicat de

20 Vers din „London: A Poem” de Samuel Johnson (n. red.).

corset. Şi totuşi, alături era domnul Pemberton, deci numai ea putea să fie.

— Domnişoară Talbot! zise domnul Pemberton cu voioşie. Îmi permiteţi să vă fac cunoştinţă cu mama mea?

Femeia se uită la Kitty, sfredelind-o cu privirea.

— E o onoare să vă cunosc în sfârşit, zise Kitty, făcând o reverenţă.

— Hmm, făcu doamna Pemberton, măsurând-o din priviri fără nicio jenă. Da, e frumuşică, Colin, dar cam ursuză.

Fiul ei încuviinţă. Lady Radcliffe, care se afla lângă mătuşa Dorothy, tuşi politicos ca să facă să treacă mai uşor momentul acela stânjenitor.

— Colin spune că v-ar plăcea să mergeţi cu mine la biserică, zise mai departe doamna Pemberton, cu aceeaşi nepăsare sfruntată.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, minţi Kitty.

— Hmm. Foarte bine. Cucernicia e cea mai mare calitate pe care o poate avea o femeie. Trebuie să-l iubim pe Domnul Dumnezeu mai presus de orice, după cum ştiţi.

Kitty dădu din cap, deşi era convinsă că doamna Pemberton îşi iubea bijutierul încă şi mai mult decât pe Domnul Dumnezeu.

— Aţi auzit că a venit în seara asta şi ducele de Leicester? zise Pemberton, lungindu-şi gâtul ca să se uite prin mulţime.

— Aţi zis Leicester? întrebă iute mătuşa Dorothy.

— A, da, a venit Leicester? se bucură Lady Radcliffe. Îl cunosc de ani de zile… O, da, iată-l! Leicester, aici! strigă ea, făcându-i cu mâna unui domn înalt şi grizonant, care veni repede şi-i sărută mâna cu mult entuziasm.

— Domnişoară Linwood, arătaţi splendid, spuse el jovial.

— Alteţă, vă rog, au trecut treizeci de ani, trebuie să-ncepeţi să-mi spuneţi Lady Radcliffe! îl dojeni ea glumeţ.

— Pentru mine o să fiţi întotdeauna domnişoara Linwood. Dar ce aud, s-a întors în Londra băiatul dumneavoastră? N-ar strica să-şi ocupe locul în Camera

Lorzilor.

— Nu vorbiţi de politică în seara asta, altfel o să creadă toată lumea că sunteţi un plicticos! Daţi-mi voie să vi le prezint pe bunele mele prietene, doamna Kendall şi domnişoara Talbot. Iar dumnealor sunt domnul şi doamna Pemberton, desigur.

— Încântat.

Pemberton şi mama lui păreau foarte impresionaţi. Kitty îl salută pe duce cu o reverenţă.

— Mă scuzaţi, dar ne-am mai cunoscut? întrebă el curios.

— Nu cred, Alteţă, răspunse ea cu un zâmbet politicos.

Lângă ea, mătuşa Dorothy îşi făcea întruna vânt cu evantaiul, iar Kitty şi-ar fi dorit să înceteze odată. Pe lângă faptul că făcea curent, îşi ţinea evantaiul prea aproape de faţă, ascunzându-şi-o pe jumătate, ceea ce făcea o impresie foarte stranie.

— Eu sunt sigur că ne-am mai întâlnit, insistă Leicester, fără să-şi ia ochii de la domnişoara Talbot. Îmi păreţi foarte cunoscută. Familia dumneavoastră e cumva din Londra? Poate cunosc vreo rudă de-a dumneavoastră.

Kitty se uită la mătuşa Dorothy, sperând să intervină, dar văzu că îşi ascunsese acum aproape toată faţa cu evantaiul. Lui Kitty îi trecu prin minte un gând groaznic. Începea să aibă idee cu care dintre rudele ei s-ar fi putut întâlni acest domn şi în ce împrejurări.

— Mi se spune adeseori că am nişte trăsături comune, zise Kitty, înciudată că sângele tatălui ei nu se dovedise suficient de puternic ca s-o facă să nu mai semene atât de mult cu mama ei. Încercă să găsească un alt subiect de discuţie, dar, spre groaza ei, cuvintele ducelui stârniseră curiozitatea întregului grup. Acum până şi Lady Radcliffe se uita la ea cu interes.

— Poate vă aminteşte de fata cea mică a doamnei Clavering, sugeră Lady Radcliffe.

— Nu, sunt sigur că nu, insistă Leicester.

O, Doamne…

— Mai spuneţi-mi o dată cum vă numiţi.

De spaimă, Kitty de-abia mai putea să gândească. Nu putea să refuze să-i spună cum o cheamă, desigur. Ar fi fost prea neobişnuit. Dar dacă i-l spunea, nu exista riscul ca Leicester să se ducă mai departe cu mintea? Dacă o cunoscuse pe vremuri pe mama ei, oare nu avea să-şi amintească şi de ce rupseseră legătura?

— Domnişoara Talbot, Alteţă, spuse ea, neputând să-l refuze.

— Talbot… repetă ducele, scormonind prin amintiri. Şi… mă scuzaţi… dumneavoastră sunteţi doamna Talbot?

Începuse să se întoarcă spre doamna Kendall, care încă îşi acoperea faţa cu evantaiul. Ca să răspundă, mătuşa Dorothy trebuia să-şi lase evantaiul mai jos, altfel ar fi fost prea ciudat, un gest impardonabil. Oare avea s-o recunoască, aşa cum se temea? Lui Kitty nu-i venea nicio idee. Habar n-avea ce putea face ca să salveze situaţia. Nu-i venea în minte niciun plan, nicio scăpare. Nu-i rămânea decât să se uite cu fascinaţie morbidă cum întreaga lor lume stă să se năruie chiar în faţa domnului şi a doamnei Pemberton. Kitty dădu să spună ceva – orice le-ar fi putut ajuta –, dar nu fu nevoie.

— Cu siguranţă aţi întâlnit ramura din Harrogate a familiei Talbot în timpul trecerii dumneavoastră prin Yorkshire, Alteţă, se auzi vocea lui Radcliffe, care apăru lângă ei de nicăieri. Asemănarea e izbitoare, şi eu am observat-o.

— Talbot, din Harrogate? spuse Leicester, iar suspiciunile i se evaporară. Asta e explicaţia, cu siguranţă conchise el, pocnind din degete. Când îmi căşunează pe ceva de felul ăsta, pur şi simplu nu pot să mă opresc până nu-i dau de capăt. Mulţumesc, Radcliffe! Şi bine aţi revenit! Tocmai îi spuneam mamei dumneavoastră că sper să putem conta pe prezenţa dumneavoastră în Camera Lorzilor într-una dintre zilele astea!

Radcliffe luă o priză de tabac.

— Mă supun cu bucurie, Alteţă, dar nu cred c-o să vă placă felul în care votez.

Leicester râse cu poftă. În dezordinea care urmă, Kitty şi mătuşa Dorothy se retraseră pe nesimţite. Kitty îi trimise lui Radcliffe mulţumiri mute, la care el răspunse cu o ocheadă discretă.

— A fost cât pe ce, se văită mătuşa Dorothy în timp ce se grăbeau să găsească un loc sigur.

— Să înţeleg că ducele de Leicester vă ştia pe tine şi pe mama în tinereţe? întrebă Kitty.

— Da, chiar foarte intim, suspină mătuşa Dorothy visătoare. Noroc cu Radcliffe. Leicester e cel mai rău gen de bărbat: imoral în viaţa particulară, dar foarte conservator în public. Dacă m-ar fi recunoscut, am fi dat de o mare belea.

Kitty se simţea vinovată că pusese la îndoială vorbele mătuşii sale când îi vorbise despre acest risc. Îşi duse mâna la inimă, de parcă putea s-o facă să bată mai încet.

— Să apară tocmai el, tocmai acum, murmură ea. Deşi presupun că avem noroc că ăsta a fost singurul moment în care ai fost recunoscută.

Mătuşa Dorothy părea distrată şi nu răspunse.

— A fost singurul, nu-i aşa? insistă Kitty, încruntându-se.

— Am nevoie să beau ceva ca să mă calmez, spuse cu nerăbdare mătuşa Dorothy. O să-mi petrec restul serii ascunzându-mi faţa. Caută-mă când e vremea să plecăm.

Şi cu asta, se făcu nevăzută. Kitty ar fi vrut nespus să facă şi ea acelaşi lucru, dar ştia că trebuia să se întoarcă la domnul şi doamna Pemberton de îndată ce putea. Stătea cu ochii pe ei, aşteptând să plece de lângă Leicester, dar nu păreau să se grăbească deloc. Se gândi că Pemberton era probabil prea nerăbdător să-i detalieze ducelui opiniile sale politice ca să se despartă de el prea curând. Oftă.

— Ce suspin melancolic! Nu merg lucrurile cu Pemberton conform planului?

Kitty se întoarse iute, nerecunoscând vocea.

— Oh. Lord Selbourne. Bună seara.

Îi făcu cea mai mică reverenţă posibilă. El răspunse impasibil la această jignire dând din mână a lehamite.

— V-aţi gândit la oferta mea?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate. Dar nici nu sunt sigură că aţi făcut vreuna.

— Ce scăpare din partea mea! zise el cu un zâmbet de rechin. Prea bine, domnişoară Talbot. Cred că ne putem fi de mare folos unul altuia. Ar fi păcat să vă irosiţi talentele cu Pemberton, când aveţi la dispoziţie partide mult mai bune. Eu v-aş putea ajuta.

— Şi ce-aţi cere în schimb? întrebă Kitty, ridicând din sprâncene.

Deşi habar n-avea ce anume voia domnul acesta de la ea, era, fără îndoială, un vulpoi lipsit de scrupule.

Selbourne îşi întinse mâinile cu pretinsă inocenţă

— I-aţi putea refuza unui prieten o felie din câştig?

— Numai că noi nu suntem prieteni, zise Kitty cu răceală, dând să-i întoarcă spatele cu dispreţ.

Dar înainte să plece, el o apucă uşor de braţ.

— Poate aţi prefera să discutăm în particular. O să fiu în Wimbledon la sfârşitul săptămânii. Am musafiri sâmbăta, dar în rest sunt liber. Haideţi să discutăm mai pe larg. Am închiriat Hill Place, lângă Worple Road. N-aveţi cum să vă rătăciţi.

Kitty se plictisise deja de el, iar domnul şi doamna Pemberton plecaseră în sfârşit de lângă Leicester.

— Bine, acum trebuie să plec, zise ea, făcându-i lui Selbourne o nouă reverenţă, la fel de superficială ca prima.

— Vânătoare plăcută! îi ură el, zâmbind cu toţi dinţii.

Kitty îşi adună tot farmecul şi toată agerimea şi îşi petrecu restul serii încercând din răsputeri s-o impresioneze pe doamna Pemberton. Doamna era greu de clasat – o combinaţie stranie de evlavie, snobism şi vanitate, care o făcea greu de fermecat. Era ca şi cum ai fi încercat să prinzi o pisică foarte arţăgoasă. Dar când îşi luară la revedere, Pemberton îi strânse mâna cu multă căldură.

— Am nişte treburi de rezolvat mâine, dar ne vedem sâmbătă la balul doamnei Hastings? Am ceva foarte important să vă rog.

Ultima dată când fusese aşa de sigură c-o să fie ceruta în căsătorie, Kitty nu-şi mai încăpuse în piele de fericire. Dar acum, oricât s-ar fi străduit, nu-şi putea induce din nou acel sentiment de sărbătoare. În noaptea aceea bău un ceai cu Dorothy, în ciuda orei târzii. Kitty încercă să se gândească ce să-i scrie a doua zi dimineaţă lui Beatrice, ca să-i dea vestea cea bună, dar nu-i venea nimic în minte. Cum să facă povestea să pară una fericită, când de fapt căzuse pradă celei mai severe melancolii?

— Să înţeleg că seara asta a fost un succes? o descusu Dorothy după ce petrecură câteva minute bune în tăcere.

Kitty dădu din cap în semn că da.

— Bravo. Deşi trebuie să te întreb: eşti sigură că eşti pregătită pentru ce-o să urmeze logodnei?

— Ce vrei să spui?

— Ştiu că te-ai resemnat să te logodeşti cu un bărbat pe care nu-l iubeşti… dar eşti pregătită să fii căsătorită cu el? Cu tot ce presupune asta?

Pe Kitty o tulburară subînţelesurile întrebării.

— Se pare că n-am încotro, spuse ea într-un târziu.

Mătuşa Dorothy încuviinţă, dar cu oarecare tristeţe. Preţ de o clipă, Kitty încercă să-şi închipuie cum avea să fie ziua nunţii ei. Mama sa vorbea des despre a ei, spunând că a fost – cu tot caracterul secret şi cu toate necazurile pe care le-a provocat mai apoi familia domnului Talbot – una dintre cele mai frumoase zile din viaţa ei. „Eram aşa de fericiţi”, zicea ea adesea, cu emoţie şi nostalgie. Kitty ştiuse dintotdeauna că nunta ei avea să fie cu totul altfel, dar ceea ce se anunţa acum era mai rău decât îşi imaginase vreodată. Mai ales de când… mai ales de când începuse să înţeleagă ce ar pierde astfel.

— Cum era mama în tinereţe? întrebă Kitty deodată, întrerupând tăcerea.

— Adică înainte să-l cunoască pe tatăl tău? zise

mătuşa Dorothy.

— Da.

Mătuşa Dorothy se gândi câteva clipe.

— Era curajoasă, zise ea. Ar fi făcut orice pentru oamenii la care ţinea.

Kitty nu ştia ce se citea pe chipul ei, dar, văzându-i expresia, Dorothy ridică din sprâncene.

— Nu eşti de acord?

— Ba da, se grăbi Kitty să spună. E cu siguranţă adevărat, dar cred c-am fost cam… supărată pe ea şi pe tata că ei au putut să facă ce au vrut, pe când eu…

Glasul i se frânse.

— Pe când tu nu poţi, îi încheie Dorothy gândul.

— Mama nu a avut surori, sublinie Kitty. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi avut.

— Poate că da. Nu putem să ne ascultăm cu toţii inima.

Kitty luă o înghiţitură mare de ceai. Ştia pe pielea ei că mătuşa Dorothy avea dreptate.

— Dar nici ei nu au dus o viaţă fără sacrificii, îi aminti Dorothy cu blândeţe. Fireşte că noi am fi preferat ca ei să fi fost ceva mai prudenţi cu banii (aici, Kitty râse sec), dar au trebuit să renunţe la tot când s-au căsătorit. Ca să-şi asculte inima, au avut totuşi de plătit un preţ.

— Ai dreptate, spuse Kitty, ridicând din umeri cu amărăciune.

— Am vorbit cu doamna Ebdon azi, zise mătuşa Dorothy, sperând că, dacă schimbă subiectul, ar putea s-o înveselească puţin pe Kitty. Ţi-am mai pomenit-o: Rita conduce localul de faro de pe Morwell Street. Mă tot ţineam să-ţi spun.

— A, da? făcu nepoata ei, mimând interesul.

— I-a scăpat că tânărul domn de Lacy a început să umble cu cine nu trebuie. A zis-o doar ca pe o bârfă – eu fireşte că nu i-am spus ce legătură e între familiile noastre –, dar se pare că domnul de Lacy a fost văzut plimbându-se prin Soho în compania individului ăluia, Selbourne. E un om îngrozitor, genul pe care Rita nici nu-l lasă să intre în localul

ei. Trişează la cărţi şi-i cam place şi opiul, din câte am auzit.

— Domnul de Lacy, să parieze la cărţi? zise Kitty şocată.

Nu l-ar fi crezut în stare. Şi, deşi Selbourne îi zisese că e prieten cu Archie, ea crezuse că asta e doar o manevră de manipulare.

— Şi nu ţi s-a părut că ar trebui să-i spui şi bunei tale prietene, Lady Radcliffe? întrebă Kitty tăios.

Mătuşa Dorothy se uită la ea ca la cea mai fraieră creatură care a existat vreodată.

— Şi cum i-aş explica lui Lady Radcliffe de unde o ştiu pe doamna Ebdon, hmm? Mă gândeam că, dată fiind… prietenia ta cu Radcliffe, poate ai vrea să-i pui în gardă.

— Da, mulţumesc, spuse Kitty absentă.

Când vorbise ultima oară cu adevărat cu domnul de Lacy? Trecuseră cel puţin câteva săptămâni. Acum că se gândea, îşi dădu seama că Archie abia dacă-şi mai făcea apariţia la evenimentele sociale. Deşi nu mai voia să se mărite cu el, nici n-ar fi vrut să-l vadă căzând în patima jocurilor de noroc sau umblând cu indivizi cu o reputaţie dubioasă. Archie avea o inimă bună şi nu ştia să-şi ascundă sentimentele. Tocmai de aceea şi era incredibil de uşor de manipulat, după cum Kitty ştia foarte bine.

Îşi promise să-l înştiinţeze pe Radcliffe despre acest pericol cu prima ocazie, care, din fericire, se întâmplă să fie chiar în seara următoare. Kitty nu-l căuta – niciodată nu părea să fie nevoie să-l caute –, dar, de îndată ce se făcu ora unsprezece, Radcliffe apăru lângă ea.

— Pentru dumneavoastră, anunţă el, oferindu-i un pahar de şampanie care sclipea chiar şi în lumina aceea slabă.

— E otrăvită? întrebă ea, prefăcându-se în acelaşi timp suspicioasă.

— Nu, nu. Dacă aş vrea să vă omor, aş avea la îndemână alte mijloace, mult mai bune, răspunse Lordul Radcliffe, înclinându-şi capul ca pentru a-şi trece în revistă posibilităţile.

— Da, presupun c-aţi putea pur şi simplu să-mi daţi

una cu o măciucă, sugeră Kitty. Mai puţin elegant, dar mult mai simplu, iar în Londra se găsesc cu duiumul locuri potrivite în care să te poţi descotorosi de un cadavru.

— Sunt alarmat să văd cât de bine v-aţi gândit la asta, zise Radcliffe, uitându-se pieziş la ea. Poate că eu ar trebui să-mi fac griji, nu dumneavoastră.

Zâmbind, Kitty clătină din cap şi luă o gură de şampanie ca să-şi adune curajul.

— Chiar voiam să vorbesc cu dumneavoastră.

— Serios? Cum a mers înfruntarea titanilor? se interesă Radcliffe şi, la privirea ei întrebătoare, clarifică: Aţi reuşit s-o fermecaţi pe doamna Pemberton şi s-o faceţi să vă mănânce din palmă?

— A, a mers destul de bine, zise Kitty cât putu de veselă. Nu încape îndoială că e o femeie foarte neobişnuită, dar am reuşit s-o câştig de partea mea până la sfârşitul întâlnirii. Pemberton zice că în adâncul sufletului e o fire romantică şi se bucură că fiul ei se căsătoreşte din dragoste.

— Din dragoste? se miră Radcliffe, înecându-se cu şampania. Domnişoară Talbot, prea întindeţi coarda.

— Chiar o să fie din dragoste! Cel puţin din partea lui, ceea ce e suficient, insistă Kitty, îmbujorându-se uşor.

Radcliffe o contemplă câteva clipe, pentru că rareori o vedea pe domnişoara Talbot încurcată, iar priveliştea aceasta trebuia savurată ca o delicatesă rară.

— Mâine o să-mi ceară mâna, anunţă Kitty cu bărbia sus, iar Radcliffe îşi mai pierdu din buna dispoziţie.

— Serios? murmură el, încercând să pară nonşalant (cum şi era, de altfel).

— Da, la balul doamnei Hastings.

Radcliffe căzu o clipă pe gânduri.

— Atunci poate c-ar trebui să vă felicit, spuse el într-un târziu.

Ea clătină din cap, uitându-se ştrengăreşte la el pe sub sprâncene.

— E puţin cam prematur. Nu se ştie niciodată, poate c-o să apară fratele domnului Pemberton în ceasul al

doisprezecelea ca să mă şantajeze. Aşa că încă n-aş vrea să sărbătoresc.

— Desigur, spuse Radcliffe cu eleganţă. E foarte chibzuit din partea dumneavoastră. Deşi nu cred că-s prea mulţi bărbaţi pe lumea asta suficient de viteji ca

să vă înfrunte.

— Doar unul, de fapt, râse Kitty. Încă nu v-am mulţumit pentru ajutorul pe care ni l-aţi dat ieri cu Lordul Leicester. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră. Dacă nu aţi fi intervenit, tare mă îndoiesc c-ar mai fi vrut acum Pemberton să se însoare cu mine.

Mulţumirile lui Kitty erau sincere, dar lui Radcliffe nu părură să-i facă plăcere. Râse scurt, cu amărăciune iar Kitty se încruntă, întrebându-se cu ce l-o fi jignit.

— Chiar aveţi de gând să vă căsătoriţi cu un bărbat pe care nu-l iubiţi? o întrebă el din senin.

Lui Kitty îi tremură mâna când duse paharul la gură.

— Mulţi fac aşa, îi aminti ea, iar vocea îi deveni mai aspră. Nu e aşa de ieşit din comun. Dumneavoastră credeţi că statutul meu de *déclassée* mă face să mă port ca un mercenar, dar căsătoriile aranjate au fost inventate de clasa dumneavoastră, nu de a mea.

— Nu statutul dumneavoastră social a fost cel care m-a pus pe gânduri, domnişoară Talbot, zise Radcliffe jignit. Ci doar faptul că eraţi dispusă să sacrificaţi fericirea lui Archie ca să vă atingeţi scopurile.

Ea îl cântări din priviri.

— Şi dacă l-aş fi iubit?

— Nu înţeleg.

— Ne-aţi fi acceptat relaţia, logodna, dacă statutul meu ar fi fost acelaşi, dar sentimentele mele pentru domnul de Lacy ar fi fost sincere?

— Dacă aş fi fost sigur că ţineţi la el şi el la dumneavoastră, nu văd de ce nu, spuse Radcliffe încet, simţind că e o capcană în vorbele ei, dar neputând s-o detecteze.

— Sunteţi un mincinos, zise ea, aproape cu afecţiune. N-aţi fi acceptat niciodată. Pretindeţi că ce v-a deranjat a

fost lipsa mea de sinceritate, dar diferenţa noastră de statut v-ar fi împiedicat să vă daţi acordul oricare ar fi fost împrejurările. Nu aţi fi acceptat niciodată, nici măcar dacă aţi fi crezut că iubirea mea e sinceră.

— Cum aş fi putut să cred vreodată că iubirea dumneavoastră e sinceră? ripostă el cu glas răguşit. Când e evident că sunteţi dispusă să vă căsătoriţi cu oricine are suficienţi bani, fără să daţi doi bani pe sentimente?

— Atunci răspundeţi-mi la următoarea întrebare: aţi fi putut vreodată să treceţi peste originea mea socială? Peste circumstanţele mele? Ar fi putut cu adevărat să nu conteze?

Vorbise cu mai multă pasiune decât ar fi fost cazul, dar nu-i păsa. Avea nevoie să ştie. Fără să-i răspundă, Radcliffe se uită la ea cu o privire încărcată de o emoţie greu de definit.

— Eu… începu el, dar se opri.

— N-aţi fi putut, îi termină ea propoziţia.

De-acum nu mai vorbeau doar despre Archie şi ştiau amândoi asta.

— Iubirea pentru Archie n-ar fi întrecut niciodată nevoia dumneavoastră de banii lui, zise el gâtuit.

— Şi contează aşa de mult? De ce-ar fi iubirea cu mult mai importantă decât nevoia?

— Iubirea e totul, spuse el cu glas aspru.

— Înţeleg, zis ea.

Şi chiar înţelegea.

Îşi plecă privirea şi apoi îşi drese glasul de două ori.

— Voiam de fapt să vorbesc cu dumneavoastră despre cu totul altceva, spuse ea, trecând peste încărcă tura emoţională a discuţiei lor de până atunci printr-un efort suprem de voinţă.

Radcliffe rămase tăcut o vreme, încercând pesemne să-şi recâştige stăpânirea de sine.

— Da? întrebă el într-un târziu.

— M-am gândit c-ar fi bine să vă avertizez că Archie pare să aibă probleme. A fost văzut în compania Lordului Selbourne, bătând toate localurile rău-famate în care se

joacă jocuri de noroc.

Radcliffe clipi surprins. Nu se aşteptase la asta.

— Vă mulţumesc pentru grijă, zise el, minimalizând importanţa veştii, dar Archie e bine. E de datoria fiecărui tânăr să trăiască puţin periculos mai devreme sau mai târziu.

Era rândul lui Kitty să se arate surprinsă, pentru că nici ea nu se aşteptase la asta.

— Credeţi că e de datoria lui să cadă în patima jocurilor de noroc? Pentru că asta mi-a spus mătuşa mea: îşi petrece nopţile în tovărăşia unor indivizi care nu sunt primiţi nici măcar în localurile de faro.

— Iertaţi-mă, dar cred că eu înţeleg situaţia mai bine decât doamna Kendall, zise Radcliffe, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet dispreţuitor.

— Pentru că dumneavoastră înţelegeţi lucrurile mai bine? răbufni Kitty. Mi-e teamă că aveţi cam multe prejudecăţi, domnul meu.

— Nu vă pierdeţi cumpătul, domnişoară Talbot. Puteţi să consideraţi că v-am luat avertismentul în seamă, dar vă asigur că Archie nu e în niciun pericol. Nu credeţi că poate experienţa cu tatăl dumneavoastră vă întunecă judecata?

Kitty se trase în spate, ca şi cum ar fi încasat o palmă. Îi spusese despre tatăl ei în chip confidenţial, într-una dintre conversaţiile lor liniştite – cele în care simţea că i-ar putea spune orice în deplină siguranţă, părea că se înşelase.

— Poate că dumneavoastră sunteţi cel orbit de experienţa tatălui, i-o trânti ea. Poate că avea motive întemeiate să vă gonească din Londra, dacă o apucaserăţi pe acelaşi drum ca Archie.

— De parcă vă pasă de fratele meu, se răsti el. V-aş ruga să-i ziceţi „domnul de Lacy”, aţi renunţat de mult la dreptul de a-i folosi prenumele. Şi, dacă tot facem schimb de sfaturi, poate c-aţi face mai bine să vă ocupaţi de familia dumneavoastră decât de a mea.

— Ce mai înseamnă şi asta?

— Nu vi se pare nechibzuit să-i lăsaţi pe domnişoara Cecily şi pe Lordul Montagu să-şi facă ochi dulci cu atâta

îndrăzneală?

— Cecily şi Lordul Montagu?

Uimirea îi alungă furia pentru o clipă, iar Kitty se întoarse să se uite după sora ei. Cei doi erau lângă masa cu gustări, cu capetele plecate. Iarăşi singuri – ceea ce, într-adevăr, nu era prea chibzuit. Ar trebui să discute din nou cu ea, pentru că biata fată habar n-avea cum se vedeau lucrurile din afară. Kitty se întoarse spre Radcliffe.

— Sunt prieteni, doar atât. Au aceleaşi preocupări intelectuale.

Radcliffe pufni în batjocură.

— Nu vedeţi adevărul: sunt îndrăgostiţi unul de altul până peste cap, oricine ar putea să-şi dea seama.

— Sunteţi supărat pe mine şi de aceea vreţi să-mi provocaţi neplăceri, zise ea, neluându-l în seamă. Credeţi că n-aş băga de seamă dacă sora mea ar fi îndrăgostită?

— Iar dumneavoastră credeţi că eu n-aş băga de seamă dacă fratele meu ar fi în pericol? i-o întoarse el tăios.

Se uitară unul la altul mai urât ca oricând.

— Ştiţi, zise Kitty fără să-şi mai cântărească vorbele, când v-am cunoscut, am crezut că sunteţi trufaş încăpăţânat, necioplit şi cu un orgoliu cât Anglia de mare. Tocmai începusem să cred că v-am judecat greşit dar acum m-am lămurit că ar fi trebuit să mă încred în prima mea impresie.

— Sentimentul e perfect reciproc, răspunse el glacial.

Ca la un semn, se răsuciră pe călcâie şi se îndepărtară. Niciunul dintre ei nu se uită în urmă.

31

Lordul Radcliffe plecă de la bal turbând de furie şi nu se mai deranjă să-şi ia la revedere de la gazdă sau de la mama lui. Porni cu aşa o viteză pe treptele de la intrare, că se lovi de căpitanul Hinsley, care tocmai sosea.

— James, mai încet! Ce naiba s-a întâmplat? întrebă

Hinsley cu un aer îngrijorat.

— Nimic, se răsti Radcliffe şi încercă să plece mai departe, dar Hinsley îl apucă de braţ.

— Cum nimic? Eşti negru de furie, dă-mi voie să te însoţesc până acasă, zise el poruncitor, făcând cale întoarsă ca să-şi conducă prietenul.

Radcliffe încercă să se smucească, dar Hinsley îl ţinea strâns de braţ.

— Pot să mă duc şi singur acasă, n-am nevoie de gardian, Harry, spuse Radcliffe ameninţător.

— Sigur că poţi, spuse Hinsley cu blândeţe, dar fără să aibă vreo intenţie de a-i face pe plac.

Urcă repede în trăsură în urma lui Radcliffe, aşezându-se pe locul din faţa prietenului său şi fixându-l cu o privire vigilentă.

— Ia zi, ce te-a înfuriat aşa? întrebă el din nou.

— M-am... m-am certat cu domnişoara Talbot, recunoscu Radcliffe în sfârşit. Vorbeam despre... despre altceva, dar pe urmă am ajuns să vorbim despre Archie. A făcut o acuzaţie ridicolă, cum că Archie ar avea un anturaj periculos, iar eu nu văd asta fiindcă sunt orbit de felul în care a reacţionat tata la distracţiile mele de când eram mai tânăr. *Se înşală.*

Însă Hinsley se încruntase.

— Cu cine s-a împrietenit băiatul de a îngrijorat-o aşa de tare?

— Cu Lordul Selbourne şi alţii de teapa lui, zise Radcliffe fără răbdare. Dar nu despre asta e vorba, Harry...

— Cu Selbourne? Nu-mi place deloc ce aud, James. Tu ai lipsit mult din Londra, bătrâne; Selby are o reputaţie foarte proastă.

— Cine, Selbourne? E inofensiv. Eu îl cunoşteam bine. Sigur, îi plăceau băutura şi jocurile de noroc, dar nu era periculos.

Hinsley nu părea convins.

— Din ce-am auzit eu, nu se ocupă doar cu băutura şi jocurile de noroc. O să fac nişte săpături, să văd ce pot să aflu.

— Ba te rog să nu faci asta, se răsti Radcliffe. N-ai ce afla. Archie e bine şi v-aş fi recunoscător tuturor dacă nu mi-aţi mai da sfaturi pe care nu vi le-am cerut.

— Şi dacă nu e bine? întrebă Hinsley, fără să-l supere tonul pe care-i vorbea prietenul său. Şi eu, şi ea credem că se întâmplă ceva necurat. Merită să verificăm, eu aşa zic.

— Aşa trăia tata, cu ipoteze. Eu n-o să fac asta cu Archie. Doar dacă vrei să te distrezi şi tu puţin, asta nu înseamnă că eşti un om rău, pentru numele lui Dumnezeu! Archie ar trebui lăsat să-şi trăiască viaţa, să facă greşeli şi să se maturizeze fără să fie apăsat de obligaţii familiale şi de ce-o să zică lumea.

Hinsley îşi ridică mâinile, capitulând.

— Bine, bine, spuse el, uitându-se cu atenţie la prietenul său. Despre ce altceva ai mai vorbit cu domnişoara Talbot? întrebă cu perfidie.

— Nu contează, i-o reteză Radcliffe. Am stat prea mult în Londra. Mult prea mult. O să plec chiar mâine la Radcliffe Hall.

Ajunseră în St James’s Place, iar Radcliffe deschise uşa trăsurii imediat, fără să-l mai aştepte pe valet.

— Trebuie să ne luăm rămas-bun, Hinsley. O să-ţi scriu.

Şi, cu aceste cuvinte, intră în casă, trântind uşa în urma lui.

*

Kitty îşi stăpâni sentimentele până la sfârşitul balului, îndurând un cadril, trei contradansuri şi un *cotillon,* două pahare de şampanie şi drumul acasă cu birja, până se sui în pat. De-abia când Cecily începu să sforăie uşurel lângă ea, Kitty eliberă ca pe un secret în aerul nopţii suspinul pe care-l ţinuse în gâtlej atâtea ore.

Era aşa de nedrept – foarte nedrept. Ce om îngrozitor! Ce om îngrozitor, plin de privilegii şi prejudecăţi! Îl ura – şi spera să nu mai dea ochii nici cu el, nici cu vreun alt de Lacy câte zile mai avea.

Se foi toată noaptea, nereuşind să-şi domolească furia suficient cât să doarmă, dar a doua zi dimineaţă, zorile îi aduseră un strop de tihnă. Se trezi înaintea lui Cecily şi începu să-şi facă de lucru prin camera lor, deschizând cufărul care zăcea nefolosit sub geam încă de la sosirea lor şi împăturind înăuntru câteva dintre haine.

În spatele ei se auziră un mormăit şi un foşnet, iar Cecily deschise ochii.

— Ce faci? zise ea buimacă de somn în timp ce Kitty îşi împacheta rochia de seară care-i plăcea cel mai puţin – pentru că după ziua aceea sigur nu avea s-o mai folosească.

— Doar împachetez nişte haine, murmură ea absentă. Nu-mi place să las lucrurile pe ultimul moment.

— Împachetezi? întrebă Cecily, ridicându-se în capul oaselor. Unde mergem?

— Acasă, fireşte, spuse Kitty. După seara asta, nu cred că avem de stat mai mult de-o săptămână. Am de gând să-l conving pe domnul Pemberton să ne căsătorim repede. N-ar trebui să fie greu, că n-are multe rude şi probabil o să i se pară romantic. Putem să ne facem luna de miere în Biddington.

— Săptămâna viitoare? o îngână Cecily cu glas pierit.

— Mă mir că te surprinde, Cecily, spuse Kitty exasperată. Doar ştiai. Ţi-am tot spus, fii mai atentă la ce vorbesc alţii, ca să nu mai fii uimită tot timpul.

Cecily părea alarmată.

— Ba nu am ştiut, zise ea. Aş fi vrut să-mi fi spus mai din timp. Nu putem să mai stăm?

— De ce ai vrea să mai stai? Credeam că urăşti Londra, la cât te-ai plâns de oraşul ăsta.

Câteva clipe, nu se auzi nimic din spatele lui Kitty, dar apoi Cecily strigă deodată:

— Sunt îndrăgostită!

O zisese aşa de tare, că lui Kitty îi sări inima din piept.

— Doamne, Cecy, nu-i nevoie să urli! Cum adică eşti îndrăgostită? N-ai cum.

— Ba sunt! insistă Cecy. De Lordul Montagu, care şi el

mă iubeşte pe mine.

Kitty îşi duse mâna la frunte.

— O, Doamne, se văită ea. Cecy, îmi pare rău, dar n-avem timp de asta.

— N-avem timp? Kitty, tocmai ţi-am spus că sunt îndrăgostită!

— Te-am auzit, zise Kitty, începând să-şi piardă răbdarea. Dar pur şi simplu nu ne permitem să mai stăm. Am rămas fără bani.

— Există şi lucruri mai importante decât banii! strigă Cecy cu pasiune. Uită-te la mama şi tata.

— Şi unde ne-a adus asta? întrebă Kitty. Tata a pus iubirea mai presus de bani, iar asta a avut *consecinţe,* Cecy! M-a pus pe mine – ne-a pus pe *noi* – într-o poziţie foarte dificilă.

— Dar… dădu Cecily să protesteze, însă Kitty îi închise gura cu o izbucnire nervoasă.

— Noi nu putem să ne căsătorim cu cine vrem, Cecy! Cum să te fac să înţelegi?

Kitty trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

— Ştiu că e greu, dar chiar trebuie să gândim la viitor. Trebuie să mă asculţi.

— *Tu* nu asculţi niciodată! strigă Cecy la ea. Zici de mine că nu ascult, dar tu nu mă asculţi niciodată pe mine şi m-am săturat. Mereu mă ignori şi minimalizezi tot ce spun şi nu mă asculţi niciodată. Dar Rupert mă ascultă. El mă ascultă şi-l interesează ce am de spus şi… şi pune preţ pe părerile mele. Tu nu! Ţie nu-ţi pasă ce cred.

Kitty era uluită. Cecily nu mai vorbise de ani buni aşa de mult fără să-l pomenească pe Wordsworth.

— Bun… *tu* ce crezi? întrebă Kitty.

O clipă, Cecy rămase cu gura căscată.

— Nu asta e ideea! se plânse ea. Acum nu-mi vine nimic în minte.

— În cazul ăsta, i-o trânti Kitty, pierzându-şi din nou cumpătul, n-am timp de izbucnirile astea isterice, Maturizează-te odată, Cecy! Dacă nu vrei să ajuţi, ai putea

măcar să mă laşi să salvez familia de un dezastru financiar, în loc să-mi pui beţe-n roate în ceasul al doisprezecelea.

Cecy ieşi furioasă din cameră, trântind uşa după ea.

Surorile nu-şi mai vorbiră decât mult mai târziu în seara aceea. Imediat după micul-dejun, Cecily ieşi la plimbare cu Lady Amelia; o anunţă pe mătuşa Dorothy, deşi Kitty era şi ea în cameră. Mătuşa Dorothy, care se pregătea să plece din Londra peste weekend ca să-şi viziteze o prietenă din Kent, se amuză de situaţie.

— Ai face bine să te împaci cu ea cât mai curând, o sfătui ea pe Kitty după plecarea lui Cecily. Şi sub nicio formă nu trebuie să păreţi certate una cu alta diseară, de faţă cu doamna Sinclair.

În absenţa lui Dorothy, doamna Sinclair avea să le supravegheze în seara aceea.

— Presupun că ţi se pare că am fost prea aspră, bodogăni Kitty, care încă nu era gata să înţeleagă şi punctul de vedere al lui Cecily.

— Cred că a fost nesăbuit din partea ta, o corectă mătuşa Dorothy. E o tânără care tocmai descoperă dragostea. Şi e sora ta. Vorbeşte cu ea cum se cuvine.

Îşi luă la revedere de la Kitty, sărutând-o pe obraz.

— Mult noroc diseară, îi ură ea încetişor, strângând-o de mână. O să mă gândesc la tine. Şi… urează-mi şi tu mie noroc. Pentru drum, se grăbi Dorothy să adauge, văzând-o pe Kitty încruntându-se nedumerită. N-am mai călătorit de mult aşa de departe.

— Desigur, murmură Kitty, lipindu-şi obrazul de al mătuşii sale. Distracţie plăcută cu prietena ta.

Mătuşa Dorothy dădu din cap, îşi luă valiza şi plecă. Kitty se ghemui îmbufnată în fotoliul lui Dorothy. I se părea acum că fusese mult prea neînţelegătoare, dar fusese luată cu totul prin surprindere. Cecily nu arătase niciodată vreo dispoziţie romantică şi, cum Kitty o considerase mult prea tânără pentru căsătorie, nici nu luase în calcul posibilitatea. Şi de cine îşi găsise să se îndrăgostească! Era periculos să alergi după un bărbat cu titlu nobiliar – având în vedere întrebările pe care familia s-ar simţi obligată să le pună

despre statutul lui Cecily –, dar mai ales cei din neamul Montagu erau cunoscuţi pentru îndârjirea cu care-şi apărau descendenţa.

Însă lucrurile astea nici n-aveau de ce să conteze. Era limpede că Kitty o neglijase pe sora ei dacă Cecily ţinuse faţă de ea un secret aşa de mare. Fusese prea absorbită de propriile aventuri ca să-i dea surorii ei mai mult decât o atenţie superficială. Când Cecily se întoarse de la plimbare, Kitty se convinsese deja singură că era probabil cea mai rea şi mai nesimţitoare soră care a trăit vreodată. Era aşa de convinsă de asta, încât, când Cecily o anunţă cu simplitate că e prea obosită ca să participe la balul doamnei Hastings din seara aceea, capitulă destul de uşor. La urma urmei, drumul cu birja până la conacul Hastings din Kensington era mai lung decât de obicei şi, deşi Kitty ar fi preferat s-o aibă pe Cecily alături într-o noapte aşa de importantă, compania soţilor Sinclair avea să fie suficientă. Măcar atât să facă şi ea, după ce fusese aşa de aspră cu Cecily în dimineaţa aceea. Trebuia s-o lase să se odihnească.

Însă dacă ar fi ştiut cum îşi petrecuse sora ei după-amiaza, cu siguranţă nu ar fi fost aşa de binevoitoare.

32

Problema cu rochiile astea simandicoase, îşi zise Kitty cu oarecare indignare pe când se îndrepta spre Kensington în hurducăielile trăsurii soţilor Sinclair, e că te fac să depinzi foarte mult de vreme. În Biddington îşi purta rochiile obişnuite de bumbac, în care dădea piept cu viaţa pe orice fel de vreme. În Londra însă, trebuia să fii mai atent, mai ales când stătea să se pornească o furtună, aşa cum se anunţa în seara aceea.

Cu toate că nu avea nici pe departe o dispoziţie festivă, Kitty considerase că e important să se îmbrace

elegant pentru cererea în căsătorie, aşa că îşi pusese cea mai bună rochie, din crep albastru, şi mănuşile preferate. Erau incredibil de nepractice – de culoare crem, dintr-un material moale şi alunecos, cu un şir de nasturi mici de la cot până la încheietură –, dar îi plăceau cu atât mai mult cu cât evocau decadenţa înaltei societăţi.

Prinzând curaj, coborî din trăsură după doamna Sinclair, cu o mână pe creştet ca să nu-i strice vântul buclele şi cu cealaltă ţinându-şi strâns mantia. Seara aceea avea să fie o adevărată provocare.

Pemberton o găsi aproape imediat.

— Domnişoară Talbot, o strigă el şi apoi îi spuse cu un ochi critic: De ce sunteţi aşa ciufulită?

— Bate vântul foarte tare afară, îi zise ea, întrebându-se cum ar fi putut să evite să fie ciufulită după ce a trecut prin vijelie.

Pemberton se încruntă – în semn de dezaprobare, de neîncredere sau amândouă.

— Ei, atunci presupun că n-aţi avut încotro, spuse el fără convingere. Îmi permiteţi să vă conduc în grădină? E foarte frumoasă.

Deci voia să-i ceară mâna imediat.

— Da, se auzi Kitty spunând, ca de la mare depărtare.

Îl luă de braţ şi se duseră împreună în grădina puternic luminată şi încă aglomerată, deşi vântul bătea la fel de tare ca mai devreme. Fără să ţină seamă de asta – ca şi cum ar fi putut să oprească vântul pur şi simplu prin faptul că alegea să-l ignore –, Pemberton o conduse pe Kitty la o bancă dintr-un loc mai ferit, unde se aşezară unul lângă altul. Îi luă mâna într-a lui. Kitty de-abia se stăpâni să nu şi-o retragă. Nu voia să se lase atinsă de Pemberton, se gândi ea înspăimântată. Cum putea să se mărite cu un bărbat ale cărui atingeri nu le suporta?

— Domnişoară Talbot, zise el foarte solemn.

Venise momentul.

— Domnişoară Talbot, repetă el.

În mod straniu, în ciuda vântului, părea să fie ecou în grădină, fiindcă, deşi buzele lui Pemberton nu se mişcau, îl

auzea strigând-o în şoaptă pe nume.

— Domnişoară Talbot!

Nu era ecoul. Kitty îşi ridică privirea şi-l văzu pe căpitanul Hinsley venind în fugă spre ei. Ce Dumnezeu se întâmpla? Hinsley ajunsese acum la ei şi se uita când la Kitty, când la Pemberton.

— Fir-ar să fie, spuse el cu disperare. Îmi pare teribil de rău să vă întrerup, dar pot să vorbesc o clipă cu dumneavoastră, domnişoară Talbot?

— Acum? se răţoi Pemberton, dar Kitty se ridica deja.

— O urgenţă, nu-i aşa? zise ea cu nerăbdare când Hinsley o trase câţiva paşi mai încolo.

— Aţi văzut-o pe Lady Radcliffe? o întrebă Hinsley de îndată ce se asigură că Pemberton nu-i poate auzi.

— Pe Lady Radcliffe? spuse Kitty nedumerită. Nu, n-am mai văzut-o de noaptea trecută.

— Fir-ar! Pattson a zis c-o să fie aici, dar înseamnă că încă n-a sosit…

Hinsley se întrerupse şi trase o înjurătură, părând foarte agitat.

— Ce se întâmplă?

— E vorba de Archie. E exact aşa cum aţi spus, dacă nu chiar mai rău: s-a înhăitat cu cine nu trebuie. M-am interesat şi cred că Selbourne l-a păcălit să se implice într-un joc cu mize mari. Acelaşi lucru l-a făcut nemernicul ăsta şi cu Egerton şi cu tânărul domn Cowper. Umblă vorba că îi face pe tineri să se îmbete şi apoi îi curăţă de toată averea cu un pachet de cărţi măsluite. Aşa încearcă el să-şi recapete averea. E înglodat în datorii.

— O, Doamne, murmură Kitty, pălind. Radcliffe trebuie să afle imediat!

— A plecat azi la Devonshire! spuse Hinsley necăjit. Mi-a spus ieri-seară că pleacă, iar Pattson mi-a zis că şi-a luat rămas-bun de la familie azi-dimineaţă. Nu ştiu ce-i de făcut. Nici măcar nu ştiu unde e Archie. Nu ştiu de unde să încep.

Kitty îşi aminti vag ceva.

— Ei bine, eu ştiu… zise ea încetişor, încercând să

prindă amintirea mai bine. Cred că ştiu unde s-au dus pentru că ticălosul ăla m-a invitat şi pe mine.

— Serios? Ce pramatie! Ce-a zis? o întrebă grăbit Hinsley.

— Nu prea ştiu, nu eram foarte atentă, se plânse Kitty, încercând să-şi aducă aminte. Era sigur în Wimbledon…

Se întoarse spre Pemberton, care-i făcu semn cu mâna, nerăbdător. Ar fi trebuit să se întoarcă la el. Să-l lase s-o ceară în căsătorie. Iar ea să zică da. Ştia bine că asta trebuia să facă. Era pur şi simplu unul dintre momentele alea teribile în care ceea ce trebuia să faci era să fii egoist. Şi, cu toate că o durea inima să-l lase pe domnul de Lacy să îndure o asemenea soartă, nu putea să pună în pericol viitorul familiei sale. Pur şi simplu nu putea.

Şi totuşi, fără voie, gândul îi zbură la Radcliffe: cu siguranţă era deja la jumătatea drumului spre Devonshire, ocărând-o probabil şi neştiind nimic de pericolul în care se afla fratele său. Dacă ar fi să i se întâmple ceva domnului de Lacy, fără îndoială că Radcliffe nu şi-ar ierta-o niciodată. Kitty îşi muşcă buza.

— Îmi pare rău, strigă ea, cu un glas care de-abia se auzea pe vântul acela puternic. Trebuie să plec.

Pemberton rămase cu gura căscată, dar Kitty se întoarse cu hotărâre spre Hinsley. Inima îi bătea cu putere, să-i sară din piept, şi era aproape sigură că făcea o greşeală, dar nu avea încotro.

— O să-mi amintesc pe drum, spuse ea. Sunt sigură. Să mergem.

Trecură iute prin hol, ca să-şi ia Kitty mantia, şi coborâră în goană treptele spre locul în care aşteptau trăsurile şi unde un valet păzea brişca pe care Hinsley o abandonase în grabă. Kitty se uită o clipă în jur, ca să se asigure că nu-i vede nimeni dintre cunoscuţii lor, dar, din fericire, aleea era pustie şi se urcă iute în urma lui Hinsley.

— Sunteţi sigură? o întrebă Hinsley, deşi începuse deja să mâne caii spre stradă. Nu ştiu dacă Radcliffe ar fi de acord…

— Ei, cui îi pasă ce crede el? zise Kitty. Mânaţi mai departe. Eu între timp încerc să-mi amintesc.

*

Pentru că renunţase la pălăria care se dovedise inutilă, rafalele de vânt îi făceau părul vâlvoi, smulgându-i buclele din agrafe. Kitty îşi spuse că aveau totuşi noroc că nu ploua, fiindcă altfel ar fi fost deja uzi până la piele. Dar chiar şi aşa, Hinsley de-abia reuşea să mâne caii pe vijelia aceea.

— Slăbiţi frâiele, îi porunci ea căpitanului Hinsley, urmărindu-i cu un ochi critic mişcările mâinilor pe când brişca se hurducăia pe Worple Road.

— Nu-mi spuneţi mie ce să fac, şuieră el printre dinţi, slăbind totuşi frâiele.

— N-aş face-o dacă n-aţi avea aşa de mare nevoie de îndrumare, i-o întoarse ea.

Nu le luase mult să renunţe la politeţuri.

— Sigur suntem pe drumul cel bun? întrebă el.

— Da, zise ea cu fermitate, deşi avea îndoieli. Sunt sigură că a zis ceva cu „Hill”, cum ieşi de pe Worple Road.

— Atunci suntem aproape, zise Hinsley, scrutând întunericul cu ochii mijiţi.

— Oare ce-o să găsim acolo? spuse Kitty şi apoi repetă întrebarea, pentru că el nu o auzise din cauza vântului.

— Nu ştiu, zise el sumbru. Am auzit tot felul de poveşti: şarlatani, opiu, femei, meciuri de box pe bani. Trebuie doar să-l scoatem pe Archie de acolo înainte să parieze prea mult. Am înţeles că Selbourne procedează întotdeauna la fel: ademeneşte câte un tânăr, îl lasă să câştige primele zece partide, ca să prindă gustul, şi apoi întoarce foaia. Archie poate să dispună acum de întreaga lui avere, iar Selbourne sigur a pus ochii pe ea.

— Doamne, murmură Kitty.

Ca şi cum ar fi răspuns la chemarea lui Hinsley, în faţa lor răsări un grilaj de fier înalt şi impunător. Poarta

principală era încuiată, dar la stânga stătea deschisă o altă poartă mai mică.

— Bun, zise Hinsley, oprind brusc trăsura şi trecându-i lui Kitty hăţurile.

— Staţi aici, îi porunci el. Plimbaţi caii. Mă întorc în cincisprezece minute.

— Vin cu dumneavoastră, protestă Kitty.

— Ba nu, spuse el cu vehemenţă. Vă interzic. E mult prea periculos.

— Periculos poate să fie şi aici, ripostă ea. Dacă mişună tâlhari sau bandiţi?

— Ar fi nişte bandiţi foarte curajoşi să iasă pe aşa o vreme, comentă el, dar cu o urmă de ezitare în glas.

O clipă mai târziu, se aplecă sub banchetă şi, scotocind pe acolo câteva momente, se ridică, ţinând în mână un pistol.

— Să umblaţi cu grijă cu el, o avertiză Hinsley pe Kitty. Îl las pe banchetă, lângă dumneavoastră. Nu puneţi mâna pe el decât dacă sunteţi în pericol. Nu cred să mai treacă nimeni pe aici, dar… dacă se întâmplă, trageţi un foc în aer. Nu lipsesc decât cincisprezece minute.

Cu aceste cuvinte, sări din trăsură şi după câţiva paşi fu înghiţit de întuneric.

33

Radcliffe se uita pe fereastră la strada părăsită. Un vânt puternic se pornise prin Londra la căderea serii, smulgând frunze roşiatice din copacii din apropiere şi izbindu-le de geam, odată cu ropotul ploii. De mulţi ani nu mai văzuse aşa o vijelie. În dormitorul din spatele lui, bagajele erau făcute. A doua zi dimineaţă avea să plece spre Radcliffe Hall – voise să plece încă din ziua aceea, dar călătoria ar fi fost periculoasă pe aşa o vreme. Încercă să recheme în minte Radcliffe Hall – locul în care se simţea cel mai liber şi care de obicei îi aducea atâta alinare –, dar

efortul nu-i aduse nicio satisfacţie. Izolarea nu-l mai atrăgea ca altădată.

La uşă se auzi un ciocănit politicos. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Beaverton în prag.

— A venit să vă vadă o domnişoară, milord.

Radcliffe se uită la ceas. Primul lui gând fu să se întrebe dacă ar trebui să se bucure că domnişoara Talbot venise la ora nouă seara în loc să vină la nouă dimineaţa, dar apoi îşi aminti că ea nu mai avea niciun motiv să-l viziteze. Până mâine, avea să fie logodită, dacă nu cumva era deja. Asta dacă nu cumva…

— Pofteşte-o pe domnişoara Talbot să intre, îi ceru el lui Beaverton, curios şi cu inima bătându-i puţin mai repede.

Se ridică şi se duse să se sprijine de poliţa şemineului, luându-şi un aer nonşalant, dar se îndreptă imediat de spate, simţindu-se caraghios.

Prefăcându-se că nu a observat – ca să apere, ca întotdeauna, onoarea stăpânului său –, Beaverton îşi drese glasul şi spuse:

— De data asta, musafira este tânăra care o însoţeşte întotdeauna pe domnişoara Talbot.

— Servitoarea? se miră Radcliffe.

Beaverton o condusese pe tânără în bibliotecă, iar Radcliffe coborî iute s-o vadă. Era, într-adevăr, menajera care o însoţise pe domnişoara Talbot în vizitele ei – Radcliffe îi recunoscu pletele roşcate, precum şi privirea tulburător de directă.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el. E totul în regulă?

— Aşa sper, răspunse fata, muşcându-şi buza.

Se ţinea dreaptă, dar părea tulburată.

— Îmi dau seama cât de ciudat e să vin eu singură aici, domnul meu, dar nu ştiu ce să fac. Doamna Kendall e în Brighton, iar domnişoara Kitty, în Kensington şi… n-am ştiut cui să-i cer ajutorul.

— Ce s-a întâmplat? zise el repede.

— E vorba de domnişoara Cecy, domnule. A fugit, spuse fata disperată, arătându-i o scrisoare.

El o luă, observând că fusese deja deschisă.

— Îi e adresată domnişoarei Talbot, spuse el pe un ton neutru.

— Dacă aveţi impresia că n-aş deschide o scrisoare ca asta, când e limpede că aduce veşti proaste, vă înşelaţi amarnic, îi răspunse ea cu înverşunare.

Radcliffe îşi aruncă ochii pe scrisoare şi se înnegură la faţă.

— Domnişoara Talbot ştie?

— Nu, domnule. După cum ziceam, e la balul doamnei Hastings şi până ajungeam eu acolo, domnişoara Cecy ar fi făcut deja o bună bucată de drum spre Scoţia. Am venit direct la dumneavoastră.

Radcliffe dădu din cap distrat, bătând darabana pe masă. Ar fi putut s-o întrebe pe fată de ce simţise nevoia să vină la el anume; ar fi putut s-o certe că-l băga într-o problemă care nu-l privea şi care nu avea nimic de-a face cu el, din moment ce domnişoara Cecily nu îi era rudă şi nici măcar o cunoştinţă apropiată. De ce să-i pese? Dar ce rost ar fi avut? Nu avea de gând să lase ca domnişoarei Talbot să i se întâmple una ca asta, nu după toate câte făcuse ea pentru familia sa. Nu avea de ce s-o mai ia pe fată la întrebări, când el de fapt se hotărâse din prima clipă s-o ajute.

Se duse la uşă cu paşi mari, o deschise cu forţă şi-şi strigă majordomul:

— Beaverton, trimite pe cineva la ieşirea dinspre vest şi la cea dinspre nord. Să întrebe dacă au văzut trăsura Lordului Montagu şi apoi să se întoarcă de îndată ce primesc răspuns. Şi trimite-l pe Lawrence la mine.

Din doar câteva propoziţii scurte, mobilizase la ordinele sale o întreagă armată. Lawrence sosi în grabă, punându-şi vesta chiar când intră în cameră.

— Pregăteşte trăsura, Lawrence, şi pune şaua pe murgul meu, plecăm în Scoţia cu o misiune de maximă urgenţă.

Radcliffe se întoarse spre Sally.

— Veniţi cu mine? o întrebă el, făcându-i o plecăciune

curtenitoare.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? se interesă Sally suspicioasă.

— Să-i aduc înapoi, spuse Radcliffe sumbru.

*

Se îndreptau spre nord cât de repede puteau vântul biciuind cu putere urechile lui Radcliffe. Lawrence conducea trăsura, în care se afla Sally, dar Radcliffe îi întrecuse aproape imediat, călare pe murgul său. Nu aveau cum să se rătăcească unii de alţii pe drumul spre nord şi, deşi trăsura şi compania lui Sally aveau să fie esenţiale pentru călătoria de întoarcere cu domnişoara Cecily, Radcliffe ştia că nu-i putea prinde din urmă pe cei doi decât călare.

Trăsura Lordului Montagu fusese văzută pe drumul spre nord cu nici două ore mai devreme – perechea de îndrăgostiţi nu avusese nici măcar prezenţa de spirit de a închiria un vehicul nemarcat, dar, în situaţia aceasta, nesăbuinţa lor se dovedi foarte utilă urmăritorilor. Radcliffe nu credea că trăsura lordului Montagu se poate pune cu murgul său şi existau şanse să-i poată ajunge din urmă. Scrâşni din dinţi, gândindu-se cum i-ar frânge gâtul prostului de Montagu. Ce plan! Familia Montagu n-ar accepta căsătoria nici într-o mie de ani, cu atât mai puţin dacă domnişoara Cecily şi Montagu petreceau câteva nopţi călătorind împreună necăsătoriţi. Oare îşi închipuiau c-or să ajungă în Scoţia într-o singură noapte? În cel mai bun caz, aveau să anuleze căsătoria cu discreţie, ca să înăbuşe scandalul, dar chiar şi asta avea să păteze numele familiei Talbot, pe când cei din familia Montagu nu aveau să sufere niciun neajuns. Domnul Pemberton cu siguranţă şi-ar anula logodna cu domnişoara Talbot, de ruşine, şi, cu toate că nimic nu şi-ar fi dorit Radcliffe mai puţin decât să-l vadă căsătorit cu Kitty, n-ar fi suportat s-o lase să îndure o astfel de soartă.

Coti şi trase de hăţuri, văzând undeva mai în faţă o siluetă în întuneric. Radcliffe miji ochii prin bezna nopţii, de-

abia reuşind să vadă la câţiva metri distanţă, dar când se apropie, desluşi contururile unei trăsuri.

— E cineva acolo? strigă el prin întuneric, dar strigătul îi fu înăbuşit de vânt de parcă ar fi fost doar o şoaptă.

Se apropie călare şi văzu că vehiculul era stricat, cu o roată zăcând câţiva metri mai încolo, iar cealaltă încă prinsă de osie, dar strâmbă şi cu spiţele rupte. Şi, când Radcliffe fu suficient de aproape ca să vadă bine vehiculul sub cerul negru ca smoala, observă un lucru încă şi mai rău: trunchiul unui copac căzuse peste trăsura care fusese zdrobită sub greutatea lui. Pe uşă sclipeau însemnele familiei Montagu.

Radcliffe trase o înjurătură. Nu puteau fi departe, îşi zise. Cineva trebuie să fi luat caii. Sigur erau la cel mai apropiat han. Sperând ca Lawrence să aibă suficientă prezenţă de spirit să n-o lase pe Sally să vadă ce mai rămăsese din trăsură când aveau să-l ajungă din urmă, porni călare mai departe. Nu voia să se întrebe în ce stare avea s-o găsească pe domnişoara Cecily Talbot.

*

Kitty aşteptă cuminte să treacă toate cele cincisprezece minute, după care o luă pe alee, pe urmele lui Hinsley. În orice caz, sigur trecuseră zece minute, ceea ce însemna cam acelaşi lucru. Ştia bine că Hinsley nu avea să-i mulţumească pentru intervenţie... Dar dacă avea nevoie de ajutorul ei? Pe vântul acela puternic, nu l-ar fi auzit dacă ar fi scos vreun ţipăt, după cum n-ar fi auzit nici şuieratul unui glonţ, dacă se ajungea până acolo. Scrută întunericul printre zăbrelele gardului, stând la îndoială. Ştia că nu mai poate să stea pe margine. Lăsă în urmă siguranţa trăsurii şi se duse iute după el.

Drumul fu mai scurt decât se aştepta şi Kitty se orientă atât cât putu pe întuneric, ajungând în scurt timp la o casă – cândva un conac impunător, care acum era cam dărăpănat. Uşa era întredeschisă şi în întuneric se distingea o dâră de lumină. Kitty trase adânc aer în piept şi se

strecură înăuntru.

Primul pe care-l văzu fu Hinsley. Stătea în hol înfruntându-l pe Selbourne.

— Eu te înţeleg, Hinsley, spunea Selbourne furios dar mi-e teamă că Archie nu e… disponibil şi nu vrea să te vadă.

— Lasă-mă să trec, şuieră Hinsley ameninţător. Că de nu, te fac eu să te dai din drum.

După părerea lui Kitty, erau exact genul de prostii pe care le spuneau bărbaţii de îndată ce erau lăsaţi prea mult timp de capul lor. Erau cu totul lipsiţi de subtilitate. Dar şi de eficienţă. Dacă Hinsley nu putea să se ducă la Archie, putea Archie să coboare la ei.

Kitty scoase un ţipăt ascuţit, de femeie la ananghie. Amândoi bărbaţii tresăriră, întorcându-se şi uitându-se la ea şocaţi.

— Ce naiba? făcu Selbourne.

— Domnişoară *Talbot!* zise şi Hinsley, care nu părea deloc mulţumit.

— O, nu mai pot! strigă Kitty, făcând aşa de multă gălăgie, că ar fi sculat şi morţii – sau, în orice caz pe cei beţi morţi. Ajutor! Ajutor! Am nevoie de ajutor!

Intră împleticindu-se în cameră şi căzu peste o armură care stătea lângă uşă şi care scoase un zdrăngănit de nemulţumire, prăbuşindu-se la podea cât era ea de grea, cu un zgomot infernal. Kitty auzi paşi de sus şi o uşă se deschise cu putere în capul scărilor, pe ea ieşind mai întâi nişte nori de fum de tutun şi mai apoi nişte bărbaţi hirsuţi, care se repeziră jos să vadă ce s-a întâmplat. Erau descheiaţi la veste, aveau eşarfele dezlegate, iar unul dintre ei era mânjit pe obraz cu ceva ce nu putea să fie decât ruj. Printre ei, ca un heruvim rătăcit la petrecerea unor diavoli, era şi Archie, care clipea nedumerit prin pâcla fumului de ţigară.

— Domnişoară Talbot? zise el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Hinsley? Ce căutaţi aici?

— Se pare că atât căpitanul Hinsley, cât şi domnişoara Talbot au găsit de cuviinţă să-mi încalce

proprietatea şi să ne strice seara, spuse Selbourne iritat. Au impresia că ai nevoie să fii salvat, dragul meu.

— Să fiu salvat? se miră Archie, uitându-se când la Kitty, când la Hinsley. E adevărat? Chiar mă credeţi atât de j-jalnic încât să am nevoie să fiu salvat de la o petrecere?

— Nu jalnic, spuse Hinsley calm. Doar indus în eroare. Hai să mergem, Archie.

— Nu vin, se încăpăţână Archie. Mă distrez şi nu sunt un co... un copil pe care să trebuiască să-l duceţi acasă. Nu mă duc nicăieri.

— Bine zis, se băgă Selbourne din nou în vorbă, luându-şi din nou o mină arogantă. Hai înapoi sus. Hinsley, domnişoară Talbot, plecaţi de pe proprietatea mea până nu vă dau afară.

— Archie, încearcă să-ţi fure banii, spuse Kitty repede. Nu e prietenul tău.

— Şi tu eşti? i-o întoarse Archie, râzând batjocoritor.

— Nu ne ducem nicăieri până nu vii cu noi, insistă Hinsley, dând să-l apuce de braţ.

— Bine atunci, zise Selbourne, care se săturase. Lionel? strigă el cu putere.

Se mai deschise o uşă, de data asta de la o anticamera de la parter, şi îşi făcură apariţia trei indivizi mătăhăloşi. Archie se uită la ei contrariat – şi la fel făcură şi ceilalţi oaspeţi, dându-se uluiţi în spate. Căpitanul Hinsley trecu în faţa lui Kitty.

— N-aş vrea să trebuiască să vă dau afară cu forţa zise Selbourne conciliant. Nu mă provoca, Hinsley.

— Selby, zău, spuse Archie şocat. Nu ştiu dacă e cazul de aşa ceva, e foarte nepoliticos. De fapt, ştii ce, cred că plec. Da, cred c-ar trebui să plec. Nu se face deloc aşa ceva.

— Archie, mi-e teamă că nu pot să te las să pleci în mijlocul partidei. Ar fi foarte urât.

Selbourne o zisese pe un ton destul de cordial, dar pe Kitty o trecu un fior pe şira spinării.

Archie se uită înmărmurit la prietenul său.

— Selby, de ce m-ai adus aici? întrebă el în sfârşit.

Chiar ai făcut-o ca să mă înşeli la cărţi?

— Întoarce-te la masă, Archie, se răsti Selbourne. Băiat prost ce eşti, tu nu înţelegi: am nevoie să te întorci la masă. Nu mă face să te mai rog o dată.

Lordul Selbourne abandonase orice aparenţă de comportament civilizat şi-şi plimba neliniştit privirea de la Archie la Hinsley şi apoi la Kitty. Lui Archie i se părea că se poartă foarte suspect.

— Lionel! strigă Selbourne din nou, iar una dintre matahale se urni spre ei. Du-l pe Archie înapoi la locul lui, te rog.

— Măi să fie! Ia mâinile de pe mine! protestă Archie când indivizii începură să-l tragă de braţe.

— Ajunge, spuse Kitty cu fermitate.

Îl ocoli pe Hinsley, scoase pistolul de sub mantie şi-l îndreptă spre Selbourne. Acoliţii lui se opriră.

— O, fir-ar! mormăi Hinsley. A adus pistolul. Domnişoară Talbot, daţi-l încoace.

— Haideţi să ne calmăm, bine? propuse Kitty politicos, fără să-l ia în seamă pe Hinsley. Nu e cazul să vă purtaţi aşa de urât. Noi o să plecăm acum, Lord Selbourne, şi ne cerem scuze că v-am întrerupt seara.

Apariţia pistolului îi şocase pe toţi, reducându-i la tăcere, şi deveni în scurt timp evident că niciunul dintre bărbaţii de acolo nu prea ştia cum să procedeze. Urmă o tăcere stânjenitoare. Archie se uita la Kitty cu ochii mari, de-a dreptul stupefiat că un lucru aşa de vulgar se petrecea chiar în faţa sa; Hinsley se uita urât la Kitty, cu palma întinsă; iar Selbourne îşi plimba furios privirea de la Archie la Hinsley şi apoi la Kitty, nevenindu-i să creadă ce se alesese de petrecerea lui.

— Domnişoară Talbot, rupse el tăcerea, încercând să pară calm. Doar nu vă aşteptaţi să cred că o femeie cu maniere alese ca dumneavoastră chiar o să mă împuşte.

Kitty ţinea pistolul bine, fără să-i tremure mâna.

— Vă plac pariurile. Chiar sunteţi dispus să pariaţi?

Selbourne îşi trecu prin păr palma transpirată.

— Lăsaţi-l doar să urce puţin, se rugă el. Nu înţelegeţi

în ce situaţie sunt… Am nevoie de bani… Iar el nici nu le-ar simţi lipsa.

— Măi să fie, murmură Archie din nou, uluit.

Selby nu mai părea deloc aşa de fermecător când implora.

Kitty se mulţumi să clatine din cap. Se înfruntară din priviri o clipă, apoi două. Pe urmă, Selbourne făcu un semn din mână, iar acoliţii lui se retraseră. Înţelegând ce se întâmplă, Archie se duse lângă Hinsley şi Kitty.

— Ăăă, Selby, îmi pare foarte rău pentru deranj şi… şi pentru tot, spuse el, cu o politeţe admirabilă. Dar cred c-ar trebui s-o conduc acasă pe domnişoara Talbot... ştii… dată fiind vremea asta urâtă. Să ai o seară cât mai frumoasă.

34

Hanul apăru din întuneric pe neaşteptate. Radcliffe intră în curte în galop, descălecă şi-i dădu frâiele grăjdarului.

— Ţine-l! porunci el, intrând în han cu paşi mari.

În faţa lui, sprijinindu-se de tejgheaua hangiului, era lordul Montagu, care se certa de zor cu hangiul.

— Dacă m-aţi asculta o clipă… e important… ne trebuie doar…

Se opri din vorbit cu un strigăt ascuţit când Radcliffe îl apucă de ureche şi începu să-l învârtă prin cameră.

— Cum îndrăzniţi! protestă Montagu scandalizat, lovind cu pumnul prin aer.

Radcliffe se feri cu uşurinţă şi-l trase din nou de ureche ca să-i câştige atenţia.

— Unde e domnişoara Cecily? întrebă el cu severitate. E rănită?

— Nu cred că e treaba dumneavoastră…

Radcliffe iarăşi îl trase de ureche.

— Au, opriţi-vă, daţi-mi drumul! E acolo, n-are nimic.

Radcliffe îi dădu drumul numaidecât.

— O să vorbim imediat, zise el ameninţător.

Hagiul urmărea scena cu o satisfacţie arogantă.

— Ţi-am spus eu, băiete, îl dăscăli el pe Montagu Ţi-am spus eu c-o să vină după tine.

— Trimiteţi-vă un servitor să aştepte afară, îi ceru Radcliffe. Să se uite după trăsura mea şi să-i facă semn. Ar trebui să sosească în curând.

Îi dădu un ban şi apoi se duse repede în anticameră, unde o găsi pe domnişoara Cecily lângă foc, cu nasul roşu şi o înfăţişare jalnică. Ea îşi ridică privirea uimită.

— Radcliffe? Ce faceţi aici? întrebă ea.

— Aş putea să vă pun şi eu aceeaşi întrebare. Aţi păţit ceva? Am văzut trăsura.

O cercetă cu privirea, uitându-se după răni.

— Nu sunt rănită, spuse ea cu glas pierit. Trăsura pierduse deja o roată când a căzut copacul, aşa că am scăpat cu toţii neatinşi, chiar şi caii.

— Bun. Atunci ridicaţi-vă, ne întoarcem la Londra, spuse el brusc.

— Nu, nu mă întorc, se încăpăţână ea. Nu sunt obligată să fac ce-mi spuneţi dumneavoastră.

— Am venit din partea surorii dumneavoastră, spuse Radcliffe, adunându-şi ultimele fărâme de răbdare. V-aţi gândit ce griji o să-şi facă?

— De parcă-i pasă! zise Cecy şi se ridică tremurând de furie din tot corpul.

Începuse în ultima vreme să-i placă mult să fie melodramatică.

— Ei nu-i pasă decât de petreceri, flirturi şi…

— Şi de problemele financiare ale familiei dumneavoastră, ca să aveţi un acoperiş deasupra capului? completă el.

Cecily se dezumflă, începând să arate mai mult ca un copil rătăcit, cum şi era.

— N-am ştiut ce altceva să fac, spuse ea tristă. Uneori mi-e aşa de greu să vorbesc cu ea… Chiar am încercat.

— Haideţi, o îndemnă el cu blândeţe, înmuindu-se când o văzu aşa de necăjită. Cel mai bine cred c-ar fi să

încercaţi să vorbiţi din nou cu ea. Vă puteţi întoarce la Londra în trăsura mea, însoţită de servitoarea dumneavoastră. Montagu o să rămână aici, ca să nu stârnească bănuieli legate de moralitatea dumneavoastră. Nu e nevoie să ştie nimeni.

Tremurând, Cecily încuviinţă. Odată ce conveniră să procedeze astfel, Radcliffe se duse să-i aducă nişte ceai cald, în aşteptarea trăsurii. Dădu nas în nas cu Montagu, care se plimba pe lângă uşă, părând să-şi fi regăsit tupeul.

— Nu puteţi s-o luaţi pur şi simplu. De unde ştiu eu că n-aţi venit s-o răpiţi? N-o să tolerez aşa ceva!

— Vorbiţi mai încet, zise Radcliffe cu blândeţe, dar ferm. Deja i-aţi pus în pericol reputaţia; nu înrăutăţiţi lucrurile. Şi acum, ascultaţi-mă. Ascultaţi. O să rămâneţi aici la noapte – luaţi-vă o cameră – şi n-o să spuneţi nimănui de prezenţa domnişoarei Cecily aici. O să spuneţi că vă duceaţi în vizită la o rudă şi că vi s-a stricat trăsura. Nu vreau să circule nici măcar un zvon scandalos pe seama ei, aţi înţeles?

Montagu înghiţi în sec, de-abia stăpânindu-se să nu protesteze, şi apoi încuviinţă.

Părul lui pomădat îi stătea acum turtit.

— O iubesc, zise el cu simplitate. N-aş vrea să i se întâmple nimic rău niciodată.

— Atunci bucuraţi-vă că am ajuns la timp. Acum plecaţi.

Lawrence ajunse în mai puţin de o oră. Probabil mânase caii ca apucatul, dar supraveghea schimbarea cailor fără să dea niciun semn de oboseală. Trebuiau să lase caii lui Radcliffe la han să se odihnească, ceea ce Radcliffe ştia că lui Lawrence nu-i convenea – şi într-adevăr, băiatul fu foarte critic cu grăjdarul când îl dăscăli cu privire la grija pe care trebuia să le-o dea cailor.

— Mă întorc mâine, sublinie Lawrence. După ce apucă să se odihnească. Aşa că să nu te prind că-i închiriezi. Caii ăştia preţuiesc mai mult decât viaţa ta.

— Ajunge, Lawrence, spuse Radcliffe cu blândeţe. Nu uita că ei ne fac nouă o favoare.

— Hmpf, reacţionă Lawrence.

Radcliffe o ajută pe domnişoara Cecily să urce în trăsură, urmată de Sally.

— În locul dumneavoastră, aş urca şi eu, îi spuse Lawrence cu veselie. N-are sens să răcim amândoi.

Murgul lui Radcliffe avea să rămână şi el să se odihnească alături de caii de la trăsură, dar hanul nu avea niciun cal pe care să i-l poată împrumuta. La drept vorbind, Radcliffe era chiar bucuros să poată în sfârşit să se încălzească.

— Îţi rămân dator pe veci, îi răspunse el lui Lawrence.

— N-aş zice nu la o mărire de salariu, i-o întoarse Lawrence glumeţ.

În trăsură, domnişoara Cecily căzu într-un somn agitat, iar Sally rămase trează, uitându-se pe geam.

— Avem noroc că n-a păţit nimic, spuse ea, întrerupând liniştea. Mă bucur c-o aduc acasă teafără şi nevătămată.

— Aţi făcut mai mult decât vi se putea cere, îi spuse Radcliffe, luptându-se să nu caşte. Aveţi mulţumirile mele. Şi sunt sigur că şi ale domnişoarei Talbot.

Sally încuviinţă.

— De ce aţi venit la mine? întrebă el curios. Cred c-aţi făcut bine, dar de ce am fost eu prima dumneavoastră alegere?

— Păi, nu puteam să ajung la domnişoara Kitty în timp util, deşi ar fi rezolvat totul cât ai bate din palme, comentă ea.

Radcliffe îşi spuse cu acreală că nu era prea clar cum ar fi rezolvat domnişoara Kitty problema mai bine decât o făcuse el, dar îşi stăpâni pornirea de a spune asta.

— Şi are încredere în dumneavoastră, încheie Sally, uitându-se la el cu ochii mijiţi. Ba aş zice chiar că are multă încredere în dumneavoastră.

*

De îndată ce ieşiră din casă, ca şi cum ar fi fost

înţeleşi, Archie, Hinsley şi Kitty o luară la goană. Nu erau semne că ar fi fost urmăriţi, dar străbătură aleea în goană, cu aripi la picioare. Ieşiră iute pe poartă, se înghesuiră toţi trei în trăsură, iar Hinsley dădu bice cailor cât de repede putu. Când cotiră prima dată, mergeau deja cu şaisprezece kilometri la oră.

— Ce v-a apucat? o trase Hinsley la răspundere pe Kitty. V-am spus să rămâneţi în trăsură!

— Aşa am şi făcut, până când am văzut că nu ieşiţi, protestă Kitty.

— Asta e o minciună sfruntată!

— Avea de gând să-l împuşte, reacţionă Archie cu stupoare.

— Ba nu l-aş fi împuşcat, negă Kitty.

— Daţi-mi pistolul, zise Hinsley poruncitor, dând să-l apuce. Sfinte Doamne, ştiţi măcar cum să-l folosiţi?

— Drept să spun, nu prea, recunoscu ea. Dar se pare că nici dumneavoastră, pentru că nici nu era încărcat. Am verificat imediat după ce aţi plecat. Sunteţi sigur că aţi luptat în armată?

— Doamne sfinte, făcu Hinsley. Doamne sfinte!

— Nu prea aveam altă cale de scăpare, spuse Kitty care, acum, că era în siguranţă în trăsură, îşi recăpăta stăpânirea de sine. Singurul lucru care rămânea de făcut era să-l ameninţăm cât mai zgomotos.

Hinsley râse cu poftă.

— Hinsley... Hinsley, ce se întâmplă? întreba Archie vlăguit.

— Am venit să te salvăm, explică Hinsley cu veselie. Fiindcă era să ajungi la sapă de lemn. Drept să spun, e prima dată când salvez pe cineva cu ajutorul unei femei, dar trebuie să recunosc că v-aţi descurcat admirabil, domnişoară Talbot.

Îi făcu un semn curtenitor din mână, iar ea îi răspunse la gest cu şi mai multă pompă.

— Daţi-mi voie să spun că nici dumneavoastră nu v-aţi descurcat prea rău, dragul meu domn.

Archie începuse să creadă că o luaseră razna

amândoi.

— Poate ar trebui să conduc eu, propuse el cu prudenţă, iar ei izbucniră din nou în râs.

— Mai bine nu, dragul meu. Se simte c-ai băut şi c-ai fumat, îl refuză Hinsley. Te simţi bine?

— Cred că da, spuse Archie nesigur. Dar mă simt ca un prost. Cred că până la urmă Selby nu era prietenul meu.

— Îmi pare rău, Archie, zise Kitty cu regret sincer.

— Dar de ce-ai venit, Kitty? o întrebă Archie, uitându-se la ea. Nu cred c-a fost deloc potrivit.

— Nu puteam să nu vin, spuse ea simplu. Indiferent dacă a fost potrivit sau nu. De altfel, cum fratele tău a plecat la Devonshire, cine ar mai fi putut să vină după tine?

Ea îi zâmbi călduros, iar el avu un presentiment. Măi să fie, fata asta încă era îndrăgostită de el! Dacă aşa stăteau lucrurile, se purta cam ciudat, ce-i drept, dar semnele erau limpezi ca lumina zilei. Altfel n-ar fi avut de ce să vină după el.

În urmă cu câteva luni, revelaţia asta i-ar fi făcut mare plăcere lui Archie, dar acum ajungea la concluzia dezagreabilă că îi repugna. Acum nu i se mai părea că se potrivesc – doar Kitty îi ameninţase prietenul cu pistolul! Bine, era vorba de un prieten despre care aflase între timp că e un ticălos, dar chiar şi aşa.

Nu era deloc ce s-ar fi cuvenit, îşi spuse el sumbru. Nici ce-ai vrea să facă nevastă-ta – să împuşte oamenii cu una, cu două sau să-i ameninţe că-i împuşcă, ceea ce nu era cu mult mai bine. Dar cum să refuzi aşa o domnişoară, se gândi el îngrozit. Probabil ar încerca să-l împuşte şi pe el! Se lăsă pe spate în trăsură, pur şi simplu epuizat.

35

Drumul de întoarcere i se păru mai scurt lui Radcliffe acum, că nu mai era măcinat de nelinişte, şi nu trecu mult până când luminile Londrei începură să se vadă pe

ferestruica trăsurii. Radcliffe bătu în tavan, făcând-o pe Cecily să se trezească speriată.

— Du-ne mai întâi în Wimpole Street! îi strigă lui Lawrence.

Dar nici zece minute mai târziu, se auzi o bătaie în acoperiş de pe partea cealaltă, urmată de vocea lui Lawrence:

— Lord Radcliffe, cred c-ar trebui să ieşiţi.

Când Radcliffe deschise uşa dinspre stradă, înţelese imediat ce a vrut Lawrence să spună, fiindcă drumul le era blocat de o trăsură murdară de noroi care venea din partea cealaltă şi în care se aflau căpitanul Hinsley, Archie şi domnişoara Talbot, toţi trei ciufuliţi de vânt.

— Radcliffe! strigă uşurat Hinsley. Iată-te!

În urma lui Radcliffe, coborâră din trăsură şi Sally şi Cecily, spre marea uimire a lui Kitty.

— Ce se întâmplă? spuseră în acelaşi timp Radcliffe şi Kitty, uitându-se urât unul la altul.

— Poate ar fi mai bine să intrăm, zise iute Hinsley. Decât să ne întindem la discuţii pe stradă.

— La ce discuţii să ne întindem? întrebă Radcliffe tăios.

— Cecily, Sally, ce se-ntâmplă? întrebă Kitty, care o luase de braţ pe sora ei şi o trăgea spre casă. Haideţi înăuntru cu toţii.

Se grăbiră să intre, bucuroşi să scape de bătaia vântului. Cele două poveşti fură spuse la întâmplare, de-a valma, întrerupte de exclamaţii de uimire, precum şi de cererile imperioase ale lui Radcliffe şi ale domnişoarei Talbot de a primi explicaţii pe care nimeni nu avea timp să le dea. Însă încetul cu încetul, aşa cum ai asambla un puzzle, toţi cei de faţă reuşiră să-şi facă o imagine destul de clară despre cum îşi petrecuse celălalt grup seara.

— Cecily! zise Kitty îndurerată. Cum ai putut să faci una ca asta?

Sora ei izbucni în lacrimi şi ieşi vijelios din cameră. Între timp, Radcliffe îi cerea furios socoteală lui Hinsley.

— Doamne sfinte, cum ai putut s-o laşi să facă aşa

ceva? zise el, aprins de mânie. Dacă se rănea?

— S-o las? protestă prietenul său, de-abia stăpânindu-şi indignarea. Pentru numele lui Dumnezeu, tu ai încercat vreodată să-i zici ce să facă?

— E vina mea, mărturisi Archie spăsit. M-am lăsat prins în povestea asta, iar Gerry, Ernie şi Hinsley au încercat cu toţii să mă avertizeze, dar n-am vrut să-i ascult. Pe urmă totul a scăpat de sub control.

Părea chinuit de remuşcări. Lui Radcliffe i se înmuie inima.

— Ba eu sunt de vină, zise el gâtuit de emoţie, punând mâna pe umărul lui Archie. Ar fi trebuit să văd, ar fi trebuit să fiu alături de tine. Şi nu doar anul ăsta.

Archie se topi şi cei doi fraţi se îmbrăţişară.

— Iartă-mă, Archie, zise Radcliffe, bătându-l pe spate.

— Cred c-ar trebui să mă duc acasă, până nu se înfurie mama, zise Archie mohorât, desprinzându-se din îmbrăţişare.

— Să-l duc eu? se oferi Hinsley, uitându-se la ei cu un zâmbet.

— Nu, îl duc eu, spuse Radcliffe şi-i strânse mâna lui Hinsley cu putere. Mulţumesc, Hinsley. Trec mâine pe la tine.

Prietenia lor era prea veche ca să aibă nevoie să-şi spună mai mult decât aceste cuvinte simple. Hinsley îi strânse şi el mâna.

— Aşteaptă-mă în trăsură, bine? îi spuse Radcliffe lui Archie. Vin imediat.

Archie şi Hinsley plecară, nu înainte ca Hinsley să-i arunce lui Radcliffe o privire cu subînţeles, pe care prietenul său se făcu că n-a observat-o. Pe urmă, în salonul slab luminat rămaseră doar domnişoara Talbot şi Radcliffe – Kitty şi James.

— Ce-ai făcut în seara asta pentru Archie… Nu trebuia, spuse el de îndată ce rămaseră singuri.

— Nici tu nu trebuia să faci ce-ai făcut pentru Cecily, i-o întoarse ea iritată. Dar dacă tot ne-am făcut amândoi de râs făcând lucruri pe care nu trebuia să le facem, cred că

putem să ne vedem liniştiţi de restul serii.

Nu ştia prea bine de ce era supărată şi nici de ce îşi îndrepta furia tocmai spre el, dar avea din nou senzaţia stânjenitoare că el o vede aşa cum e şi îi simţea privirea fixată asupra ei. Domnul acesta observă lucruri, nu doar vede, îşi reaminti ea şi nu ştia dacă mai suportă.

— Eşti bine? întrebă el.

— Păi, ia să vedem! spuse ea, începând să-şi scoată mantia cu mişcări repezite, lipsite de orice graţie. Nu sunt, fiindcă sperasem ca până la sfârşitul serii să fiu logodită cu domnul Pemberton. Nu sunt, cum aş fi crezut, o soră suficient de bună cât să n-o neglijez pe Cecily aşa de mult, încât să i se pară că fuga e un mod firesc de a-mi atrage atenţia.

Azvârli mantia într-o parte, fără să-i pese unde aterizează.

— Am însă în continuare datorii peste datorii şi – a, da – nu sunt deloc mai aproape de vreo soluţie.

Se chinuia să-şi descheie nasturii de la mănuşi, dar mâinile îi erau prea reci ca să poată trage mătasea de pe ele. Ajunsă la capătul răbdării, Kitty începu să-şi fluture mâinile prin aer, într-un mod cât se poate de ineficient.

— Aşa că da, *sunt foarte bine,* spuse ea.

Se tot luptă cu mănuşile până când mâna ei stângă fu prinsă în zbor de una mai mare decât a ei. Făcându-i semn să stea nemişcată, Radcliffe se aplecă şi începu să-i descheie cu calm nasturii minusculi de pe braţ. Ea îl urmărea cu privirea, luată prin surprindere. Cu mişcări iuţi, dar atente, Radcliffe termină cu mănuşa stângă şi trase uşurel de vârfurile degetelor ca să i-o scoată de pe mână. Gestul păru deodată foarte intim, deşi el nu-i atinse deloc pielea, şi, cu toate că în cameră era răcoare, Kitty simţi un val de căldură. Fata îi întinse fără să se gândească şi mâna cealaltă când el îi făcu semn să i-o dea şi se uită la capul lui plecat, furia părăsind-o cu totul.

Radcliffe mereu o descumpănea prin astfel de gesturi.

— Sper că ştiţi… Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ce aţi făcut în seara asta. Pentru ce aţi făcut pentru

Cecy, spuse ea într-un târziu, când el mai avea puţin şi ajungea la încheietură.

Ultimul nasture îi dădea bătăi de cap, iar Radcliffe se încruntă pe când se lupta cu el. Kitty se întrebă dacă îi putea simţi pulsul prin material.

— Şi eu vă sunt recunoscător, spuse el fără să-şi ridice privirea. Pentru că l-aţi scos pe Archie din locul ăla. Aţi dat dovadă de un curaj pe care nimeni n-ar trebui vreodată să-l demonstreze.

Cu toate că n-ar fi vrut, Kitty se înroşi până în vârful urechilor.

— Da, începu ea stânjenită, n-o merita.

Radcliffe îi trase cu mişcări delicate şi mănuşa dreaptă, mătasea alunecându-i pe piele ca o mângâiere fină, şi îi întinse perechea.

— Viaţa nu merge întotdeauna aşa cum ţi-ai dori, îi aminti Radcliffe. Şi amândoi am făcut greşeli faţă de familia noastră. Archie a fost în mare pericol azi, iar eu am fost prea preocupat de altele ca să observ semnele şi mult prea arogant ca să accept avertismentul dumneavoastră. Asta i-ar fi putut afecta viaţa în moduri ireversibile şi nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Nu pot decât să-i cer iertare şi să încerc să mă descurc mai bine de-acum încolo.

Se priviră în ochi. În cameră nu se auzea decât trosnetul buştenilor din şemineu, pe care îl ascultau amândoi, aşteptând. Aşteptau să vadă ce-o să se întâmple, ca şi cum ar fi fost inevitabil şi nu trebuiau decât să aştepte. Tăcerea pluti între ei o clipă, apoi încă una. Kitty îşi simţea inima bătându-i cu putere în piept şi-şi strânse tare mănuşile între palme. Trase aer adânc în piept, nemaiputând să îndure încordarea nicio clipă, dar, deodată, îi întrerupse un bufnet puternic de la etaj. Îşi ridicară amândoi privirea, ascultând zgomotul paşilor apăsaţi ai lui Cecily.

Radcliffe îşi luă pălăria.

— Vă las să vă odihniţi, spuse el. Şi ne vedem luni seară.

Când Radcliffe ieşi, Archie vorbea amical cu Lawrence

lângă trăsură, părând să se simtă mult mai bine.

— Mergem acasă? îl întrebă el pe Radcliffe, iar pe chip i se citeau deopotrivă uşurarea şi spaima.

— Da, zise Radcliffe. Hai să ne gândim ce-o să-i spunem mamei.

— O să fie groaznic, nu-i aşa? întrebă Archie cu un geamăt.

— Absolut, fu Radcliffe de acord. Cere-ţi iertare întruna, nu-ţi căuta scuze şi încearcă s-o îmbrăţişezi imediat cum prinzi ocazia. Te iubeşte; doar că nu vrea să te vadă păţind ceva rău.

— Poate nici n-a observat absenţa mea, spuse Archie, deşi fără să-şi facă speranţe prea mari. Mă simt ca un fraier.

— Trebuie să ne îngăduim din când în când să fim şi fraieri, mai ales când suntem tineri, îi răspunse Radcliffe. Eu nici măcar nu am scuza tinereţii. Ar fi trebuit să te ajut mai mult, Archie, să-mi dau seama că ai nevoie să vorbeşti cu cineva. Aş fi vrut totuşi să fi venit la mine.

— Aşa aveam de gând, murmură Archie. Am venit chiar până la tine acasă… dar am văzut-o pe domnişoara Talbot plecând. Deşi poate că… Nu ştiu. Cum dansai cu ea şi-mi spuneai să n-o cer în căsătorie, când am văzut-o acolo, am crezut pentru o clipă că poate ai făcut-o intenţionat.

Radcliffe oftă: dintre toate coincidenţele…

— Am dansat cu domnişoara Talbot în prima seară pentru că aşa m-a rugat. S-a gândit c-o să le fie mai uşor să-şi facă intrarea în înalta societate dacă păreau apropiate de familia noastră. Iar domnişoara Talbot m-a vizitat în dimineaţa aia ca să mă întrebe dacă ştiu ceva despre… despre felul de a fi al admiratorilor ei. Şi ţi-am spus să nu-i ceri mâna, Archie, pentru că eu, unul, chiar cred că nu vă potriviţi.

— Oh, făcu Archie. Da, când zici aşa, totul se leagă. Ce caraghios din partea mea să cred că ţi-a câştigat cineva inima. Nu se lasă James al nostru aşa uşor, nu-i aşa?

Îl împunse pe Radcliffe amical în coaste, dar poate

puţin cam tare, se gândi el îngrijorat, judecând după durerea de pe chipul fratelui său.

Nu i se părea că avea rost să-i mărturisească lui Radcliffe că bănuia că domnişoara Talbot încă se visa doamna Archibald de Lacy. Nu avea de ce să complice lucrurile în acea seară; fusese deja o zi plină de evenimente şi, oricum, habar n-avea cum să se scoată din situaţia respectivă. Îi era greu s-o dezamăgească pe biata fată după ce ea
se dăduse peste cap să-l ajute. Dar… se tot gândea că poate Radcliffe avusese dreptate şi că de fapt nu se potriveau prea bine.

— Oare să-i spunem mamei ce-a făcut domnişoara Talbot? întrebă Archie după o clipă de chibzuială. Nu ştiu dacă i-ar pica bine, faptul că a mers cu Hinsley n-a fost tocmai ce se cade să facă o domnişoară.

— S-ar putea să te surprindă, zise Radcliffe, ridicând din umeri.

Scena din Grosvenor Square nu fu una plăcută. Pattson o înştiinţase pe Lady Radcliffe despre vizita lui Hinsley de îndată ce stăpâna lui sosise acasă, aşa că, atunci când Radcliffe şi Archie intrară în salon, ea mai avea puţin şi chema poliţia[21] să-i caute în apele Tamisei.

Din clipa aceea, povestirea lui Archie nu merse decât din prost în mai prost. La început, Lady Radcliffe îşi ieşi din fire pentru simplul fapt că Archie fusese în cluburile de cartofori din Soho. Asta îl cam irită pe Archie, căruia i se păru exagerat.

— Dacă aşa o să reacţionezi la tot ce spun, protestă el ofensat, înseamnă c-o să ne ia ore întregi, iar eu, unul, aş vrea să apuc să merg la culcare înainte de zori.

Radcliffe se crispă când Archie fu făcut cu ou şi oţet pentru că era insensibil faţă de suferinţele mamei sale, pe care era s-o bage în mormânt cu felul în care se purtase.

— Şi când te gândeşti că am deja atâtea boli! îi aminti ea.

---

21 E vorba despre Bow Street Runners, prima poliţie londoneză, înfiinţată în 1749 (n. tr.).

În încheierea prelegerii pe care i-o ţinu, Lady Radcliffe îi interzise cu vehemenţă să mai plece vreodată de acasă, singur sau însoţit. Când Archie îi atrase atenţia că erau aşteptaţi cu toţii la balul lui Lady Cholmondeley luni seară, mama lui îi dădu o dispensă doar pentru baluri. Însă Radcliffe avusese dreptate când se gândise că poate mama lui era mai rezistentă decât părea, fiindcă, odată ce povestea începu cu adevărat, rămase tăcută, sorbindu-i lui Archie fiecare cuvânt fără să-l întrerupă. La sfârşit, se întoarse spre Radcliffe şi se uitară înfioraţi unul la altul: cât de aproape fusese Archie de ruină.

— Îi suntem foarte îndatoraţi domnişoarei Talbot, le spuse Lady Radcliffe amândurora. Şi trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să-i arătăm recunoştinţa noastră.

În mod straniu, cuvintele ei îl tulburară pe Archie mai mult decât toată discuţia lor din ultimele ore.

— Chiar trebuie? tatonă el. *Tot* ce ne stă în putinţă?

— Archie, şi-a riscat viaţa pentru tine, îl dojeni mama lui.

Archie oftă şi se întristă din nou. Lady Radcliffe îl lăsă să se ducă la culcare curând după aceea, iar el plecă uşurat, fiindcă era frânt de oboseală.

— Doamne, spuse Lady Radcliffe ca pentru sine. Doamne, ce noapte!

— Îţi datorez nişte scuze, spuse Radcliffe din senin. Aveai dreptate să-ţi faci griji. Ar fi trebuit să te ascult.

— Niciunul dintre noi n-avea de unde să ştie cât de grav era, răspunse Lady Radcliffe, fluturând mâna în semn de iertare. Şi înţeleg de ce ai ezitat să te implici. Amestecul în viaţa copiilor… n-a fost întotdeauna cel mai inspirat lucru în familia noastră.

Radcliffe încuviinţă cu o mişcare stranie din cap, cu ochii la tavanul bogat ornamentat. Lady Radcliffe îşi aranjă părul, părând încă sub impresia momentului.

— Şi când te gândeşti că… începu ea, deopotrivă cu îngrijorare şi amuzament. Când te gândeşti că era s-o las pe Amelia să meargă la primul ei bal! Mai bine v-aş încuia pe toţi cu anii.

— …Cred c-ar fi o idee bună, zise Radcliffe după o clipă de gândire, în continuare fără să se uite la ea. Să o laşi pe Amelia să meargă la un bal Sezonul ăsta. Tu… tu hotărăşti, dar asta e ce cred eu.

Pe chipul lui Lady Radcliffe apăru un zâmbet nesigur.

— Mulţumesc, James, zise ea simplu.

Radcliffe îi ură noapte bună şi trecu în hol, dar în loc să iasă pe uşă şi să se ducă acasă, urcă scările. Fără să ştie prea bine cum a ajuns acolo, deschise a treia uşă de la etajul al doilea şi intră în biroul tatălui său. Rămăsese neatins de la moartea lui, deşi părea îngrijit – se vedea că trecuse cineva pe acolo să şteargă praful. Radcliffe îşi plimbă degetele peste lemnul biroului masiv, aducându-şi aminte de nenumăratele certuri pe care le avuseseră în camera aceea. Cuvinte aruncate la mânie ca şi cum s-ar fi luat la întrecere să vadă cine poate să-l rănească mai mult pe celălalt şi ar fi pierdut amândoi. Se aşeză pe scaun, rotindu-şi ochii prin încăpere.

— Milord?

Radcliffe îşi ridică privirea şi-l zări pe Pattson în prag, uitându-se la el cu un zâmbet slab.

— Cum îmi stă, Pattson? întrebă Radcliffe, depărtându-şi braţele.

— Vă stă foarte bine.

— Dacă tot e să stau de partea asta a biroului, iar tu să stai de partea cealaltă, ar fi cazul să-ţi spun probabil cât de mult m-ai dezamăgit.

Colţul buzei lui Pattson se ridică imperceptibil.

— Aşa ar cere tradiţia, fu el de acord.

— Au fost cele mai urâte ore din viaţa mea, îşi aminti Radcliffe. Dar ştii ce? De îndată ce-a murit, aş fi dat orice să-mi mai ţină una dintre afurisitele alea de prelegeri ale lui. Şi le gândea cu multă grijă. Orice s-ar zice, ştia să te pună la punct cu măiestrie. Aş fi vrut să fi apucat să aud ce perdaf îmi pregătise pentru întoarcerea de la Waterloo. Sunt sigur c-ar fi fost de mare forţă.

Pattson se uită la el cu gravitate.

— Dacă-mi permiteţi îndrăzneala, începu el, vă cunosc

de-o viaţă. Iar pe tatăl dumneavoastră l-am cunoscut de foarte tânăr. Cred că mi-am format o idee corectă despre firea fiecăruia. Aşa că vă rog să aveţi încredere în mine când vă spun: a fost mândru de dumneavoastră. Ştia c-o să fiţi un om mare. Dar nu puteţi să rămâneţi în umbra lui. Acum dumneavoastră sunteţi Lordul Radcliffe. Şi numai de dumneavoastră depinde cât de mult sau de puţin o să însemne asta.

Radcliffe se uită lung la Pattson, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Îşi drese glasul.

— Mulţumesc, Pattson.

— Cu mare plăcere, milord.

36

Kitty nu zăbovi mult în salon, fiindcă ştia că trebuie să urce şi să-şi înfrunte sora.

Cecily nu se întoarse s-o privească; stătea pe pat cu faţa la perete şi cu mâinile împreunate în poală. Lui Kitty îi venea s-o certe, dar ştia că trebuia să se poarte mai frumos cu ea de-acum încolo.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă. Îmi pare tare rău, Cecily.

— Chiar îţi pare? întrebă Cecily, întorcându-se surprinsă.

— Ai avut dreptate în toate privinţele. Ar fi trebuit să te ascult mai mult, dar n-am făcut-o şi-mi pare rău. Am fost atât de preocupată să asigur un viitor familiei noastre, încât nu m-am gândit suficient la fericirea ei. Vreau să fii fericită, Cecily, dar nu aşa se face.

— Te-ai gândit vreodată că poate vreau să ajut? spuse Cecily cu ochii înlăcrimaţi. Credeam că ideea e să te căsătoreşti cu cineva cu stare. Rupert e bogat.

— Nu aşa. Scandalul n-aduce confort financiar, cum bine ştim de la mama şi tata, zise Kitty şi, după o clipă, adăugă: îl iubeşti sincer?

— Cred că da, spuse Cecily cu timiditate. Mă gândesc des la el şi vreau să vorbesc cu el tot timpul. Noi… Vorbim despre multe lucruri. Ştii tu, cărţi, artă, idei. Nu mulţi vor să discute cu mine despre lucrurile astea.

Kitty simţi o strângere de inimă.

— Da, bănuiesc că nu vrem. Şi pentru asta îmi pare rău. Cred… Cred că nu vreau să vorbesc despre lucrurile astea fiindcă mereu mă simt puţin cam proastă când o faci tu.

— Tu? făcu Cecily, nevenindu-i să creadă.

— O, da. De fapt, întotdeauna am fost invidioasa pe tine c-ai fost trimisă la pension.

— Serios?

— Da. Ai venit de-acolo cu toate ideile astea mari, cu dragostea de cărţi şi păreai aşa… importantă dintr-odată. Pe când eu a trebuit să rămân, să caut soţ şi să am grijă de toţi. Prin comparaţie, m-a făcut să mă simt foarte înceată la minte.

— Nu te-am considerat niciodată înceată, spuse Cecily repede. Eşti mereu aşa sigură de tot, ştii mereu ce să faci şi ce să spui. Eu par să spun mereu lucrul greşit şi te bag în tot felul de necazuri.

— Dar când ne-am întâlnit prima dată cu familia de Lacy? Şi când ai obţinut invitaţiile la Almack’s? Tu ai făcut lucrurile astea, Cecily, nu eu. N-aş fi putut să le fac fără tine.

Cecily roşi de plăcere, căci mărturisirea aceasta îi dăduse curajul să pună întrebări pe care toată seara arsese de nerăbdare să le pună.

— Vrei să mă ţii departe de Rupert acum? zise ea în şoaptă.

Kitty oftă.

— Nu, spuse ea fără tragere de inimă. Dar nu e un lucru lipsit de greutăţi. Fie şi numai dacă scapă o vorbă despre fuga voastră…

— N-o s-o facă! protestă Cecily vehement.

— Cum spui tu. Trebuie să înţelegi ce obstacole stau în calea iubirii tale – dacă vrei să ţinteşti aşa de sus, Cecily,

e foarte important să-ţi gândeşti bine planul. Să fii isteaţă.

Sora ei dădu iar din cap, de data asta cu mai mult entuziasm.

— Atunci o să fac tot posibilul să te ajut, spuse Kitty. Dacă domnul Pemberton îmi cere mâna – deşi s-ar putea să n-o mai facă după seara asta –, o să fim mai bine poziţionate social decât suntem acum. Ar fi verosimil.

— Dar tu-ţi doreşti? întrebă Cecily cu timiditate.

— Ce?

— Să te ceară domnul Pemberton în căsătorie.

— Fireşte! spuse Kitty, foarte aprinsă.

— După seara asta, mă gândeam că sentimentele tale sunt în altă parte, zise Cecily simplu.

Kitty clătină din cap.

— Nu se poate, spuse ea gâtuită de emoţie. E imposibil.

— Este? Chiar şi după seara asta…

Dar Kitty dădu iarăşi din cap.

— Nu pot să vorbesc despre asta. Hai să ne culcăm, Cecy. A fost o zi lungă.

Dar Cecily şi Kitty stătură să şuşotească în noapte mult după ce-au stins lumânările. Vorbiră despre casă, despre celelalte surori ale lor, schimbară idei somnoroase despre cum s-o facă pe Lady Montagu să o placă pe Cecily, până când Kitty fu, pentru prima dată, cea care adormi prima, la mijlocul unei propoziţii.

Cecily închise şi ea ochii. O îndurera soarta surorii ei. Ce tragic şi ironic în acelaşi timp – aproape ca la greci, de fapt – ca de-abia acum să descopere Kitty că e îndrăgostită de Archie de Lacy.

*

Furtuna nu încetă nici în zori. Surorile se treziră târziu şi – după ce Kitty îi dădu o zi liberă lui Sally, cedându-i toate monedele pe care le mai avea drept mulţumire pentru tot ce făcuse pentru familia lor – îşi petrecură ziua în salon, încălzindu-se la foc şi privind ploaia.

— Ai vrea să vezi ceva mâine? o întrebă Kitty pe Cecily, sorbind din ciocolata caldă. Să mergem iar la marmurele Elgin? Ultima noastră vizită a fost cam scurtă. Sau la vreun muzeu?

Cecily zâmbi, recunoscând în invitaţie ramura de măslin. A doua zi, cerul fu senin şi văzură multe, iar Cecily trecu prin toate locurile din Londra pe care-şi dorise să le vadă. Începură cu marmurele Elgin şi apoi colindară aproape întregul British Museum, admirând exponatele. Frunzăriră nişte cărţi în bibliotecă şi îşi petrecură restul după-amiezii în Astley's Amphitheatre. Cecily fu puţin dezamăgită că Physic Garden era închisă, dar se linişti când Kitty îi promise că aveau să se întoarcă a doua zi.

— Serios? întrebă Cecily.

— Da, mai avem timp, dădu Kitty din cap, trăgând în piept aerul cald de vară. Aşa-i că Londra e frumoasă azi?

— „Nimic mai frumos nu s-a mai pomenit pe pământ”[22], cită Cecily.

— Chiar aşa, fu Kitty de acord.

Se întoarseră pe Wimpole Street abia la apusul soarelui, ca să se pregătească pentru seară. Acolo o găsiră pe mătuşa Dorothy, sorbindu-şi ceaiul în salon.

— Ei bine? spuse ea, aruncându-le o privire sfredelitoare. Sally îmi spune c-aţi avut un weekend agitat, deşi totul s-a rezolvat în cele din urmă spre satisfacţia voastră?

Kitty era bucuroasă că Sally nu reuşise să-şi ţină gura, fiindcă aşa nu mai trebuia să-i spună întreaga poveste mătuşii. În orice caz, mătuşa Dorothy nu părea să fie pe cât de nemulţumită s-ar fi aşteptat Kitty. Dimpotrivă, îi apăruse un mic zâmbet în colţul gurii şi era mai rumenă în obraji.

— Da, până la urmă am avut noroc, spuse Kitty, privind-o cu atenţie pe mătuşa ei. Cum a fost în Kent?

— Nici eu n-am dus lipsă de aventuri, răspunse mătuşa Dorothy, lăsându-şi jos ceaşca de ceai cu un clinchet. De fapt, dragile mele, am şi eu nişte veşti: m-am

---

22 Vers cu care începe poemul „Composed Upon Westminster Bridge, September 3, 1802” de William Wordsworth, închinat Londrei (n. tr.).

măritat.

Îşi întinse mâna, arătându-le inelul de logodnă care strălucea pe degetul ei. Cecily rămase cu răsuflarea tăiată, iar Kitty ridică din sprâncene.

— Te-ai măritat? o îngână ea, nevenindu-i să creadă. Când? Cine?

— *Cu* cine, draga mea, o corectă mătuşa Dorothy cu afectare. Ieri, cu domnul Fletcher.

— Vrei să spui că v-aţi căsătorit pe ascuns? zise Kitty cu glas pierit.

Oare ea fusese singura care nu încercase să se mărite pe ascuns noaptea trecută?

Mătuşa Dorothy ţâţâi din buze în chip de mustrare.

— Copilă prostuţă ce eşti! Fireşte că nu. Nunţile pe ascuns sunt pentru femeile tinere şi n-ar fi avut niciun rost în cazul meu. Domnul Fletcher a aranjat să primească o dispensă specială şi ne-am căsătorit în biserica mamei sale, sâmbătă seara. Totul s-a întâmplat la vedere.

Urmă o tăcere lungă, în care nepoatele nu făcură decât să se uite la ea cu ochi mari, uluite de anunţ.

— Aş fi vrut să fiţi şi voi acolo, desigur, spuse mătuşa Dorothy cu părere de rău. Dar nu voiam să-i distrag atenţia lui Kitty de la Pemberton. Şi nici eu, nici domnul Fletcher n-am simţit că trebuie să mai aşteptăm.

— Să mai aşteptaţi? repetă Kitty, simţindu-se ca un papagal. Mătuşă, de câtă vreme vorbiţi?

— De ani de zile, bănuiesc.

Mătuşa Dorothy zâmbi din nou.

— Ne-am cunoscut acum multă vreme; despre domnul Fletcher vorbeam în ziua aceea în parc, dacă mai ţii minte. Acum este văduv şi m-a recunoscut imediat ce-am vorbit la balul doamnei Montagu. Ţi-am zis că s-ar putea întâmpla, draga mea, dar nu pot să fiu supărată, fiindcă de-atunci a început el să-mi facă curte.

Lui Kitty îi era greu să înghită povestea şi nu prea ştia ce să creadă. Era caraghios, desigur, că atât mătuşa, cât şi sora ei îşi trăiau poveştile de dragoste de săptămâni bune, fără ca ea să bage de seamă şi să bănuiască nimic; dar

peste asta mai putea trece. În schimb, se obişnuise mult în ultimele luni cu ideea că mătuşa Dorothy era *a lor.* Faptul că domnul Fletcher le-o răpise… gândul ăsta o tulbura puţin.

— Felicitări, mătuşă, spuse Cecily, ducându-se să o sărute pe obraz.

— Kitty? făcu mătuşa Dorothy.

Kitty îşi veni în fire – nu era momentul să fie geloasă. După tot ce făcuse mătuşa pentru ele – pentru două fete cu care de fapt nici nu era rudă merita toată bucuria de pe lume. Kitty o îmbrăţişă cu un nod în gât.

— Mă bucur mult pentru tine, spuse ea cu glas sugrumat.

Mătuşa Dorothy îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului.

— Dragile mele, zise ea, luându-le de mâini.

Pe urmă se ridică în picioare, dând cu hotărâre din cap.

— Şi acum, să ne pregătim de seară, decretă ea, bătând din palme şi adăugă, făcându-le ştrengăreşte cu ochiul: La urma urmei, nu s-ar cuveni ca nunta mea să fie singura din Sezon.

37

Tăcerea în care străbăteau Londra în acea seară avea un aer de final. Chiar şi fără să vorbească, toate ştiau că acela avea să fie ultimul lor bal londonez. Orice s-ar fi întâmplat în seara aceea, Kitty şi Cecily aveau să se întoarcă acasă la surorile lor. Trăsura opri lângă intrare. Kitty îşi aduse aminte cu o strângere de inimă ce minunat şi straniu i se păruse totul în prima seară. Amintirile îi scânteiau în minte ca nişte artificii: lumânările, marea de rochii colorate şi bijuterii strălucitoare, gustul şampaniei, căldura mâinii domnului Radcliffe.

— Am petrecut de minune, nu-i aşa? o întrebă pe Cecily, întrerupând tăcerea.

— A fost extraordinar, fu de acord Cecily.

Pătrunseră încă o dată în mulţime.

Kitty nu-l vedea pe domnul Pemberton înăuntru şi era recunoscătoare pentru asta. Odată ce-l întâlnea, avea să-şi petreacă toată seara cerându-şi iertare, încercând să repare ofensa şi manipulându-l ca să obţină de la el cererea în căsătorie pe care o aşteptase cu câteva nopţi în urmă. Şi cu toate că era la fel de important în seara aceea, ca şi până atunci, să plece de-acolo – din cameră, din oraş – cu o cerere în căsătorie, simţea nevoia să-şi ia mai întâi câteva clipe pentru sine.

Mătuşa Dorothy se despărţi de ele aproape imediat căutându-şi soţul – soţul, îşi repetă Kitty, încă şocată – iar Cecily plecă şi ea.

— Trebuie să-l găsesc pe Montagu, îi explică surorii sale.

— Sigur, du-te, răspunse Kitty cu blândeţe. Dar ai grijă să stai unde te putem vedea.

Cecily îi aruncă o privire peste umăr – de parcă sora ei i-ar fi spus cine ştie ce lucru ridicol, de parcă n-ar fi încercat să fugă cu o zi în urmă – şi traversă camera în grabă. Se întâlni cu domnul de Lacy în sala de mese şi schimbară un mic zâmbet complice, ca o mărturie a nopţii stranii de care avuseseră parte. Cecily îl opri, punându-i mâna pe braţ; ştia că Kitty nu voia ajutorul ei, dar trebuia măcar să încerce.

— Trebuie să vorbiţi cu sora mea, spuse ea imperios.

— Trebuie? întrebă domnul de Lacy fără tragere de inimă.

— Da, sper c-o puteţi ierta, continuă Cecily cu înflăcărare. Ştiu că totul pare foarte straniu şi că ea s-a purtat foarte confuz, dar vă iubeşte, domnule de Lacy.

— Serios? scheună el cu un glas piţigăiat. O, Doamne!

Cecily zări silueta lui Montagu în camera alăturată.

— Gândiţi-vă la ce-am zis, îi spuse ea domnului de Lacy cu oarecare extravaganţă înainte să-l părăsească.

— Doamne, o să mă gândesc, nu vă faceţi griji, spuse Archie cu un geamăt de suferinţă.

*

Kitty se plimba prin sala de bal, fără să ştie prea bine de ce. Se gândi c-ar putea să-şi spună că-l caută pe Pemberton, deşi nu el era cel pe care-l căuta de fapt cu privirea. O văzu pe Lady Radcliffe în celălalt capăt al camerei, iar contesa îi făcu cu mâna. Kitty îi răspunse la gest şi-l zări şi pe domnul de Lacy lângă ea, deşi el păli când îi întâlni privirea. Lady Amelia era şi ea acolo, cu părul strâns în coc şi cu fustele lăsate. Lady Radcliffe simţise probabil că era un moment potrivit ca fiica ei să vadă ce însemna Sezonul înainte să-şi facă intrarea anul următor. Lady Amelia arăta într-adevăr foarte bine, lângă mama ei, deşi avea în privire un oarecare militantism care nu promitea nimic bun.

Se auziră primele acorduri, anunţând dansul. Perechile începură brusc să se formeze, doamnele ridicându-şi poalele fustelor, iar domnii întinzându-le mâna. În clipa aceea, îl zări şi pe el, la doar trei metri depărtare; probabil că aşteptase ca lui Kitty să-i cadă privirea asupra lui, căci când în sfârşit îl văzu, el nu făcu decât să ridice din sprâncene uşor batjocoritor, ca pentru a-i spune: „Ai întârziat”.

Kitty miji ochii drept răspuns. El îi întinse mâna, invitând-o la dans, iar ea se apropie fără să stea pe gânduri.

— Nu credeam că regulile dumneavoastră privitoare la dans permit aşa ceva, îi zise ea de îndată ce ajunse în faţa lui.

— Am hotărât să fac o excepţie, spuse Radcliffe. Îmi acordaţi acest dans, domnişoară Talbot?

Era ultima lor ocazie. După seara aceea, Kitty probabil că nu avea să-şi mai îngăduie un asemenea moment vreodată, dar măcar l-ar fi avut pe acesta. În chip de răspuns, îşi puse mâna într-a lui. Se duseră în tăcere spre mijlocul podelei. Muzica începu de-a binelea; părea un vals. Primul ei vals.

Mâna lui îi căzu pe talie, iar a ei îi urcă pe umăr. Era

altfel decât primul lor dans – foarte diferit. Atunci era între ei o distanţă infinită, pe când acum stăteau foarte apropiaţi. Radcliffe era mult mai aproape decât şi l-ar fi putut imagina vreodată. Kitty îi simţea căldura corpului, stofa fracului frecându-se de rochie, presiunea palmei lui pe spatele ei şi sunetul respiraţiei sale, deşi muzica ar fi trebuit să o facă imposibil de auzit.

Nu se uită în ochii lui – nu putea – când începură să dea ocol camerei, învârtindu-se la unison la fiecare doisprezece paşi. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva şi, pentru prima oară în viaţă, nu ştia ce să spună – cum să întoarcă toată situaţia în avantajul ei. Şi el părea surprins de situaţie, fiindcă după câteva clipe îi spuse amuzat:

— Nu vă stă în fire să fiţi aşa tăcută.

Kitty îi întâlni privirea preţ de o clipă înainte să şi-o retragă, temându-se de ce-ar putea să vadă în ochii lui. Nu se mai simţise aşa tulburată în prezenţa lui de săptămâni întregi.

— Nu ştiu ce să spun, recunoscu ea în şoaptă. Credeţi-mă că este la fel de neobişnuit pentru mine ca şi pentru dumneavoastră.

Radcliffe o mai învârti o dată, camera rotindu-se în jurul lui Kitty în timp ce el o conducea cu blândeţe, şi apoi se îmbrăţişară din nou, mână în mână.

— Poate c-ar trebui să vorbesc eu atunci, spuse Radcliffe şi trase adânc aer în piept. Am învăţat… multe lunile astea, de când vorbesc cu dumneavoastră. De când mă cert cu dumneavoastră, mai bine zis. M-aţi făcut să-mi înfrunt ipocrizia, mi-aţi pus convingerile la încercare, m-aţi făcut să-mi dau seama de toate felurile în care, după atâţia ani, încă mă cert cu tata.

Dacă înainte nu-l putuse privi, acum Kitty nu-şi mai putea lua ochii de la el. Cuvintele lui păreau coborâte dintr-un vis, dar de-abia reuşea să le asculte – era prea mult, prea aproape de tot ce şi-ar fi dorit să i se întâmple, dar nu-şi îngăduise niciodată să spere. Făcu o nouă piruetă – nu era deloc atentă la paşi, fiindcă îşi îndrepta toată atenţia asupra lui, dar se mişcau repede şi în sincron.

— Cred că acum sunt un alt om, continuă el, fără să o scape din priviri, fiindcă v-am întâlnit şi… şi-mi place cine sunt, cine-am devenit în preajma dumneavoastră.

Degetele lui Kitty îi strânseră mâna şi mai tare. Fiecare cuvânt pe care-l rostea Radcliffe îi izbea pieptul ca un fulger necruţător şi nu era sigură că poate să suporte, că poate să-l audă spunându-i asemenea cuvinte dacă n-avea să se schimbe nimic.

— M-aţi întrebat odată, spuse Radcliffe cu privirea fixată asupra ei şi vocea răguşită, dacă trecutul dumneavoastră ar mai conta dacă sentimentele dumneavoastră ar fi sincere. Trebuie să ştiţi că pentru mine nu mai contează.

Kitty trase aer în piept, dar se simţea mai mult ca un oftat.

— Nu? întrebă ea.

Muzica se înălţa deasupra lor, dansul era aproape de sfârşit. Se rotiră o ultimă oară, pierzându-se din vedere unul pe altul vreme de o clipă, înainte ca Radcliffe să o tragă înapoi în braţele sale.

— Nu, spuse el.

Muzica se opri. Dansatorii îşi făcură reverenţele. Kitty se trase înapoi clipind – mâinile lui Radcliffe întârziau pe spatele ei de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul şi camera i se păru mai rece de îndată ce se dezlipi de ea. Îşi împreună palmele, încă sub impresia momentului. Însă în clipa următoare văzu mutra morocănoasă a domnului Pemberton în spatele lui Radcliffe, apropiindu-se rapid.

— Repede, îi spuse ea lui Radcliffe. Haideţi să ne plimbăm prin grădină înainte să…

— Înainte să ce? întrebă el, oferindu-i braţul.

— Nimic, spuse ea, însă nu se putu abţine să nu mai arunce o privire peste umărul lui spre Pemberton.

Radcliffe îi urmări privirea. Se duseră repede la uşile care dădeau în grădină şi avură noroc s-o găsească goală, luminată doar de stele şi de lumina lumânărilor care se revărsa pe fereastră. De îndată ce păşiră în aerul rece, Radcliffe se trase în spate.

— N-aţi... încă aşteptaţi o cerere în căsătorie de la domnul Pemberton? o întrebă el, neputând să-şi ascundă cu totul durerea din glas.

Lui Kitty i se strânse inima de durere când îl auzi. De ce alesese Pemberton tocmai momentul acela ca să apară, de ce?... Putea să mintă, dar descoperi că nu vrea.

— Da, spuse ea. Aştept.

El se întoarse cu faţa spre grădină câteva clipe, vrând parcă să se adune.

— Aşa. Mă gândeam că poate aţi anulat lucrurile aseară. Dar înţeleg că a fost prostesc din partea mea.

Când se întoarse din nou spre ea, avea privirea mai rece.

— Îmi permiteţi să vă întreb dacă vreţi să-i acceptaţi cererea în căsătorie?

— Milord, începu ea cu glas tremurând. Nu s-a schimbat nimic în situaţia mea. Încă trebuie să plec din Londra cu un logodnic bogat, pentru că altfel o să trebuiască să vând singura casă pe care surorile mele au avut-o vreodată şi să găsesc alte mijloace să le întreţin de una singură. Mă gândeam... Mă gândeam că lucrurile astea nu mai contează pentru dumneavoastră.

Făcu un semn spre camera de bal, ca şi cum s-ar fi referit la toate confidenţele pe care i le făcuse acolo.

— Nu mai contează, spuse el, trecându-şi mâna peste faţă. Dar nu-mi place că sunteţi gata să acceptaţi o cerere în căsătorie din partea unui alt bărbat.

— Atunci nu ştiu ce vreţi de la mine, strigă ea, ridicându-şi braţele într-un gest de exasperare. Fiindcă nu-mi pot schimba situaţia. Trebuie să mă mărit. Şi până acum nu mi-a cerut nimeni mâna.

Radcliffe nu o privea.

— Întrebaţi-mă, spuse ea cu glas sugrumat, întrebaţi-mă dacă aş mai vrea să mă mărit cu Pemberton dacă aş avea de ales.

Radcliffe se întoarse spre ea.

— Aţi face-o?

— Nu, zise ea cu glas frânt. Acum întrebaţi-mă dacă

încă v-aş iubi dacă alegerea ar fi doar a mea.

Radcliffe făcu un pas spre ea.

— Aţi face-o? întrebă el din nou.

— Da, recunoscu ea. O să-mi aleg întotdeauna surorile. Aş pune nevoile lor deasupra dorinţelor mele în fiecare zi. Dar vă vreau pe dumneavoastră tot atât de mult pe cât am nevoie de bani. Mă vedeţi aşa cum sunt, cu bune şi rele, aşa cum nu m-a văzut nimeni niciodată.

Se uită drept în ochii lui, fără nicio prefăcătorie, cu chipul transfigurat de emoţie. Acum era mai aproape. Suficient de aproape să întindă mâna şi să-i mângâie obrajii cu degete uşoare şi atente.

— Ai vrea… Ai vrea să te măriţi cu mine, Kitty? întrebă Lordul Radcliffe – James – cu glas răguşit.

Kitty nu-şi putu reţine râsul când auzi o întrebare aşa absurdă, de parcă Radcliffe n-ar fi ştiut deja răspunsul.

— Da, spuse ea. Dar mai întâi cred că trebuie să-ţi spun că vin cu patru surori, un acoperiş găurit şi un morman de datorii.

Radcliffe începu să zâmbească; de îndată ce începu nu se mai opri şi zâmbetul i se întinse pe toată faţa.

— Îţi mulţumesc pentru onestitate, spuse el cordial, iar ea izbucni în râs. Te asigur că de-abia aştept să-ţi întâlnesc surorile, acoperişul sună fermecător de rustic, iar datoria nu mă descurajează. Fireşte, înţeleg dacă vrei să-mi vezi conturile înainte să accepţi să te măriţi cu mine, adăugă el după o clipă, iar ea râse din nou, din toată inima.

— Sunt sigură că nu e cazul. Dacă promiţi că eşti putred de bogat şi plăteşti toată datoria familiei.

— Sunt putred de bogat. Şi voi plăti toată datoria familiei.

— Atunci sigur, spuse Kitty, zâmbind larg. Mi-ar plăcea să ne căsătorim.

Radcliffe o luă de bărbie. Sărutul nu avu nimic ezitant, nimic nesigur. Era de parcă amândoi ar fi citit scenariul dinainte şi tot timpul nu făcuseră decât să aştepte momentul. De îndată ce venise, trăiră scena cu toată inima şi trecu ceva vreme până reuşiră să reia conversaţia.

— James! James!

Îşi ridicară privirea, despărţindu-se grăbit din îmbrăţişare. Archie dădu buzna în curte.

— Aici erai! Mama te caută, a pierdut-o pe Amelia… dar e totul bine?

Se uită la ei cu suspiciune.

— Da, Archie, mai mult decât bine. De fapt, domnişoara Talbot a fost de acord să se mărite cu mine, spuse Radcliffe, luând-o de mână pe Kitty.

— Măi să fie! exclamă Archie, ca trăsnit. Măi să fie!

Kitty îşi aduse aminte că această veste ar putea să nu-i fie pe plac; la urma urmei, nu trecuse mult de când se crezuse îndrăgostit de ea. După privirea ezitantă pe care o avea James, poate că şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Archie? tatonă Kitty.

Archie ieşi din stupoare şi făcu un pas în faţă ca să-i strângă mâna fratelui său.

— Ce veşti splendide, felicitări! zise el cu entuziasm. M-ai luat prin surprindere, dar acum mi-am revenit. Foarte prostesc din partea mea – creier de tărâţe, zău aşa –, dar eu crezusem că vrei să te măriţi cu mine, Kitty. În orice caz, sunt uşurat că nu se mai pune problema. Nu sunt foarte sigur că ne potrivim, de fapt, şi poate că e mai bine că lucrurile s-au aranjat aşa. Înţelegi, sper…

O spuse cu blândeţe, de parcă i-ar fi dat veşti nedorite, pe care Kitty trebuia să le suporte cu stoicism.

Kitty se zbârli.

— Archie, zise ea indignată, *tu* mă refuzi pe mine?

James începu să râdă.

38

— Să nu te aştepţi la nimic ieşit din comun, îl sfătui Kitty. Netley este un loc mult mai modest decât Radcliffe Hall.

— O să am grijă să am aşteptări modeste, spuse

James.

Kitty se încruntă.

— Deşi nu m-ar surprinde dacă de fapt ţi s-ar părea mult mai plină de personalitate decât Radcliffe Hall.

Sezonul se sfârşise. Nunta fusese pusă la cale. Iar surorile Talbot se întorceau în sfârşit acasă. Ascunse în trăsura perfect proporţionată şi confortabilă a familiei Radcliffe, călătoria lor spre casă era infinit mai plăcută decât cea de plecare, iar copacii, câmpurile şi gardurile vii se perindau încetişor pe la fereastră. Mare parte din călătorie, Radcliffe călătorise pe lângă trăsură, dar în după-amiaza aceea alesese să le ţină companie doamnelor – observând, poate, că viitoarea lui soţie era tot mai agitată pe măsură ce se apropiau de casă. Kitty îşi petrecuse călătoria întrebându-se cât de schimbate o să le găsească pe surorile ei, ce ratase în lunile în care fusese plecată şi, totodată, ce aveau să creadă ele despre schimbarea ei. Fiindcă şi ea se schimbase între timp. În sfârşit, fusese eliberată de presiunea datoriei de familie care o strivea.

De fapt, nici nu-i venise să creadă cât de uşor se rezolvase problema până la urmă. În dimineaţa de după logodna lor, Radcliffe se prezentase în pragul casei din Wimpole Street neanunţat, cu un bilet la ordin de la banca sa. Stătuseră amândoi în salon, ea scriindu-i o scrisoare domnului Ansley ca să-l anunţe că factura fusese achitată în totalitate, iar el adăugând biletul său de ordin, fără să clipească la suma uriaşă pe care o scrisese ea. Totul se terminase în doar câteva clipe. Cum putuse un plic aşa de subţire să aibă o atât de mare greutate? Kitty de-abia se stăpânise să nu rupă plicul ca să mai citească o dată. Doar ca să fie sigură că într-adevăr se terminase. Se uită la James, vrând să-i spună că încă nu-i venea să creadă, dar apoi îşi dădu seama că erau singuri din nou, pentru prima oară de când vorbiseră pe terasa luminată de lumânări. Privirea lui îi dădea de înţeles că nu era singura care îşi dăduse seama.

— Mătuşa ta e în vizită la domnul Fletcher? întrebă el încet în liniştea salonului.

— Da.

Spaţiul dintre ei părea mai îngust ca oricând.

— Cecily încă doarme?

— Da.

Radcliffe îi zâmbi uşor.

— Ar trebui să plec, spuse el, dar fără să schiţeze vreun gest de a se ridica de pe scaun. S-a dus vorba de-acum, trebuie să începem să fim atenţi.

— Ce plictisitor, spuse Kitty iute, aplecându-se spre el. Nu ştiu dacă-mi place cum sună.

El încă râdea când li se împreunară mâinile şi o trase uşor spre el, de pe scaunul ei. Când li se întâlniră buzele, aerul dintre ei păru mai uşor, aproape conspirativ. Şi în ciuda avertismentului împotriva lipsei de bună-cuviinţă, mai trecu o vreme înainte ca Radcliffe să plece în dimineaţa aceea.

Un sforăit uşor o smulse pe Kitty din amintirea ei. Se uită la Cecily şi văzu că adormise cu bărbia în piept, în mână ţinea o scrisoare de la lordul Montagu – scrisă toată într-un foarte discutabil pentametru iambic iar Kitty o citi încruntată. Trebuia să se gândească bine cum să le susţină povestea de dragoste.

— Se citeşte pe faţa ta că pui ceva la cale, băgă de seamă James. Ce ai de gând?

— Ba nu pun la cale nimic, spuse Kitty, cu mare demnitate.

James se uită bine la ea, dar nu păru convins. Ea îşi schimbă expresia feţei, încercând să-şi ia o mină inocentă.

— Chiar crezi că sunt aşa intrigantă? întrebă ea cu o expresie angelică pe chip.

— Da, spuse James prompt, deşi nu fără afecţiune. De multă vreme ştiu că eşti o femeie foarte parşivă.

Poate că e cam neobişnuit să fii făcută „parşivă” de către logodnicul tău, dar Kitty trebuia să recunoască faptul că acuzaţia nu era cu totul nefondată. Şi totuşi, cine s-ar fi putut plânge de rezultatele ei? Desigur, nu se cuvenea să se laude singură, dar nu se putu abţine să nu-şi spună că se descurcase minunat în ultimele luni. Se întorsese acasă fără

datorie şi cu un logodnic despre care putea spune că-l iubeşte – era de fapt un Rezultat Foarte Bun.

Trăsura începu să scârţâie uşor, trecând peste o porţiune de drum cu hârtoape. Kitty se uită pe fereastră şi văzu că peisajul îi devine tot mai cunoscut.

— Aproape am ajuns, anunţă ea emoţionată, atingând-o pe sora sa pe genunchi. Cecily, trezeşte-te!

Trăsura încetini de-a dreptul şi o luă la dreapta pe o cărare neîngrijită pe care Kitty o ştia ca-n palmă. Netley Cottage se ivi în zare cu o lentoare dureroasă, iar ea admiră cu ochi lacomi iedera care acoperea cărămizile casei, fuiorul de fum care ieşea de pe coşul bucătăriei, magnolia care ascundea parţial fereastra din faţă. Se gândi că n-o văzuse înflorind şi că nu văzuse petalele pe pământ. Kitty şi Cecily abia dacă putură să mai aştepte oprirea trăsurii înainte să se dea jos, într-o manieră care nu li se cuvenea deloc unor fete bine-crescute. Kitty auzea deja strigătele de entuziasm dinăuntru şi paşii care veneau grăbiţi pe podea. Rămase nemişcată un moment, trăgând cu lăcomie în piept aerul despre care ar fi putut să jure că. Avea un alt gust.

Mai avea încă multe de făcut, ştia bine – multe de rezolvat, de discutat, de hotărât –, dar după luni de incertitudine, în care se îndoise neîncetat dacă era bine să-şi asume nişte riscuri aşa de mari, dacă făcuse alegerea potrivită, dacă un plan era mai potrivit decât altul, îşi dădu voie să se bucure de uşurarea adâncă ce-i invadase corpul. Erau în sfârşit acasă. Reuşiseră. Şi când uşa de la intrare se dădu la perete şi surorile porniră în fugă spre ele, Kitty simţi că în clipa aceea era exact unde trebuia să fie.

Sfârşit